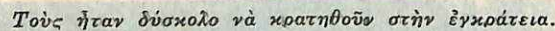

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΛΛΕ ΣΟΜΜΕΡ

[illegible]

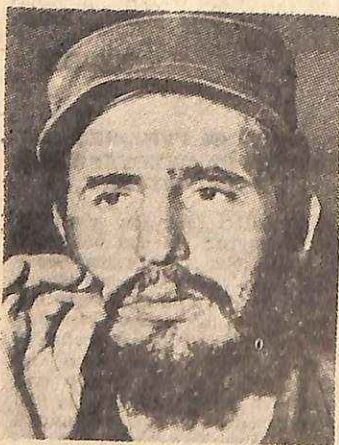
ΜΟΛΙΣ συμπληρώθηκαν δυό χρόνια από την επίσημη ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της 'Αλγερίας και στα βουνά της μαρτυρικής χώρας, που πλήρωσε με τόσο αίμα την ελευθερία της, ακούγεται πάλι το κροτάλισμα του πολυβόλου. 'Αλλ' αυτή τη φορά οι συγκρούσεις δεν είναι ανάμεσα στους Γάλλους και στους 'Αλγερίνους επαναστάτες...

Ο ΦΩΤΟΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΟΥ ΜΠΕΝ ΜΠΕΛΛΑ

Ο αρχηγός της 'Αλγερίας Μπέν Μπέλλα, μόλις 35 ετών, χαμογελαστός, με ελαφρά κατσαρά καστανά μαλλιά και μεγάλη μαύρα μύτια, με μέτριο ανάστημα και μάλλον αργές κινήσεις, αντιμετωπίζει μία μαχητική αντιπολίτευση, που άρχισε να οργανώνει αντίρρες έναντίον του.

Ο Πρόεδρος της 'Ηνωμένης 'Αραβικής Δημοκρατίας Νάσερ: Ένα πρότυπο για τον Μπέν Μπέλλα.

Ο Φιντέλ Κάστρο: 'Επηρεάζει τον Μπέν Μπέλλα;

Ο φωτοστέφανος του αγωνιστή, που έμεινε χρόνια στις γαλλικές φυλακές, τα πρόσφατα ταξίδια του στο Κάιρο και στη Μόσχα, τα τολμηρά κοινωνικά του μέτρα, έχουν δημιουργήσει ένα θρύλο γύρω από τ' όνομά του σ' όληκληρη την 'Αλγερία. Τό «Μέτωπο των Σοσιαλιστικών Δυνάμεων», όπως ονομάζεται ή οργάνωση της αντιπολίτευσης,

Ο Πρόεδρος της 'Αλγερίας Μπέν Μπέλλα, ο Μπιτάτ και ο 'Αχμέτ στον περυσινό έορτασμό της πρώτης επετείου της 'Αλγερινής ανεξαρτησίας. Σήμερα είναι θανάσιμοι αντίπαλοι...

ΑΛΓΕΡΙΑ: Κυβέρνησεις

Τό παρόν και τό μέλλον του Μπέν Μπέλλα

με αρχηγό τον ακόμη νεώτερο από αυτόν, 'Αϊτ 'Αχμέτ, άλλοτε στενό φίλο του και συναγωνιστή του, κατηγορεί το σημερινό καθεστώς της 'Αλγερίας σαν καθεστώς φτώχειας και τυραννίας.

ΧΩΡΙΣ ΑΠΗΧΗΣΙ...

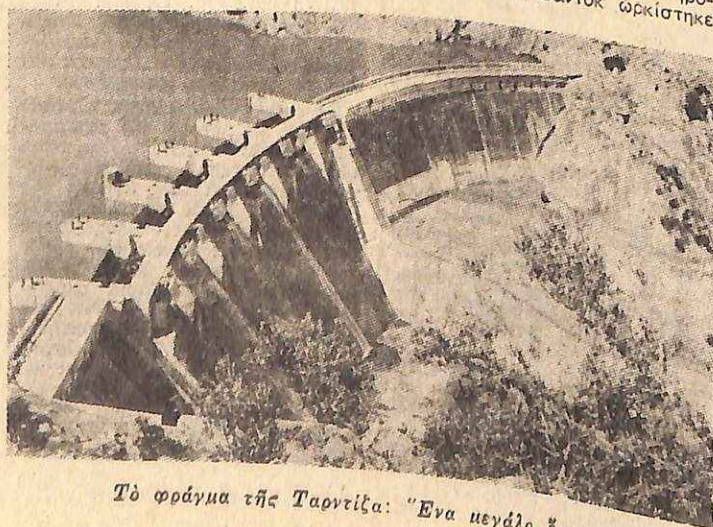
'Αλλά, για την ώρα τουλάχιστον, δε φαίνεται το κίνημα έναντιον του Μπέν Μπέλλα να βρίσκη σοβαρή απήχηση στα ευρύτερα λαϊκά στρώματα.

Εκείνο, βέβαια, που ξέρε καλά ο Μπέν Μπέλλα είναι, ότι η άγρια μάχη με τους εχθρούς του είναι κυρίως ζήτημα χρόνου.

Κάθε μέρα, που περνάει, είναι μία νίκη για το νέο καθεστώς, που οργανώνεται και ριζώνει βαθύτερα. Οι προσωπικοί εχθροί του αρχηγού της 'Αλγερίας είναι πολλοί. Μίσση, φθόνος, προσωπικές φιλοδοξίες, συμφέροντα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιθέσεις, δημιουργούν γύρω του ένα κλίμα επικίνδυνου και έκρηκτικό.

ΑΝΤΑΡΤΕΣ

Στην περιοχή της Καβυλίας,

Τό φράγμα της Ταρντίτ: Ένα μεγάλο έργο...

οι αντάρτες έχουν σημειώσει μερικές επιτυχίες και η ατμόσφαιρα, που βασιλεύει στις ορεινές περιοχές, είναι ατμόσφαιρα εμφύλιου πολέμου.

Ο κυβερνητικός στρατός έναντιον των ανταρτών του 'Αϊτ 'Αχμέτ, κι' αυτό κυρίως γιατί οι αντάρτες είναι διασπαρμένοι σε μικρές ομάδες, μέσα σε μία περιοχή εδαφικά πολύ δύσκολη.

Ο αριθμός τους, για την ώρα, δεν είναι μεγάλος, αν και βέβαια είναι δύσκολο να εξακριβωθεί η απόλυτη αλήθεια. Πολλοί τους υπολογίζουν μόλις σε μερικές εκατοντάδες.

Τό βέβαιο είναι, πάντως, ότι ο πληθυσμός της περιοχής δεν ακολουθεί τους αντάρτες. 'Αϊτ 'Αχμέτ έχασε τον πρώτο γύτον του Μπέν Μπέλλα.

Μέσα σ' αυτή την ίδια την οργάνωση του «Σοσιαλιστικού Μετώπου», ο 'Αχμέτ αντιμετωπίζει σοβαρούς αντιπάλους, όπως τ' Σαντόκ, γνωστό για τη σκληρότητά του. Ο Σαντόκ ωρκίστηκε

να σκοτώσει με τα ίδια του τα χέρια τ' Μπέν Μπέλλα. 'Αλλ' αυτά, βέβαια, είναι λόγια, που θα ήταν λάθος να τα υποτιμήσει κανείς απόλυτα... Τό όπλο της πολιτικής δολοφονίας είναι από τ'απώτατα αποφασιστικά για τις εξελίξεις της σημερινής 'Αλγερίας...

Έξω από την Καβυλία και σ' άλλες περιοχές της 'Αλγερίας, υπάρχουν μικρές ομάδες ανταρτών, που έχουν μια δράση σχεδόν ανεξάρτητη και σκοπούν όχι απόλυτα καθωρισμένους.

Η κατάσταση αυτή δημιουργεί πολλά προβλήματα για την κυβέρνηση Μπέν Μπέλλα, αλλά σίγουρα δεν αποτελεί άμεσο κίνδυνο.

Η ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Περισσότερο, ίσως, επικίνδυνη είναι η κρυφή, ή σιωπηλή, αντιπολίτευση των πόλεων, που τ'ο δυσχερατισμένο μωρμουρητό της ανησυχεί ιδιαίτερα τ' Μπέν Μπέλλα και τούς συνεργάτες του: 'Εμποροι, αστοί, θρησκευτικές οργανώσεις, ανώτεροι υπάλληλοι, 'υποφέροντες' από τ'α «σοσιαλιστικά» μέτρα της Κυβερνήσεως και την λαβή, με μία παθητική αντίσταση που κουράζει το καθεστώς.

Αλλά οι δυσχερατισμένοι των πόλεων είναι ανόργανοι και δεν τολμούν να εκδηλώσουν καθαρώς τη δυσανεξία τους. Η αστυνομία, άλλωστε, τ' Μπέν Μπέλλα λειτουργεί θανατοισία. Έχει παντού τούς ανθρώπους της και μαθαίνει τα πάντα. Λέγεται, μάλιστα, ότι διευθύνεται από ένα Γάλλο, παρών «Βασιλέα» τ'ο παρισινό υποκόσμου.

Τό βέβαιο είναι, ότι οι αντιδράσεις, που αντιμετωπίζει ο Μπέν Μπέλλα, είναι περίπου «μοιραίες».

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Η 'Αλγερία βρίσκεται μπροστά σε τεράστια προβλήματα, που η όποια φυγή των περισσοτέρων

Η ΔΙΞΟΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

των Γάλλων τ'α πολλαπλασίασε. Τό νέο καθεστώς, από τ'η φύση των ιδίων των πραγμάτων, και πέρα από κάθε ιδεολογία, ήταν μοιραίο να γίνη «αυταρχικό».

Η λειτουργία μίας δημοκρατίας δυτικού τύπου είναι αδύνατη. Την ίδια, άλλωστε, εξέλιξη ακολουθούσαν όλες σχεδόν οι χώρες της 'Αμερικής, που λυτρώθηκαν από τ'α δεσμά της αποικιοκρατίας. Και αποτελούν υποκρίσια οι κατηγορίες έναντιον τους για «τυραννία», όταν μάλιστα προέρχονται από τούς πρώην κυρίαρχους τ'ης χώρας.

Ο Μπέν Μπέλλα, αναμφίβολα, στην πολιτική του πορεία, επηρεάστηκε από δύο πρότυπα: τ'ο Νάσερ και τ'ο Φιντέλ Κάστρο.

Πολύ περισσότερο, βέβαια, από τ'ον Πρόεδρο της 'Ηνωμένης 'Αραβικής Δημοκρατίας.

Τό καθεστώς της 'Αλγερίας έκανε τεράστια βήματα, στην τελευταία, μάλιστα, περίοδο, προς

Ο Πρόεδρος Τζόσον: Τί γίνεται στην 'Αλγερία;

Ο Πρόεδρος Ντέ Γκώλ: «Δώσαμε την ανεξαρτησία στην 'Αλγερία...».

και 'Αντιπολίτευσεις αντιμέτωποι...

τ'ο «σοσιαλισμό». Ο όρος «σοσιαλισμός», ειδικά για τις καινούργιες αυτές χώρες, παίρνει, βέβαια, ένα κάπως ειδικότερο περιεχόμενο.

Γεγονός πάντως είναι, ότι τ'ο κράτος ρυθμίζει τ'η βασική οικονομική και κοινωνική πολιτική, περιορίζει απόλυτα την ιδιωτική πρωτοβουλία, εθνικοποιεί τις μεγάλες επιχειρήσεις και, γενικότερα, δημιουργεί καινούργιες φόρμες σε όλα τ'α πλαίσια τ'ης οικονομικής ζωής.

ΠΙΣΤΟΣ ΣΤΗΝ ΟΥΔΕΤΕΡΟΤΗΤΑ

Ο Μπέν Μπέλλα, στην εξωτερική του πολιτική, ακολουθεί μία αυστηρή ουδετερότητα ανάμεσα στη Δύση και στην 'Ανατολή. Προσπαθεί να επιτύχη βοήθεια και από τις δύο πλευρές, χωρίς ουσιαστικές παραχωρήσεις.

Για ένα ώριμο διάστημα, θεωρήθηκε, ότι ο αρχηγός του στρατού της 'Αλγερίας Μπουμεν-

τιέν, ήτανε ο σοβαρότερος προσωπικός αντίπαλος τ'ου Μπέν Μπέλλα.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ

'Αλλά η πραγματική δύναμι τ'ου Μπουμεντιέν είναι περιορισμένη, γιατί τ'ο επίτελειό του και γύρω του οι άνθρωποι τ'ου Μπέν Μπέλλα αγρυπνούν.

Όπως, άλλωστε, φαίνεται, ο ίδιος ο Μπουμεντιέν, ποτέ δε σκέφτηκε σοβαρά να έρθη σε ρήξη με τ'ο Μπέλλα και είναι αρκετά έμπιστος για να μη γίνη όργανο των κοινών εχθρών τους.

Ο αδελφός τ'ου Μπουμεντιέν έχει μία μεγάλη επιχείρηση σ'ο 'Αλγέρι, μία από τις ελάχιστες, που δεν εθνικοποιήθηκαν και, όπως λέγεται, μ' αυτό τ'ον τρόπο ο Μπέν Μπέλλα «κρατάει» καλά και τ'α δυο αδέλφια...

Ένας άλλος επικίνδυνος αντίπαλος τ'ου Μπέν Μπέλλα λέγεται, ότι είναι ο συνταγματάρχης Σλιμάνι, αρχηγός των τάνκς — ρω-

σικής κατασκευής — που σταβ- μεύουν έξω από τ'ο 'Αλγέρι.

'Αλλά και σ' αυτή την περίπτωση, φαίνεται πως οι εχθροί τ'ου καθεστώτος παίρνουν τις επιθυμίες τους για πραγματικό- τητα.

Η Συδικαλιστική 'Ομοσπονδία της 'Αλγερίας διατηρεί μία σχετική ανεξαρτησία και, όπως δήποτε δεν «υπακούει» απόλυτα στην Κυβέρνηση.

Η θέση της, πολιτικά, δεν είναι απόλυτα ξεκαθαρισμένη και, συχνά, οργανώνει απεργίες, που τ'ο καθεστώς τις βλέπει με πολύ ασχισμο μάτι.

Τό κομμουνιστικό κόμμα είναι επίσημα απαγορευμένο, ή σ'τάσι του, όμως είναι μάλλον σ'τάσι αναμονής...

Τό συμπέρασμα είναι, ότι οι αντίπαλοι τ'ου Μπέν Μπέλλα είναι μάλλον ανόργανοι και διεσπασμένοι.

Ο περίφημος Φερχάτ 'Αμπάς, ο πιο «δυτικός» από τούς πολι-

τικούς της 'Αλγερίας, ζή τ'ώρα αποτραβηγμένος. Ο Μπέν Κέντα, πρώην αρχηγός της 'Επαναστατικής 'Αλγερινής Κυβερνήσεως — την εποχή τ'ου αγώνος της ανεξαρτησίας — μένει κλεισμένος σ'ο φαρμακείο του, σ'ο 'Αλγέρι... Ο ηρώκος Κίντερ — ο πιο «δεξιός» τ'ου 'Αλγερινού 'Απελευθερωτικού Κινήματος, ζή σήμερα στην Τυνησία...

Ο ΛΑΟΣ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΗ...

Είναι αναμφισβήτητο, ότι η προσωπική θέση τ'ου Μπέν Μπέλλα είναι ισχυρή και η δημοτικότητα του μεγάλη, παρ' όλες τις δυσχερείες, που υπάρχουν σ'α έντεκα εκατομμύρια κατοίκων της 'Αλγερίας, που νόμισαν, ότι η ανεξαρτησία θα τούς λύση από τ'η μία μέρα στην άλλη όλα τ'α προβλήματα.

Νικητής Κροούτσσεφ: «Βοηθάμε γαίες ανταλλάγματα».

'Αλλά ο λαός της 'Αλγερίας κατάλαβε, ότι πρέπει να μάθ να περιμένει... 'Οτι τ'α πράγματα δεν είναι τόσο απλά και ότι οι εξωτερικοί του εχθροί καρδοκούν... 'Η φεικτική γεωργική παραγωγή είναι εξαιρετικά καλή και η κυβερνητική μηχανή κινείται με σχετική αποτελεσματικότητα.

ΚΑΠΟΙΟΣ ΘΑ ΠΑΗΡΩΣΗ

Μετά, υπάρχει διάχυτη η εντύπωση, ότι η 'Αλγερία — αν τ'α πράγματα πάνε πολύ άσχημα — θα δεχθή και άλλη βοήθεια από τούς Γάλλους, τούς 'Αμερικανούς ή τούς Ρώσους, ή — και αυτό είναι τ'ο πιθανώτερο — και από τούς τρεις μαζί.

Ο λαός πιστεύει, ότι τ'ο μέλλον θα είναι καλύτερο και ότι ένας ευφύλιος πόλεμος δε θα βοηθούσε την κατάσταση.

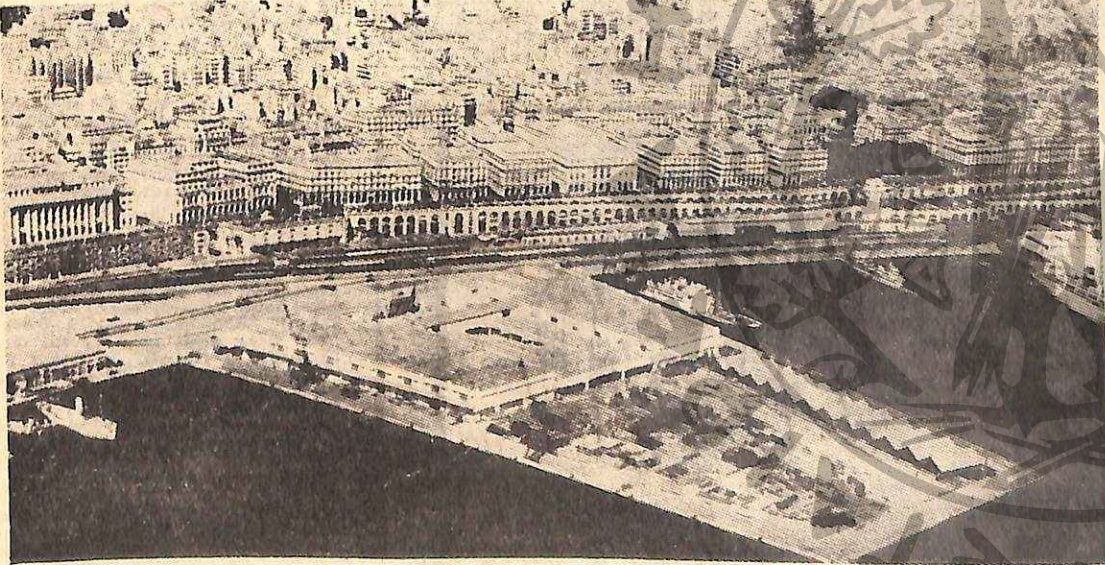
Μόνο, ίσως, η αύξηση των ε- νέργων, θα μπορούσε να απειλή- ση πολύ σοβαρά τ'ο καθεστώς...

Σήμερα, οι αντίπαλοι τ'ου Μπέν Μπέλλα αρχίζουν να παραδέχονται, ότι μόνο η δολοφονία του θα μπορούσε να «ρίξει» τ'ο καθεστώς. Ο Μπέν Μπέλλα, άλλωστε, αρνείται συστηματικά να «προστα- τεύεται» από μεγάλο αριθμό σωματοφυλάκων.

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΜΙΑ «ΝΙΚΗ»

'Αλλά, κάθε μέρα, που περνάει, είναι και μία νίκη για τ'η σημερινή 'Αλγερία. Γιατί η «επανά- στασις», ή εσωτερική επανάστασις — κοινωνική και οικονομική — τ'ου Μπέν Μπέλλα, ολοκληρώνεται και, αργότερα, θα είναι πολύ δύσκολο να «γυρίση» πρ'ς τ'α πίσω. Οι καιροί είναι δύσκολοι. 'Αλλά και ποτέ στην ιστορία ο δρά- μος της ανεξαρτησίας ενός καινούργιου κράτους δεν ήτανε εύκολος.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Μία άποψη τ'ου 'Αλγερίου: 'Η λευκή πολιτεία...

Η ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

“Ενας άκαρδος άντρας

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΡΜΑΝ: 30 χρόνων, προϊστάμενος λογιστηρίου σε μία αεροπορική εταιρεία. Ίδανικός τύπος συζύγου που αγαπά τη γυναίκα του και ανέχεται τις παραβιές της μέχρι ενός ορίου. ΖΥΠ: 24 χρόνων. Ίδανικός τύπος συζύγου που, ενώ αγαπά τον άντρα της, το θεωρεί υποχρέωσή της να τον πιαστεί. ΕΤΤΟΡΕ ΝΤΕΛΛΑ ΜΙΡΟΠΟΛΑΝΤΕ: 40 χρόνων. Ίδανικός τύπος ήλιθιου διπλωματικού υπαλλήλου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Μόλις τελείωσαν το φαγητό τους, στην περιποιημένη κουζίνα, ο Αρμάν σηκώνεται να γευματίσει και πηγαίνει και πέφτει σε μία πολυθρόνα, στη σάλα — τραπεζαρία. Η Ζύπ, πετάει θυμωμένα την πετσέτα της στο τραπέζι, ακολουθεί τον άντρα της, κάθεται στον καναπέ, απέναντί του, και τον κυττάζει προκλητικά, μ' όλη την καλή διάθεσή να συνεχίσει τον καυγά.)

ΑΡΜΑΝ: Τό κατάλαβες πως έχω γίνει ανυπόφορος, με την αιώνια γκρίνια σου;

ΖΥΠ: Έγώ ανυπόφορος; Μ' ακούσεις ποτέ μου να γκρινιάζω;

ΑΡΜΑΝ: Μήπως κάνεις κι' άλλη δουλειά; Ξέρεις καλά πως μ' άρεσει να κάθομαι λίγο στο τραπέζι, μετά το φαγητό. Ξεκουράζομαι και πνίζοντας ένα τσιγάρο, πίνοντας σιγά-σιγά ένα ποτήρι κρασί, διαδίζοντας ένα περιοδικό.

ΖΥΠ: Χωρίς να σκεφτείς πως είμαι κι' εγώ δίπλα σου. Τι έγωιστής, θεέ μου!

ΑΡΜΑΝ: Τι σημασία έχει αν δε μιλάμε; Σε νοιώθω δίπλα μου, και αυτό είναι για μένα μεγάλη ευτυχία, ή μεγαλείτερη της ζωής μου.

ΖΥΠ: Τον έαυτο σου μονάχα σκέπτεσαι. Έμένα δε με συλλογίζεσαι διόλου.

ΑΡΜΑΝ: Δε φαντάζομαι ότι μπορείς νόχης παράπονο από μένα, πέντε χρόνια τώρα που είμαστε παντρεμένοι.

ΖΥΠ: “Ω, δε μπορώ να πω ότι μου λείπει... το καθημερινό.

ΑΡΜΑΝ: Ούτε και τα λουλούδια, τα γλυκά, σινεμά μία φορά τη βδομάδα, θέατρο κάθε δεκαπέντε, ότι σου χρειάζεται για νασαι πάντα καλοντυμένη. Έσεις, όμως, οι γυναίκες δεν είστε ποτέ ευχαριστημένες από τον άντρα σας. Δεν αποκλείεται να νομίζεις πως σου λείπει κάτι, για να είναι απόλυτη η ευτυχία σου...

ΖΥΠ (πετάγεται από την πολυθρόνα και πηγαίνει και κάθεται σε ένα σκαμνί, μπροστά στην πολυθρόνα του Αρμάν. Τον κυττάζει με λαχτάρα): Τι φαντάζεσαι ότι είναι αυτό το κάτι που νομίζω πως σου λείπει, για να είσαι απόλυτη η ευτυχία σου...

ΑΡΜΑΝ (ειρωνικά): “Ο έπιχειρηματίας αυτός τόσους για τη Βραζιλία επειδή είχε κάνει κάποια βρωμοδουλειά και δεν υπάρχει σύμ-

ΖΥΠ (τινάζεται θρόνα): Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα!

ΑΡΜΑΝ (ειρωνικά): “Ο έπιχειρηματίας αυτός τόσους για τη Βραζιλία επειδή είχε κάνει κάποια βρωμοδουλειά και δεν υπάρχει σύμ-

ΖΥΠ (τινάζεται θρόνα): Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα!

ΑΡΜΑΝ (ειρωνικά): “Ο έπιχειρηματίας αυτός τόσους για τη Βραζιλία επειδή είχε κάνει κάποια βρωμοδουλειά και δεν υπάρχει σύμ-

ΖΥΠ (τινάζεται θρόνα): Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα!

ΑΡΜΑΝ (ειρωνικά): “Ο έπιχειρηματίας αυτός τόσους για τη Βραζιλία επειδή είχε κάνει κάποια βρωμοδουλειά και δεν υπάρχει σύμ-

ΖΥΠ (τινάζεται θρόνα): Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα!

ΑΡΜΑΝ (ειρωνικά): “Ο έπιχειρηματίας αυτός τόσους για τη Βραζιλία επειδή είχε κάνει κάποια βρωμοδουλειά και δεν υπάρχει σύμ-

ΖΥΠ (τινάζεται θρόνα): Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα!

ΑΡΜΑΝ (ειρωνικά): “Ο έπιχειρηματίας αυτός τόσους για τη Βραζιλία επειδή είχε κάνει κάποια βρωμοδουλειά και δεν υπάρχει σύμ-

ΖΥΠ (τινάζεται θρόνα): Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα!

ΑΡΜΑΝ (ειρωνικά): “Ο έπιχειρηματίας αυτός τόσους για τη Βραζιλία επειδή είχε κάνει κάποια βρωμοδουλειά και δεν υπάρχει σύμ-

ΖΥΠ (τινάζεται θρόνα): Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα!

ΑΡΜΑΝ (ειρωνικά): “Ο έπιχειρηματίας αυτός τόσους για τη Βραζιλία επειδή είχε κάνει κάποια βρωμοδουλειά και δεν υπάρχει σύμ-

ΖΥΠ (τινάζεται θρόνα): Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα! Έγώ είμαι σαν τρελή από έρωτα για μένα!

ΑΡΜΑΝ (ειρωνικά): “Ο έπιχειρηματίας αυτός τόσους για τη Βραζιλία επειδή είχε κάνει κάποια βρωμοδουλειά και δεν υπάρχει σύμ-

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Πέρασαν κάπου είκοσι λεπτά της ώρας. Η Ζύπ πηγαίνει, νεύριασμένη. Κάθε τόσο, ρίχνει προκλητικές ματιές στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Τέλος, παρουσιάζεται ο κόντε “Εττορε Ντέλλα Μιροπολάντε. Τρέχει και φιλάει και τα δύο χέρια της Ζύπ).

Ο ΚΟΝΤΕΣ (με λυρική εξάρση): “Ω, δε μπορείτε, αγαπητή μου κυρία, να φανταστείτε την ευτυχία μου όταν άκουσα στο τηλέφωνο τη γλυκιά σας φωνή. “Ημουν βυθισμένος σε μία άφορητη πεζότητα, στην αναγνώσι μιά έκθεσος για την κίνηση του Ιταλικού εμπορίου στη Γαλλία. “Αί, ξαφνικά, μία ούρανια μελωδία με γλυκοναούρισε. Είσα μπροστά μου μία γωνία του παραδείσου...

(Η Ζύπ, χαμογελώντας με φιλαρέσκεια, κάθεται στον καναπέ. Τού κάνει νόημα. Κάθεται κι' εκείνος, ριχνώντας όμως γύρω του άνησχα βλέμματα): Είστε έντελως μόνη;

ΖΥΠ: Ναι. “Ο άντρας μου λείπει. Ο ΚΟΝΤΕΣ (ανάσφοντα περισσότερο): Ποιός Δάντης, ποιός Πετράρχης, ποιός Γκαμπριέλε ντ' Ανιούνο θα μπορούσε να βρή τα κατάλληλα λόγια για να εκφράσει...

ΖΥΠ (του κόβει τη φάρα): Σας τηλεφώνησα, επειδή σας χρειάζομαι. Συμψήθηκα τι μου είχατε υποσχέσει...

Ο ΚΟΝΤΕΣ: Με χρειάζεστε; Θα μπορούσα, λοιπόν, να σας φανώ χρήσιμος; “Ω! ανεκλάλητη ευδομονία! (Με το χέρι στην καρδιά, άργα κι' έπισημα): Περιμένω διαταγές. “Ο, τι ζητήσετε, θα εκτελεστή. Θέλετε να πάω στη φωτιά, στη θάλασσα;

ΖΥΠ: Όχι, προς Θεού! Η ζωή σας μου είναι πολύτιμη. Ο ΚΟΝΤΕΣ (μυσοκρινώντας τα μάτια): Πως να σας ευχαριστήσω, αξιολάτρευτη κυρία, για τα λόγια σας αυτά...

ΖΥΠ: “Εακολουθείτε να μ' αγαπάτε; Ο ΚΟΝΤΕΣ: Μά, πως φανταστήκατε ότι ήταν δυνατό να σέση στην καρδιά μου η αγάπη μου για σας; Σας το επαναλαμβάνω: “Ο, τι κι' αν μου ζητήσετε, θα τόχετε. Θα είμαι και τη ζωή μου ακόμη για ένα σας βλέμμα.

ΖΥΠ: “Ακούστε, λοιπόν, και χαρήτε. Είμαι δική σας. Ο ΚΟΝΤΕΣ (άπλώνει τα χέρια του, να την αγκαλιάσει): “Ω!... ΖΥΠ: Πάρτε με μαζί σας στη Νέα Υόρκη, όπου σας μεταθέτουν.

Ο ΚΟΝΤΕΣ (τινάζεται απότομα θρόνος, αλαλιζόμενος): Περνούν; “Ακούσατε καλά; ΖΥΠ: “Αποφάσισα να έγκαταλείψω τον άντρα μου και να σας ακολουθήσω στη Νέα Υόρκη.

Ο ΚΟΝΤΕΣ (τραυλιζόμενος): Μου φαίνεται πως... δεν ξέρω, μά... ΖΥΠ (άνησχη): Τι πάθατε; “Δε φανταστείτε χαρούμενος, ένδοξασμένος...

Ο ΚΟΝΤΕΣ (κομπιάζοντας): Πως! Είμαι πολύ ευτυχής... “Ξέρω, όμως, μία τέτοια απόφαση... “Εί, ξαφνικά... “Εξ άλλου, μία απαγωγή θα δημιουργούσε σκανδαλό στη σταδιοδρομία μου... (Διορθώνει τη γραβάτα του): “Επιτρέψτε μου να γράψω... “Αφισα τον πρεσβύτερο μου με περιμένη για να τρέξω μια στιγμή να σας δω... Είμαι πολύ ευτυχής... (Και το βάζει στα πόδια).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Η Ζύπ μένει λίγο σκεπτική και ύστερα ξεσπάει σε νευρικό κλάμα. Στο μεταξύ, παρουσιάζεται από την κρεβατοκάμαρα ο Αρμάν, με πνιζιμες. Κάθεται κοντά στη γυναίκα του και της χαϊδεύει, χαμογελώντας στοργικά τα μαλλιά. Εκείνη κλαίει πιο δυνατά).

ΑΡΜΑΝ: “Αν πείθ το αεροπλάνο ή αν βουλιάει το καράβι, που θα μεταφέρη τον κόντε σου στην Αμερική, θα λές ότι αυτοκτόνησε για χάρη σου! (Εκείνη εξακολουθεί να κλαίει). “Ελα, μορό μου, ήσυχα...

“Ο! αυτά είναι πολύ κοντά. Σε ρεϊς πόσο σ' αγαπώ. “Σ' άφισα να τον δής αυτόν, για να καταλάβεις με τι άνθρωπο έχεις να κάνεις... “Ο, σ' αγαπώ για τη γυναίκα σου, τον κντάζεις τον κεφάλι της και τον κυττάζεις χαμογελώντας μέσα στο δάκρυά της από ευτυχία): Γιατί δε μου το είπες να χαρά;

ΑΡΜΑΝ: Για να σου την κάνω όμορφη την άλλη Κυριακή, που θα γιορτάσουμε την πέμπτη επέτειό των γαμιών μας.

(Για γρήγορη)

ΚΛΑΝΤ ΝΤΟΡΒΑΛ

Φυτῳρία ΤΕΧΝΗΣ

ΠΗΡΑΜΕ προχτές τ' απόγεμα — κι' άς μη φανή παράξενο σε κανένα — στο κυνήγι... την “Ομορφιά. Καί, παρακολουθώντας την, μάθαμε πως κατοικεί... στην οδόν “Ιπποκράτους.

“Ενα άπλο διάροφο σπίτι, άπείριστο, με πέτρινα σκαλιά, που μόλις μπής στο έσωτερικό του, σου δίνει την έντύπωση Σχολής. “Ενα άπλο σαλόνι, έπιπλωμένο με φινέτσα, και αϊθουσες, αϊθουσες, αϊθουσες...

Στην μία βλέπεις θραύα κι' ένα μουροπινάκι με εξισώσεις μαθηματικές και γριφώδες τύπους χημείας. Στην άλλη όργανα φυσικής και ανατομίας, διαβήτες, συσκευές και μηχανήματα, θροια με όδοντοιατρείου ή πολυτελούς κομμωτηρίου γυναικών. Στην τρίτη, πάλι θραύα και ράφια με μουκαλάκια κάθε σχήματος και μεγέθους, θαμμένα στη σειρά, που κύριος οίδε τι είδους φίλτρα, δονάνια ή δηλητήρια κρύβουν μέσα τους. Στην τετάρτη έχεις την έντύπωση πως βρίσκεσαι σε θέλαμο χειρουργείου, όπου πάνω σε μικρά ανάκλιντρα με λευκά σεντόνια, μαντεύεις πως το νυστέρι και τα σνερνα της χειρουργικής περιμένουν τον άνυποπτο έπισκεπτή.

Και κοντά σ' όλα αυτά ένας νεαρός συμπαθητικός άντρας, που δεν έχει ακόμη άγγίσει τα τριάντα, και που χαμογέλα πρόθυμος να σας δώση για το κάθε τι εξηγήσεις.

Το κτίριο με τις αϊθουσες διδασκαλίας είναι η Σχολή Αισθητικής Γ. Δολιανίτη.

Κι' ο νεαρός συμπαθητικός άντρας είναι ο διευθυντής της, ο Γιώργος Δολιανίτης.

“Όσο για τον σκοπό της Σχολής, είναι άπλος, όσο και μεγάλος: η έπαγγελματική εκπαίδευση των κοριτσιών, που θέλουν να πάρουν διπλώμα αισθητικού και να εργαστούν σε “Ινστιτούτα καλλυνής, σε οικους καλλυντικών και σε άλλες εργασίες, που έχουν σχέση με τη γυναικεία όμορφιά.

— Μά, θα μπορούσε να ρωτήση κανείς, ή όμορφιά είναι... τέχνη; “Ασφαλώς, ασφαλώςτα. Και μάλιστα την έψηλη, όπως θα ήδτε.

★

“Ο νέος στην ηλικία, αλλά ήλικιωμένος και πεπειραμένος στη σκέψη διευθυντής της Σχολής κ. Γ. Δολιανίτης, είχε την καλυσυνή, προχτές να μας κατατοπίση πάνω στο θέμα αυτό. Οι πληροφορίες του, ή εργασία του, οι μέχρι τώρα έπιτεύξεις της Σχολής του και οι άπαντήσεις του στις έρωτήσεις μας, στάθηκαν για μās αληθινή έκπληξη, και μās άνοιξαν τα μάτια σε πολλά πράγματα που αγνούσαμε και που ασφαλώς θα τ' άγνοη κι' ο μέσος άναγνώστης και κυρίως οι άναγνώστριες μας.

Παραθέτουμε, όπως διατυπώθηκαν τις έρωταποκρίσεις αυτές.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποιός ακριβώς είναι τς έργο της Σχολής σας;

ΑΠΑΝΤ.: “Ο τόπος μας έχει παράδοσι αιώνων στην όμορφιά. Οι Έλληνες, απ' τα παλαιά χρόνια διδάχθηκαν να βλέπουν, ν' αγαπούν και να χαίρονται το άραιο. Το άραιο, βρίσκεται διάχυτο παντού. Στο άττικό φός, στα χρώματα, στην άρμονία της γραμμής και των σχημάτων, στα πρόσωπα που βλέπουμε στο δρόμο...

Κυρίως όμως, το άραιο βρίσκεται στο γυναικείο πρόσωπο. Η έμπρητησι αυτού του είδους της όμορφιάς, είναι ο στόχος μας. Στη Σχολή μας εκπαιδεύονται οι “Ελληνοπούλες, που σκοπεύουν να υπηρετήσουν το κάλλος της γυναικας.

ΕΡΩΤ.: Πώς ακριβώς εκπαιδεύονται;

ΣΧΟΛΗ ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ

Κυνηγώντας ένα απόγευμα την “Ομορφιά και την Τέχνη

ΑΠΑΝΤ.: Δεν είναι τόσο άπλο ζήτημα να σας κατατοπίσω, γιατί ή γυναικεία όμορφιά είναι πολυσύνθετη ύπόθεσι. “Αρχίζει από τα μαλλιά και φτάνει ως τα τριςάθα της ψυχής.

— Της ψυχής; — Μάλιστα. Κάθε γυναίκα δεν είναι άπλος, μαλλιά, μάτια, δέρμα και σώμα, αλλά και μία χωριστή προσωπικότητα. Κάθε μία έχει το δικό της τύπο και χρειάζεται ειδική έμπρητησι των σημείων, που τονίζουν τον τύπο της. Για την έμπρητησι αυτή δεν άρκει... ο καθαρήσι. Είναι άπαραίτητη ή συμβολή κι' ή της αισθητικού, που με τις ειδικές γνώσεις του και την πολύμη εμπειρία του είναι ο μόνος που μπορεί να την δώση.

Η σχολή μας πάνω σ' αυτό ακριβώς εργάζεται. Στο να εκπαιδέση τους ειδικούς αισθητικούς και να τους μυσή στα μεγάλα μυστικά της όμορφιάς.

— Πως το κατορθώνει αυτό; — Με μία σειρά μαθημάτων που διαρκούν ένα έτος. Τα μαθήματα αυτά είναι ή Δερματολογία, ή Ανατομία, ή Φυσιολογία, ή Διαιτολογία, ή Κοσμητική, ή Χημεία, ή “Ηλεκτροτεχνία, ή Φυσική, ή Ψυχολογία, ή “Ιστορία της Τέχνης, ή Αισθητική, το μακιγιόζ. “Επί πλέον διδάσκονται και ξένες γλώσσες στη Σχολή μας, ιδίως δε ή γαλλική, για να έννοούν οι μαθήτριες την ξένη ορολογία.

“Εννοείται, όλα τα μαθήματα διδάσκονται από γιατρούς ή καθηγητές, ειδικευμένους και καταρτισμένους άπλως.

“Απ' όλα αυτά γίνεται φανερό πως ή Σχολή μας δεν έχει σκοπό να έφοδίση άπλως τις μαθήτριες με μνημονωμένες γνώσεις, αλλά με πλάτυνση και γενικότερη μόρφωση. Και τούτο γιατί ή αισθητική δεν έχει περιωρισμένη άποστολή. “Ο ρόλος της δεν άρχίζει ούτε τελειώνει με την περιποίησι του γυναικείου

προσώπου ή με την θεραπεία ενός φυσικού ελαττώματος. Σκοπός της είναι να έπιτευχέ ή γενικότερη προβολή της γυναικείας προσωπικότητας. Για τούτο, πρέπει ή αισθητικός να μη στον ψυχικό κόσμο της γυναικας και με τον καταλληλότερο τρόπο ν' αξιοποιή τις άντιμαχόμενες ψυχικές και σωματικές της ιδιότητες, χαρίζοντας της μιν άπόλυτη ψυχομορφολογική ίσορροπία.

★

“Η ακρίβεια των άπαντήσεων του κ. Δολιανίτη σχετικά με τον σκοπό της αισθητικής, είναι αξιόλογη. “Ότσοο, προτιμάμε να μπουμε στο θέμα της Σχολής του και της διαδικασίας της λειτουργίας της.

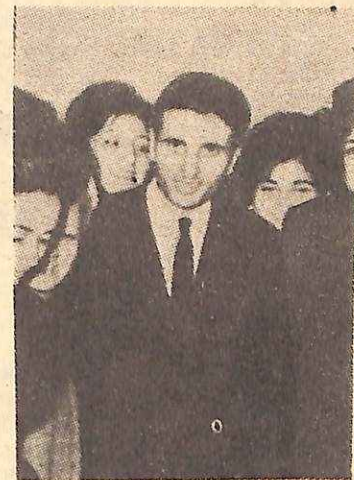
ΕΡΩΤ.: “Από πότε λειτουργεί ή Σχολή σας; Καί, κυρίως πως λειτουργεί;

ΑΠΑΝΤ.: “Από το 1961. Περλάμδανε αυτή τη στιγμή 40—50 μαθήτριες, από την “Αθήνα και την “Εσπρία.

“Η φοίτηση είναι μονοετής, γίνονται δεκτές για έγγραφή όσες έχουν άπολυτήρια Γυμνασίου ή άλλης ίσοτίμου Σχολής. Οι σπουδάστριες στο τέλος της περιόδου δίνουν εξέτασεις ενώπιον εξέταστικής έπιτροπής του “Υπουργείου Παιδείας και όσες έπιτύχουν άποκτούν κρατικό διπλώμα αισθητικού.

ΕΡΩΤ.: Στο σημείο αυτό τελειώνει ή εκπαίδευσι;

ΑΠΑΝΤ.: “Οχι. Οι μαθήτριες μας, όταν τελειώση το εκπαιδευτικό έτος και πάρουν το διπλώμα τους, μετεκπαιδεύονται στο έξωτερικό για μικρό χρονικό διάστημα. “Η Σχολή μας συνδέεται με παρόμοιες σχολές στο έσωτερικό και πραγματοποιεί μορφωτικές ανταλλαγές, δωρεάν. “Εφέτος, για την ακρίβεια μετά τρεις μέρες, 40 από τις μαθήτριές μου θ' αναχωρήσουν, μ' έμένα έμειναν στην “Αθήνα, ή Παραδείση και ή Σοφονίδου στη Χίο, ή Τριανταφυλλού, ή Λαμπροπούλου, ή Διανελάκη, έδώ στην πρωτεύουσα, κ.ά.

“Ο διευθυντής της Σχολής Αισθητικής της οδού “Ιπποκράτους κ. Γ. Δολιανίτης.

και θα παρακολουθήσουν ειδικά μαθήματα.

ΕΡΩΤ.: Αυτό προϋποθέτει οικονομική ευεξία εκ μέρους των μαθητριών σας φυσικά. “Ετσι δεν είναι;

ΑΠΑΝΤ.: “Οχι, κάνετε λάθος. Οι μαθήτριες της Σχολής μας είναι συνήθως φτωχοκόριττα, από την έπαρχία τα περισσότερα. “Εχουμε όμως όργανωση έτσι την εργασία, ώστε με μία σειρά συνδέσεων με οικους μεταφορών, ξενοδοχεία, καθηγητάς κλπ. να έπιτυγχάνεται το έλαχιστο όριο δαπανών. Φαντασθήτε ότι το ταξίδι στην “Ευρώπη, με έξωδα εισιτηρίων, διατροφής, ύπνου, μετεκπαιδεύσεις κλπ. στοιχίζει σε κάθε μία γύρω από τις 4000 δρχ. συνολικά.

“Επίσης, το οικότροφεό της Σχολής, που λειτουργεί με άυστηρούς κανονισμούς στοιχίζει 700 δρχ. τον μήνα, για όλα τα έξωδα. “Ετσι μπορούν τα κορίττα της έπαρχίας που βέλουν να γίνουν αισθητικοί, να σπουδάσουν ευκόλα και να σταδιοδρομήσουν άργότερα.

ΕΡΩΤ.: “Εχετε τέτοια παραδείγματα εύδοκμης σταδιοδρομίας;

ΑΠΑΝΤ.: Φυσικά. “Όλες σχεδόν οι μαθήτριες μου, που άποφοίτησαν, εργάζονται τώρα σε “Ινστιτούτα Καλλυνής, μερικές δε δημοσιεύσαν δικά τους, όπως ή θνις “Αγορίττου στη Λαρίσια, ή “Αναργούρου έδώ στην “Αθήνα, ή Παραδείση και ή Σοφονίδου στη Χίο, ή Τριανταφυλλού, ή Λαμπροπούλου, ή Διανελάκη, έδώ στην πρωτεύουσα, κ.ά.

★

“Εγκαταλείψαμε τις αϊθουσες της Σχολής την ίδια ώρα που τελειώνει το τελευταίο μάθημα της ήμέρας.

“Ενα ταούριο από κορίττα με άσπρες ποτιές ξεχούσαν στους διαδρόμους τιτιβίζοντας.

Τις καθάρισάμε.

“Ήσαν όλες τους χαρούμενες, αϊσθόδες, γεμάτες υγεία — έέρεις στον νοό της “Ομορφιάς ή μάλλον της Τέχνης της “Ομορφιάς.

“Ποιός θα το πίστευε πως έδώ σε τούτη την άπόμηση και ήσυχη σχολή βάπαινε σάσκα και όστα το ιδανικό της έμπρητησις της γυναικας από την αιώνια εχθρά της, την... γυναίκα;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

☼

ΕΝΑΣ ΟΔΗΓΟΣ 106 ΕΤΩΝ

Στιγμιότυπο από την “αϊθουσα αισθητικής προσώπου” της Σχολής Δολιανίτη, την ώρα της πρακτικής εξασκήσεως των μαθητριών.

Μα ξαφνικά... Ένοιωσα τα πόδια μου να καρφώνονται στο πάτωμα, ενώ η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει τρελλά...

ΤΟ κουδούνι της πόρτας με ζήτησε απότομα. Ανακάθισα στο κρεβάτι προσπαθώντας να συνέλθω και να καταλάβω αν όλα αυτά που μου συνέβαιναν ήταν πραγματικά, όταν ένα δεύτερο κουδούνισμα μ' έκανε να τινάξω επάνω και να τρέξω ν' ανοίξω την πόρτα.

Ήταν ο θύραρχος μ' ένα υπέροχο καλσόν κόκκινα τριαντάφυλλα.

Η συγκίνησή μου, η χαρά μου ήταν τόσο, που νόμισα πως θα λυπομυούσα. Αφίσα το καλσόν με τα λουλούδια πάνω σ' ένα τραπέζι-κι, πήρα το μπλιετακι, που το συνόδευε και γύρισα στο κρεβάτι. Τόσκιφα πάνω στην καρδιά μου και κλεινόντας τα μάτια, άφησα τη σκέψη μου να ξαναγυρίσει στα περασμένα...

Ορφάνεψα πολύ μικρή και από τότε έζησα σ' ένα φτωχικό δωμάτιο με τη γιαγιά μου. Με χίλιες στερήσεις κατάρθισα να βγάλω το Γυμνάσιο. Έτσι μπόρεσα να πιάσω δουλειά σε μια μεγάλη εταιρεία.

Είχα γίνει πια δεκάεξι χρονών και καταλάβαινα πως ήμουν όμορφη. Αυτό τουλάχιστο μου τόνεψε καθαρά ο καθρέφτης, που τότεγαν τα άντρικά μάτια, που με κύτταζαν γεμάτα θαυμασμό. Πολλές φορές είχα ακούσει να μου λένε πως είμοιασα καταπληκτικά με τη Ρίτα Καίη-γουορθ. Κι' έτσι, όταν κάποια μέρα έμαθα πως παίζόταν σε κάποιο κινηματογράφο το περίφημο φιλμ «Τζιλντ», αποφάσισα να πάω να το δω.

Δεν ξέρω τι ήταν εκείνο που μ' έκανε να νοιώσω τη πρώτη δυνατή συγκίνησή της ζωής μου: το άρωμα φιλμ, το «Αμάντο μιο», το γλυκύτατο εκείνο τραγούδι ή τα μάτια του νέου, που καθόταν δίπλα μου και που από τη πρώτη στιγμή δεν έπαυε να με κυττάζει;

Τον έλεγαν Πάνο και ήταν ένας όμορφος, μά φτωχός σπουδαστής. Για μια ολοκληρή εβδομάδα έγινε

«ΑΜΑΝΤΟ ΜΙΟ...»

η σκιά μου, όπου ένα βράδυ τόλμησε, επίτηδες, να μου μιλήσει για τον έρωτά του. Κι' εγώ, που μέχρι τότε δεν είχα χαρίσει την καρδιά μου σε κανένα από τους άντρες, που μου δειχναν ανεπιφύλακτα το θαυμασμό τους, δέχτηκα την αγάπη του, γιατί κατάλαβα πως η καρδιά μου είχε γίνει σκιά του.

Από τότε άρχισα να βγαίνω συχνά μαζί του τα βράδια, όταν έφευγα από την εταιρεία, προσπαθώντας να βρω χίλιες δυο δικαιολογίες για τη γιαγιά μου. Ο Πάνος με λάτρευε, μά μ' έκανε συχνά να υποφέρω με τη ζήλεια του, μια ζήλεια τρελλή, παράλογη.

Κάποια μερα, τού είπα πως ο προϊστάμενός μου, γυρίζοντας από ένα ταξίδι στο εξωτερικό, μου έφερε ένα δώρο, ένα μικρό πόντ-άπ. Τι ήταν εκείνο που έγινε τότε. Ο Πάνος μου έκανε μια φοβερή σκηνή ζήλειας κι' έφυγε σαν τρελλός.

«Εκλάψα πικρά εκείνη τη νύχτα, θυμάμαι. Φοδούμουν πως είχα χάσει την αγάπη του, μά την άλλη μέρα, εκείνος γύρισε κοντά μου μετανωμένος, φερνοντας μου για δώρο ένα δισκο με το τραγούδι, που είχαμε ακούσει μαζί στη σκοτεινή αίθουσα του κινηματογράφου, που ήταν γραφτό να συναντηθούμε. Κι' εκείνο το ίδιο βράδυ εγώ, για να του αποδείξω πόσο βαθιά και απέραντη ήταν η αγάπη μου, έβγαλα δική του.

Πέρασαν δυο χρόνια και ο Πάνος πήρε το πτυχίο του Πανεπιστημίου, μαζί με μια υποτροφία για το εξωτερικό. Μά τη χαρά του τη δηλητηρίαζε η σκέψη πως θα με άφριε

Ένα τραγούδι - Μιά ιστορία

— Δε μπορώ να υποφέρω την ίδια πως θα χρειαστή να ζήσω για μήνες και χρόνια μακριά σου. Μάρα, μούλεγε με αγωνία. Πως θα μπορώ να υποφέρω τη σκέψη ότι υπάρχουν γύρω σου τόσο άντρες, που σε κυττάζουν με πόθο;

Προσπάθησα να τον καθησυχάσω, τού όρκιστηκα πως θα ζούσα μονάχα για να τον περιμένω.

Συμφωνήσαμε να μου στέλνουν τα γράμματά του στην εταιρεία, μια κι' η γιαγιά δεν ήξερε τίποτα για το δεσμό μας. Θα της μιλούσαμε γι' αυτόν όταν ο Πάνος θα ξαναγύριζε, όταν θα μπορούσε πια να με κάνει γυναίκα του.

Η μοναδική μου χαρά, στους μήνες που ακολούθησαν, ήταν τα γράμματά του αγαπημένου μου. Πικρογδαρμένες σελίδες γεμάτες έρωτόλογα, πάθος, όνειρα. Τού γράφα κι' εγώ σχεδόν κάθε μέρα, πάντα με την ίδια φλόγα.

Ύστερα, ξαφνικά, παράξενα, άναπνέοντα, τα γράμματά του σταμάτησαν. Έκείνες τις ίδιες μέρες η καυμένη η γιαγιά, ύστερα από μια σύντομη αρρώστια έφυγε για πάντα μακριά μου.

Σ' εκείνες τις στιγμές του πόνου, δεν μπόρεσα να γράψω του Πάνου και δεν πρόφτασα να άνησυχώ που δεν λάβαινα γράμματά του. Μά την ημέρα που γύρισα στην εταιρεία, ο προϊστάμενός μου με κάλεσε στο γραφείο του και μου είπε με βαθεία θλίψη στη φωνή του:

— Το ξέρω, Μάρα, πως είσαι πως ακόμα έναν πόνο. Όμως δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά, αφού σε μένα έλαχε αυτό το χρέος. Προχθές έλαβα ένα γράμμα από το νέο που αγαπάς, τον Πάνο. Σε-καί γι' αυτό του ζήτησε να σου το πω εγώ...

— Να μου πητε τι; φώναξα με φωνή γεμάτη τρόμο.

— Ότι εκεί στη ζευγαριά... Το ξέρω... είναι σκληρό, Μάρα, όμως πρέπει να τον δικαιολογήσεις. Ο Πάνος ήταν μόνος και φτωχός. Έτσι... αναγκάστηκε να παντρευτεί. Άφησε μια κεραική πληρωμένου ζώου και άρχισε να κλαίει.

πρέπει πια να υποφέρω για έναν άνδρα. Χρην άρνηθες, τουλάχιστον, να βγαίνουμε κάπου-κάπου μαζί τα βράδια. Έτσι θα συνήθισα πάλι να ζήσ, θ' αποτινύσεις τη μελαγχολία και σιγά-σιγά... ποιος ξέρει... Εγώ έχω υπομονή...

Δέχτηκα με ευγνωμοσύνη. Σκέφτηκα πως ίσως είχε δικίο εκείνος: 'Η μοναξιά και η νοσταλγία δεν ώφελοῦσαν σε τίποτα. Έτσι, εκείνο το ίδιο βράδυ πήγαμε μαζί σ' ένα κοσμικό κέντρο.

Όταν μπήκαμε, όλα τα άντρικά μάτια στράφηκαν επάνω μου. Μά ξαφνικά... ένοιωσα τα πόδια μου να καρφώνονται στο πάτωμα, ενώ η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει τρελλά. Εκεί μπροστά μου, σε λίγα βήματα από μένα, άναμσα σε μια μεγάλη συντροφιά βρισκόταν ο Πάνος!

Ο καβαλιέρος μου, καταλαβαίνοντας τη ταραχή μου ακολούθησε το βλέμμα μου και μόλις αντίκρισε τον Πάνο, φάνηκε να μαρμαρώνει, ενώ το βλέμμα του πλημμύριζε από μια έκφραση παράξενη που έμοιαζε με τρόμο.

Πριν να προφτάσω να προφέρω λέξη, ο Πάνος ώρωνόταν μπροστά μας.

— Παλιάνθρωπε, μούγκρισε ανάμεσα στα δόντια του κυττάζοντας τον προϊστάμενό μου με μίσος.

Ύστερα μ' άρπαξε από το χέρι και με τράβηξε μαζί του. Τον ακολουθούσα χωρίς να ξέρω τι να σκεφτώ, ενώ οι τρελλοί χτύποι της καρδιάς μου μου απαγόρευαν να μιλήσω, να ρωτήσω...

Τώρα βρισκόμαστε έξω από το κέντρο, στο μικροκόσμο δρόμο. Το χέρι του Πάνου μου φέρνει ακόμα το μπράτσο.

— Γιατί τόκανες αυτό, Μάρα, άκουσα τη φωνή του να φτάνη στ' αυτιά μου γεμάτη πόνο, γιατί τά κατέστρεψες όλα για να γίνης φιλενάδα αυτού του γέρο;

Τινάχτηκα σαν να με δάγκωσε φίδι.

— Εγώ φιλενάδα σου; φώναξα. Θά μπορούσα να είχα γίνει γυναίκα σου, μά δεν τ' ήθελα. Έζησα όλο αυτό το καιρό κλαίνοντας τη χαμένη μου ευτυχία, που τη συντηρείς εσύ, για να παντρευτείς μια άλλη!

— Εγώ, να παντρευτώ μια άλλη; Τρελλάθηκες, Μάρα!

Τα λόγια του, ο τόνος της φωνής του είχαν τόση ελκυστικότητα, που τον κύτταξα σαν χαμένη.

— Θέλεις να πης... Ψιθύρισε, Μάρα, δεν έπαφα ποτέ να σ' άγαπάω. Μά πές μου ποιος σου διηγήθηκε αυτό το φοβερό ψέμα;

Μεθυμένη από μια καινούργια, ξαναγεννημένη χαρά, κλαίνοντας με λυγμούς ευτυχίας τού δηγήθηκα όσα είχαν συμβεί...

Τώρα καταλαβαίνω, είπε εκείνος όταν τελείωσα. Ο προϊστάμενός σου ήταν έρωτευμένος μαζί σου και αποφάσισε να μās χωρίσει. Έτσι έπαψε αυτό το έλκεινό παιχνίδι. Έπαφελήθηκε από τις μέρες τού θαλάσσιου της γιαγιάς σου, που κατάλαβε πως δε θα έβρισκες καιρό να του γράφεις και άρχισε να κρατάει τα γράμματά μου. Ύστερα σου έπεσε εκείνο το απάισιο ψέμα, για το γράμμα που δίδεν τού Έγναφου. Κι' εγώ, που νόμισα πως με έλεγαν, Μάρα, νάξερεις πόσο υπέφερα!

Τώρα, βρισκόμαστε και πάλι άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ένωμένα. Ήταν μιά άσχημη ανάμνηση, ένας έφιαλτης, που εύτυχως είχε σβήσει σ' ένα ζήτημα άπέραντο γλυκό.

Σκουπίζω τα δάκρυά μου και μόλις τώρα διασάφω τού μπλιετακι τού φιλμ μαζί με τα κόκκινα τριαντάφυλλα:

— Αγαπούλα. Τα τριαντάφυλλα αυτά μοιάζουν με τον έρωτά μας, μονάχα που το δικό μου λουλούδι είναι άμραντο. Σε λίγο θα περάσω να σε πάρω. Βιάζομαι να σε κάνω γυναίκα μου, δική μου για πάντα... Πάνος.

Καινούργια δάκρυα κυλούν τώρα από τα μάτια μου ενώ φέρνω στα χείλη μου εκείνο τού μπλιετακι, ενώ φίλω εκείνες τις λέξεις ψιθύριζοντας τρυφερά: «Αμάντο μιο...».

(Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕ Σ ΣΗ)

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Στέλιος έξηγεί στην Τασούλα ότι ο Άλξής τού χρωστάει όσα λεπτά έδωσε για την άρρώστια του και πρέπει τώρα, που θα γίνει καλά, να τού τα εξοφλήσει. Της ζητάει μάλιστα να τού γράψη με τρόπο. 'Η απάντησή τού Άλξή δεν άργει νάρθει. Αναγνωρίζει το χρέος του και υπόσχεται να τού εξοφλήσει σιγά, σιγά μόλις θα πιάσει δουλειά. Γι' αυτό σχεδιάζει να μείνι στην Άμερική, όταν θα βγύ από το νοσοκομείο. Σε λίγο η Τασούλα φέρνει στον κόσμο ένα κορίτσι. Ο Στέλιος δεν είναι διόλου ένθουσιασμένος, αλλά προσποιείται ότι χαίρεται, που τού μοιάζει. Όσο για την Τασούλα περνάει πικρές ημέρες, γιατί δε μπορεί να καταλάβη αν την αγαπάει ο Στέλιος. Αν δεν την αγαπούσε, γιατί έπεμπε τόσο να την παντρευτεί; 'Η μήπως την αγαπούσε λίγον καιρό και τώρα έσδυσε η αγάπη τού; 'Η ζωή τούς τώρα είχε γίνει μονότονη, χωρίς κανένα ένδιαφέρον...

Παραμέρισε μαλαζά τη γυναίκα του κι' άγκάλιασε κι' αυτός τη νεαρή γυναίκα:

— Νά μάς ζήσ, παιδί μου...

Νά τού δης μια μεγάλη κατέλα εντυχιμένη, να νοιώσης τη χαρά που νοιώθουμε σήμερα ευείς

Της έδωσε ένα γρήγορο ένοσημο όμως τα χείλη τού να τρέμουν από τη συγκίνηση.

Στο μεταξύ η Μάρθα είχε σιμώσει στην κοίτη τού παιδιού.

— Φώτη, Φώτη!

— Έβαλε τις φωνές.

— Φώτη... ζήτα. Πά όνομα τού Θεού. Έσύ! Έκοφαν το κεφάλι σου και τώβαλα στην εγγονούλα μας... Είπα ένα όμορφο χοριστάκι. Θά την γλέωνω, Τασούλα μου, θά την γλέωνω.

Έβγαλε μιά χαριτωμένη με μιά λέξη πέτρα, την χαριτίσμου στο σουγιάκι τού πορού.

— Φτώ... φτώ... Όχι, μάς χαμογελάει...

Έσκιψε κι' ο Φώτης κι' η Τασούλα που τον ζήτησε, παρατήρησε πως κατάλινε ένα κομπο στο λαμπο. Την άλλη στιγμή όμως, άκουσε τη φωνή τού χοροϊδεντιζή:

— Μονάχα μάς χαμογελάει, γυναίκα; Δεν άκουε πως μάς μιλάει χιόλια; Λόγου μάς βγάλε; με τον τρόπο τού... Μοιρολόι... τί λές; Να... να...

Γελούσαν και τ' αδιά τού. Τό δωμάτιο είχε πλημμυρίσει γέλιο και έστρασια κι' η Τασούλα κατάλαβε πως ήταν η πρώτη στιγμή που ένοιωσε όλη της την ευτυχία. Λές κι' είχε μπη ένας καθαρός, ελεύθερος άέρας στο δωμάτιο, ένας ήλιος που τ' αφώτιζε όλα και χάθηκε μέσα στην ψυχή της. Γελούσε τώρα κι' αυτή κι' ένοιωσε πολύ νέα και πολύ εντυχιμένη.

Πήρε το χέρι της μητέρας της, τó φίλεσε πολύ τρυφερά:

— Μοναχά... Έτσι ένοιωθες κι' εσύ; Τόσο εντυχιμένη;

Έγκλεισε τα μάτια της η Μάρ-

ΣΚΟΤΩΣΕΣ την ψυχή μου

λωσε γελαστός ο Φώτης.

— Έπειτα, συνέχισε η μάνα, τού είπα: «Δε θά νητάξης τó παιδί».

Ο Φώτης ξεκαρδίστηκε στα γέλια:

— Φοβήθηκε η τρελλομάνη, πως είχα ξεχάσει τó γινό της...

— Όχι δά, διαμαρτυρήθηκε η Μάρθα. Φοβήθηκε πως δεν τόν αγαπούσε.

Πέρασε ο Φώτης τó χέρι τού στη μέση της γυναίκας τού, την τράβηξε απάνω τού και της έσπασε ένα φιλί:

— Νά, για να μάθης να λές κακά λόγια!

Η Τασούλα ένοιωσε την καρδιά της να λιώνη από τρυφερότητα για τούς γονείς της. Όταν τούς έβλεπε έτσι, έρωτευμένους αχώματα, σαν νατάν στο μύνα τού μέλους, καταλάβαινε όλη της την ύπαρξη να πλημμυρίζει από ευτυχία. Ήταν κάτι που δε θά μπορούσε να τó ανάλυση και να τó εξήγηση. Λογότερα, όταν τά σκέφθηκε πιο ψύχραιμα, κατάλαβε πως ήταν τόσο εντυχιμένη, όχι μόνον επειδή γαιρόταν με την ευτυχία τών γονέων της, αλλά κι' επειδή τó θεοφύσε εντύχημα που είχε γεννηθή από τó άγχαλίσμα δυο ανθρώπων που αγαπιόνταν αληθινά.

Έσκιψαν τώρα κι' οι τρείς τούς πάλι απάνω από την κοίτη τού πορού:

(Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης, σε στιγμές που ταπειλιάζουν, κριτικάρουν τα πάντα και τούς πάντας σκολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Έναντιον τών θορύβων μάχη γίνεται εν έκτασει, γιατί ο πόλεμος τών νευρών στο άμν μας έχει φτάσει και τα νευρά όταν σπάνε κι' όταν γίνονται συμπαιαία, τότε μ' όλο τού τó δικίο, σπάει ο κόσμος και... κεφάλια!

Παραγγίνει μεγάλο τών θορύβων τó κακό κι' επιμένουν λιμουζίνες, βέσπες και μοτοσάκι, να φουρνώνουν εξατμίσεις, να... φρενάρουν όλοσιν και τόν δόλιον Άθηνάιον να ταραζούνε τά... φρένα!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Παραγγίνει τó θράσος και πολλών κουταβοακιών, που τις νύχτες ξεφαντώνουν με τραγούδια... μπουζουκιών και σαν δάρδαροι, περίπου και σωστοί βασιδουλοκοί, τó κεφάλι σου παιδεύουν και τού κάνουν... μπουζουκι!

Της κοινής της ησυχίας τó κοθήκον επιβάλλει να πατάσσονται και κάτι σφερέγγυοι μεγάλοι,

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Πάντως έληφθησαν, ήδη, μέτρα για την ησυχία κι' όλοι εύχονται δλωφώως να στεφθούν μ' επιτυχία, γιατί δεν άταναν και λασκάρουν για καλά, τότε κι' τών Άθηνάιον θά λασκάρουν τα μελά και στην γην, όπου ή... δάφνη έχει όληνη διεύη.

— Απείλουμεθα οι πάντες να βρεθούμε σάν... Δαφνί!

ΔΙΑ ΤΟ ΠΙΣΤΟΝ:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Άλήθεια, όμορφο χορίτσι! είτε επιδοκιμαστικά ο Φώτης. Δε σου λέω νημάτια, Τασούλα, θά στην γλέωνω... Τί είπες ο Στέλιος; Φαντάζομαι τó καυόρι τού.

— Μου φαίνεται πως απογοητεύθηκε που είναι χορίτσι, απογοη-

— Έκανε μιά ζήνση ξέγνοιαστη ο Φώτης:

— Κουταμάρες... θά τόν δώ εγώ και θά τού πω πως είναι αγαχορισίσι αιώτι. Σήμερα και τά χορίτσια τιμούνε μιά οίκογένεια όσο και τ' άγορία... Κουταμάρες!

— Τ' όνομα!... πέταξε η Μάρθα.

Γέλασε τρανταχτά ο Φώτης:

— Βλέπεις, έτοιμε δνομάτα χομοϊστορία! Πως να χαθή τ' όνομα τού Βοναπάρτη ή τών Βουρβόνων; Ο κόσμος δεν θά ήττηχε χωρίς ένα Κομπά ή ένα Λόγγο...

— Δεν σκέπτονται έτσι όλοι, γέλασε η Τασούλα.

— Έ, την άλλη φορά, θά τού χάνης τó γατίρι, είτε αίσιόδοξα ο Φώτης. Την άλλη φορά θάνα άγόρι. Πάντως, εγώ τó χαίρομαι τó χορίτσι σου, Τασούλα. Νομίζω πως είναι μιά από τις πιο εντυχιμένες στιγμές της ζωής μου.

— Όταν ήθε άγοτέρα η Ντίνα, έβαλε κι' αυτή τις φωνές με τó αθώομυτο ήθος της:

— Τασούλα... γενήσες τή Μις Τηήλιο. Μοιάζει τού πατέρα σου...

— Όταν άκουσε πως έφυγε ο Στέλιος, δεν μπόρεσε να κούνη την άγανάκτησή της:

— Δεν έπρεπε να φύγει. Δεν θάγαν τά καράβια τού... Άς είναι...

Δεν τόν γόνερε τó Στέλιο ή Τασούλα. Από ευγένεια δεν έδειχνε τά αισθήματά της, αλλά ήταν φανερό πως άποδοκιμάσε πολλά πράγματα.

Η Τασούλα πάντως δεν της έστρέφει να πη λέει έναντιον τού σιμώου της.

Είχε φέρει ένα γουστό δωράκι η Ντίνα κι' όταν τó άκούητσε στο μ' έλασάκι τού παιδιού, τά μάτια της βορβούσαν.

— Άγτες, και στα δικά σου! της ψιθύρισε η Τασούλα.

Δεν απογοήθηκε η κατέλλα. Κατάπε μονάχα ένα κομπο που της ανέβαινε στο λαμπο.

ΘΕΛΩ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

Ο Στέλιος γύρισε μετά λίγες ημέρες από τó ταξίδι τού. Δεν τράβησε να διαβή τó κατόφλι, κι' έτοξε στην κοίτη τού παιδιού.

— Μεγάλας;

Η Τασούλα ήταν άνασχηκωμένη στο χορίτσι της. Την άλλη μέρα θά έφανε από την κλινική. Άθελά της γέλασε:

— Πόσο περμένες πως θά μεγάλωνε;

Τό ζήτησε με θαυμασμό τó ποροό τόν ο Στέλιος:

— Μεγάλας... δεν είναι τόσο ποροό σήμερα... Και πως νού μοιάζει, πως νού μοιάζει!

— Στέλιο, έλα κοντά μου!

Γύρισε, την ζήτησε παραένε- μένος κάπως, δεν κοιμήθηκε δ-

μους από τη θέση του.
— Τι θέλεις; τη ρώτησε γελαστός, αλλά διάφορος.
— Έλα κοντά μου, σε παρακαλώ.

Πήγε κοντά της ό άντρας.
Τουδείξε την καρέκλα δίπλα της.

— Κάθισε.
— Έλα λέγε, έκανε αυτός άνυπόμονα. Τι θέλεις; Ξέρεις, βιάζομαι κιόλας.

— Δεν πρόκειται να σε κρατήσω, του άποκρίθηκε.

— Η καρδιά της βούλιαζε. Πάλενε ώστόσο να του πη έκεινα που είχε αποφασίσει, τώσε ημέρες να του πη.

— Στέλιο... Θέλω νάμιασε εύτιχισμένοι.

Γέλασε κάπως χαζά έκείνος.

— Γι' αυτό με φώναζες κοντά σου;

— Τό βρίζεις άνάξιο λόγου;

— Όχι, παιδί μου... αλλά είμαστε εύτιχισμένοι. Η εύτιχία δεν ξέρω να θέλη τιμπανοκρουσίες.

— Ο λόγος του της άρεσε. Τούπιασε το χέρι τουφερού.

— Είσαι, λοιπόν, εύτιχισμένος;

— Πώς σ' άρσούν τα μεγάλα λόγια! γέλασε ό Στέλιος.

— Ναι, μ' άρσούν. Θέλω να τ' άκούσω. Μ' άρσούν να τ' άκούω.

— Μά, παιδί μου... είναι φοβερό με σάς τις γυναίκες. Όλες είσαστε ίδιες. Δέ φθάνει να σάς άγάπη κανείς, να ζή για σάς, πρέπει να ξινιάνη, να κοιμάται και να σάς θινιαιζή; «Τι εύτιχισμένος που είμαι. Τι εύτιχισμένο που με κάνεις!»

Τέλεγε μισοστέια και μισοθυμωμένα αυτά τα λόγια. Η Τασούλα προτίμησε να γελήσει.

— Άσε τις ύπερβολές. Γιατί τό θεωρείς τόσο τερατώδες να μου τό λές, έστω και μία, έστω και δύο φορές την ημέρα αυτό τό πράγμα;

— Επειδή τό κεφάλι μου δεν είναι γεμάτο αίσθηματικά μαθησιολογήματα, γι' αυτό! της άποκρίθηκε γρήγορα.

— Και πάλι δε θάξερε να πη ή γυναίκα, άν ήμίονε ή άν διασκέδαζε.

— Λοιπόν! Έκανε ό Στέλιος άπότομα, σάν νάθελε να τελειώση μία συζήτηση που τον στενοχωρούσε. Άντε, τρέχω στο γραφείο.

— Επειδή τό κεφάλι μου δεν είναι γεμάτο αίσθηματικά μαθησιολογήματα, γι' αυτό! της άποκρίθηκε γρήγορα.

— Και πάλι δε θάξερε να πη ή γυναίκα, άν ήμίονε ή άν διασκέδαζε.

— Λοιπόν! Έκανε ό Στέλιος άπότομα, σάν νάθελε να τελειώση μία συζήτηση που τον στενοχωρούσε. Άντε, τρέχω στο γραφείο.

— Επειδή τό κεφάλι μου δεν είναι γεμάτο αίσθηματικά μαθησιολογήματα, γι' αυτό! της άποκρίθηκε γρήγορα.

— Και πάλι δε θάξερε να πη ή γυναίκα, άν ήμίονε ή άν διασκέδαζε.

— Λοιπόν! Έκανε ό Στέλιος άπότομα, σάν νάθελε να τελειώση μία συζήτηση που τον στενοχωρούσε. Άντε, τρέχω στο γραφείο.

— Επειδή τό κεφάλι μου δεν είναι γεμάτο αίσθηματικά μαθησιολογήματα, γι' αυτό! της άποκρίθηκε γρήγορα.

— Και πάλι δε θάξερε να πη ή γυναίκα, άν ήμίονε ή άν διασκέδαζε.

— Λοιπόν! Έκανε ό Στέλιος άπότομα, σάν νάθελε να τελειώση μία συζήτηση που τον στενοχωρούσε. Άντε, τρέχω στο γραφείο.

— Επειδή τό κεφάλι μου δεν είναι γεμάτο αίσθηματικά μαθησιολογήματα, γι' αυτό! της άποκρίθηκε γρήγορα.

— Και πάλι δε θάξερε να πη ή γυναίκα, άν ήμίονε ή άν διασκέδαζε.

— Λοιπόν! Έκανε ό Στέλιος άπότομα, σάν νάθελε να τελειώση μία συζήτηση που τον στενοχωρούσε. Άντε, τρέχω στο γραφείο.

— Επειδή τό κεφάλι μου δεν είναι γεμάτο αίσθηματικά μαθησιολογήματα, γι' αυτό! της άποκρίθηκε γρήγορα.

— Και πάλι δε θάξερε να πη ή γυναίκα, άν ήμίονε ή άν διασκέδαζε.

— Λοιπόν! Έκανε ό Στέλιος άπότομα, σάν νάθελε να τελειώση μία συζήτηση που τον στενοχωρούσε. Άντε, τρέχω στο γραφείο.

— Επειδή τό κεφάλι μου δεν είναι γεμάτο αίσθηματικά μαθησιολογήματα, γι' αυτό! της άποκρίθηκε γρήγορα.

— Και πάλι δε θάξερε να πη ή γυναίκα, άν ήμίονε ή άν διασκέδαζε.

— Λοιπόν! Έκανε ό Στέλιος άπότομα, σάν νάθελε να τελειώση μία συζήτηση που τον στενοχωρούσε. Άντε, τρέχω στο γραφείο.

— Επειδή τό κεφάλι μου δεν είναι γεμάτο αίσθηματικά μαθησιολογήματα, γι' αυτό! της άποκρίθηκε γρήγορα.

— Και πάλι δε θάξερε να πη ή γυναίκα, άν ήμίονε ή άν διασκέδαζε.

— Λοιπόν! Έκανε ό Στέλιος άπότομα, σάν νάθελε να τελειώση μία συζήτηση που τον στενοχωρούσε. Άντε, τρέχω στο γραφείο.

— Επειδή τό κεφάλι μου δεν είναι γεμάτο αίσθηματικά μαθησιολογήματα, γι' αυτό! της άποκρίθηκε γρήγορα.

— Και πάλι δε θάξερε να πη ή γυναίκα, άν ήμίονε ή άν διασκέδαζε.

— Λοιπόν! Έκανε ό Στέλιος άπότομα, σάν νάθελε να τελειώση μία συζήτηση που τον στενοχωρούσε. Άντε, τρέχω στο γραφείο.

— Επειδή τό κεφάλι μου δεν είναι γεμάτο αίσθηματικά μαθησιολογήματα, γι' αυτό! της άποκρίθηκε γρήγορα.

Από τό ερχόμενο τεύχος του «Θησαυρού» άρχίζει τό συγκλονιστικό άστειρομικό μυθιστόρημα του διασημόν Αμερικανού συγγραφέως

ROMPER FILS

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

Ο νεκρός ήταν ξαπλωμένος, ανάσκελα, μέσα σε μία λίμνη άπ' τό ίδιο του τό αίμα, και τα σφραγισμένα του χείλια δε θα ξανάνοιγαν ποτέ πιά για ν' άποκαλύψουν τό δολοφόνο. Ο μόνος που ήξερε τό μυστικό του, ήταν τό μικρό, βλασασμένο φιδάκι. Αυτό μπορούσε να μιλήσει, αλλά έπρεπε να έξη κανείς τό θάρρος και την άπομονή του Ντά Σίλβα, για να καταλάβη τη γλώσσα του. Και μέχρι τότε, θα έχαναν τη ζωή τους άλλοι πέντε άνθρωποι...

— Δέ μου είπες τίποτε για τό ταξίδι σου.

— Μ' άφησες κιωρό; Μ' άρχισες με τά παραπονα. Ψοφάτε για παραπονα έσείς οι γυναίκες.

Σούφρωσε τά φρόδια της ή Τασούλα.

— Στέλιο, του φώναζε, άπότομα ξαφνικά κι' αυτή. Γιατί με περιλαμβάνεις πάντα στις γυναίκες; κάθε φορά που συζητούμε για κάτι;

Τώρα γέλασε αυτός:

— Που θέλεις να σε περιλάβω; Γυναίκα δεν είσαι κι' εσύ;

— Για σένα θα ήθελα να διαφέρω λίγο άπ' όλες τις άλλες γυναίκες.

Κούνησε τό κεφάλι του γελώντας:

— Άχ... έγοίστρια... μικρή έγοίστρια... Και φυσικά διαφέρεις για μένα άπό τις άλλες γυναίκες, αλλιώς δε θα σε παντρευόμουν.

Έδω όμως είναι τό ζήτημα. Ένώ με όλη μου τη διαγωγή, με την άποφασί μου να σε παντρευτώ και με την άφοσίωσή μου, σου άπέδειξα τώσε φορές πόσο σ' έτιμώ, έσύ θέλεις κάθε τόσο συζητήσεις. Οι συζητήσεις όμως δεν χρειάζονται. Δεν τονώνουν την άγωγή, ίσα-ίσα την ψιχαίνουν... Γεια σου τώρα.

— Φίλησέ με! τον πρόσταζε, κρατώντας τον άπό τό χέρι.

Έσπινε αυτός άπάνω της. Τότε ή Τασούλα πέρασε τά χέρια της στο λαιμό του. Η φωνή της άκούστηκε γλυκειά:

— Στέλιο, θέλω νάμιασε πολύ εύτιχισμένοι, τ' άκούω; Και για μās και για τό παιδάκι μας... Θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπώ. Και θέλω να μου τό λές κι' εσύ ότι μ'

— Φίλησέ με! τον πρόσταζε, κρατώντας τον άπό τό χέρι.

Έσπινε αυτός άπάνω της. Τότε ή Τασούλα πέρασε τά χέρια της στο λαιμό του. Η φωνή της άκούστηκε γλυκειά:

— Στέλιο, θέλω νάμιασε πολύ εύτιχισμένοι, τ' άκούω; Και για μās και για τό παιδάκι μας... Θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπώ. Και θέλω να μου τό λές κι' εσύ ότι μ'

— Φίλησέ με! τον πρόσταζε, κρατώντας τον άπό τό χέρι.

Έσπινε αυτός άπάνω της. Τότε ή Τασούλα πέρασε τά χέρια της στο λαιμό του. Η φωνή της άκούστηκε γλυκειά:

— Στέλιο, θέλω νάμιασε πολύ εύτιχισμένοι, τ' άκούω; Και για μās και για τό παιδάκι μας... Θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπώ. Και θέλω να μου τό λές κι' εσύ ότι μ'

— Φίλησέ με! τον πρόσταζε, κρατώντας τον άπό τό χέρι.

Έσπινε αυτός άπάνω της. Τότε ή Τασούλα πέρασε τά χέρια της στο λαιμό του. Η φωνή της άκούστηκε γλυκειά:

— Στέλιο, θέλω νάμιασε πολύ εύτιχισμένοι, τ' άκούω; Και για μās και για τό παιδάκι μας... Θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπώ. Και θέλω να μου τό λές κι' εσύ ότι μ'

— Φίλησέ με! τον πρόσταζε, κρατώντας τον άπό τό χέρι.

Έσπινε αυτός άπάνω της. Τότε ή Τασούλα πέρασε τά χέρια της στο λαιμό του. Η φωνή της άκούστηκε γλυκειά:

— Στέλιο, θέλω νάμιασε πολύ εύτιχισμένοι, τ' άκούω; Και για μās και για τό παιδάκι μας... Θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπώ. Και θέλω να μου τό λές κι' εσύ ότι μ'

— Φίλησέ με! τον πρόσταζε, κρατώντας τον άπό τό χέρι.

Έσπινε αυτός άπάνω της. Τότε ή Τασούλα πέρασε τά χέρια της στο λαιμό του. Η φωνή της άκούστηκε γλυκειά:

— Στέλιο, θέλω νάμιασε πολύ εύτιχισμένοι, τ' άκούω; Και για μās και για τό παιδάκι μας... Θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπώ. Και θέλω να μου τό λές κι' εσύ ότι μ'

— Φίλησέ με! τον πρόσταζε, κρατώντας τον άπό τό χέρι.

Έσπινε αυτός άπάνω της. Τότε ή Τασούλα πέρασε τά χέρια της στο λαιμό του. Η φωνή της άκούστηκε γλυκειά:

— Στέλιο, θέλω νάμιασε πολύ εύτιχισμένοι, τ' άκούω; Και για μās και για τό παιδάκι μας... Θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπώ. Και θέλω να μου τό λές κι' εσύ ότι μ'

— Φίλησέ με! τον πρόσταζε, κρατώντας τον άπό τό χέρι.

Έσπινε αυτός άπάνω της. Τότε ή Τασούλα πέρασε τά χέρια της στο λαιμό του. Η φωνή της άκούστηκε γλυκειά:

— Στέλιο, θέλω νάμιασε πολύ εύτιχισμένοι, τ' άκούω; Και για μās και για τό παιδάκι μας... Θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπώ. Και θέλω να μου τό λές κι' εσύ ότι μ'

— Φίλησέ με! τον πρόσταζε, κρατώντας τον άπό τό χέρι.

Έσπινε αυτός άπάνω της. Τότε ή Τασούλα πέρασε τά χέρια της στο λαιμό του. Η φωνή της άκούστηκε γλυκειά:

— Στέλιο, θέλω νάμιασε πολύ εύτιχισμένοι, τ' άκούω; Και για μās και για τό παιδάκι μας... Θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπώ. Και θέλω να μου τό λές κι' εσύ ότι μ'

— Φίλησέ με! τον πρόσταζε, κρατώντας τον άπό τό χέρι.

Έσπινε αυτός άπάνω της. Τότε ή Τασούλα πέρασε τά χέρια της στο λαιμό του. Η φωνή της άκούστηκε γλυκειά:

— Στέλιο, θέλω νάμιασε πολύ εύτιχισμένοι, τ' άκούω; Και για μās και για τό παιδάκι μας... Θέλω να ξέρεις πως σ' αγαπώ. Και θέλω να μου τό λές κι' εσύ ότι μ'

ρα σου, κορούλα μου. Αυτό είναι τό σπίτι του πατέρα σου...

Η Τασούλα άποκρίθηκε κι' ήταν πολύ εύτιχισμένη, για να σταθί στη λεπτομέρεια και να της κατοφανή που ό Στέλιος τόνιζε με τόσο έμφαση τη φράση: «τό σπίτι του πατέρα σου».

Αποκρίθηκε εύτιχισμένης ήμερας. Ο Στέλιος φάνηκε πως άπερνήθηκε την άπογοήτευσή του, που τό παιδί τους γεννήθηκε χωρίς. Την πρώτη αυτή άπογοήτευσή διαδέχθηκε ή ύπερηφάνεια, πως ήταν πατέρας κι' έπειτα ό έγωισμός, που τό παιδί αυτό ήταν καί δικό του, καί που του έμοιαζε. Πώς τόβλεπε έτσι, άπορούσε ή Τασούλα. Η όμοιότης της μικρούλας με τον παπώ της ήταν καταπληκτική.

Ο Στέλιος όμως ήταν ύπερθελας, έμοιαζε σ' αυτόν. Πάντως, όπως και να σκεφτόταν, τό γαϊόταν τό παιδί, τό νανοβίζε, τό κοίμιζε, και δεν γρότανε να τό κινήσει. Η Τασούλα λάτρυνε κι' αυτή τό τόσο τό μωρό της, που δεν διανοιότο να κινήσει. Κι' έτσι οι πρώτες ήμέρες πέρασαν εύτιχισμένες.

Στην εύτιχία αυτή συντελούσαν κι' άλλα πράγματα. Πρώτα-πρώτα, ή άδιάκοπη σχεδόν παρουσία της Μάρθας στο σπίτι. Τώρα πιά είχε δικαιώματα. Δεν ήταν «πεθερά» είχε άποκτήσει ένα πολύ πιο γλυκό τίτλο: «γιαγιά».

Επαιανε έβγαινε στο σπίτι βοηθούσε σε όλα, κι' είχε αναλάβει σχεδόν τελείως τό παιδί. Ο Στέλιος της έφροταν άδιάφορα. Της μιλούσε εύγενικά, αλλά έλάχιστη, πάντως δεν την έθιγε με καμιά του λέξη. Η Μάρθα, άποσδηλωμένη, άπό λεπτομέρεια, προσπαθούσε να μη βοήθει στο σπίτι τις ώρες που γρόιζε ό γαϊόρος της άπό τη δουλειά του. Τόχαινε όμως να ξεχαστή ή γάχη δουλειά. Τότε ό Στέλιος, τη χαιρετούσε μ' ένα άμφίβολο χαμόγελο:

— Καλημέρα...

(Δεν την έλεγε μητέρα, άπέφενε να την προσαγορεύσει).

Με τό Φώτη ήταν πολύ έγκάρδιος. Τώσε τό ήθος του, πεθερού του να τον ανάγκαζε κι' αυτόν να δείχνει έγκαρδιότητα. Ο Φώτης, που φροτάαν σάν να ήταν μικρότερος άδελφός του. Τού έλεγε άστεία, τον πείραζε, κι' ό Στέλιος, θέλοντας και μή, γελούσε μερικέες φορές. Έτσι ή άτιμότητα του σπιτιού ήταν γενικά εύχάριστη.

Η Τασούλα άποκρίθηκε κι' ήταν πολύ εύτιχισμένη, για να σταθί στη λεπτομέρεια και να της κατοφανή που ό Στέλιος τόνιζε με τόσο έμφαση τη φράση: «τό σπίτι του πατέρα σου».

Αποκρίθηκε εύτιχισμένης ήμερας. Ο Στέλιος φάνηκε πως άπερνήθηκε την άπογοήτευσή του, που τό παιδί τους γεννήθηκε χωρίς. Την πρώτη αυτή άπογοήτευσή διαδέχθηκε ή ύπερηφάνεια, πως ήταν πατέρας κι' έπειτα ό έγωισμός, που τό παιδί αυτό ήταν καί δικό του, καί που του έμοιαζε. Πώς τόβλεπε έτσι, άπορούσε ή Τασούλα. Η όμοιότης της μικρούλας με τον παπώ της ήταν καταπληκτική.

Ο Στέλιος όμως ήταν ύπερθελας, έμοιαζε σ' αυτόν. Πάντως, όπως και να σκεφτόταν, τό γαϊόταν τό παιδί, τό νανοβίζε, τό κοίμιζε, και δεν γρότανε να τό κινήσει. Η Τασούλα λάτρυνε κι' αυτή τό τόσο τό μωρό της, που δεν διανοιότο να κινήσει. Κι' έτσι οι πρώτες ήμέρες πέρασαν εύτιχισμένες.

Στην εύτιχία αυτή συντελούσαν κι' άλλα πράγματα. Πρώτα-πρώτα, ή άδιάκοπη σχεδόν παρουσία της Μάρθας στο σπίτι. Τώρα πιά είχε δικαιώματα. Δεν ήταν «πεθερά» είχε άποκτήσει ένα πολύ πιο γλυκό τίτλο: «γιαγιά».

Επαιανε έβγαινε στο σπίτι βοηθούσε σε όλα, κι' είχε αναλάβει σχεδόν τελείως τό παιδί. Ο Στέλιος της έφροταν άδιάφορα. Της μιλούσε εύγενικά, αλλά έλάχιστη, πάντως δεν την έθιγε με καμιά του λέξη. Η Μάρθα, άποσδηλωμένη, άπό λεπτομέρεια, προσπαθούσε να μη βοήθει στο σπίτι τις ώρες που γρόιζε ό γαϊόρος της άπό τη δουλειά του. Τόχαινε όμως να ξεχαστή ή γάχη δουλειά. Τότε ό Στέλιος, τη χαιρετούσε μ' ένα άμφίβολο χαμόγελο:

— Καλημέρα...

(Δεν την έλεγε μητέρα, άπέφενε να την προσαγορεύσει).

Με τό Φώτη ήταν πολύ έγκάρδιος. Τώσε τό ήθος του, πεθερού του να τον ανάγκαζε κι' αυτόν να δείχνει έγκαρδιότητα. Ο Φώτης, που φροτάαν σάν να ήταν μικρότερος άδελφός του. Τού έλεγε άστεία, τον πείραζε, κι' ό Στέλιος, θέλοντας και μή, γελούσε μερικέες φορές. Έτσι ή άτιμότητα του σπιτιού ήταν γενικά εύχάριστη.

Η Τασούλα άποκρίθηκε κι' ήταν πολύ εύτιχισμένη, για να σταθί στη λεπτομέρεια και να της κατοφανή που ό Στέλιος τόνιζε με τόσο έμφαση τη φράση: «τό σπίτι του πατέρα σου».

Αποκρίθηκε εύτιχισμένης ήμερας. Ο Στέλιος φάνηκε πως άπερνήθηκε την άπογοήτευσή του, που τό παιδί τους γεννήθηκε χωρίς. Την πρώτη αυτή άπογοήτευσή διαδέχθηκε ή ύπερηφάνεια, πως ήταν πατέρας κι' έπειτα ό έγωισμός, που τό παιδί αυτό ήταν καί δικό του, καί που του έμοιαζε. Πώς τόβλεπε έτσι, άπορούσε ή Τασούλα. Η όμοιότης της μικρούλας με τον παπώ της ήταν καταπληκτική.

Ο Στέλιος όμως ήταν ύπερθελας, έμοιαζε σ' αυτόν. Πάντως, όπως και να σκεφτόταν, τό γαϊόταν τό παιδί, τό νανοβίζε, τό κοίμιζε, και δεν γρότανε να τό κινήσει. Η Τασούλα λάτρυνε κι' αυτή τό τόσο τό μωρό της, που δεν διανοιότο να κινήσει. Κι' έτσι οι πρώτες ήμέρες πέρασαν εύτιχισμένες.

Στην εύτιχία αυτή συντελούσαν κι' άλλα πράγματα. Πρώτα-πρώτα, ή άδιάκοπη σχεδόν παρουσία της Μάρθας στο σπίτι. Τώρα πιά είχε δικαιώματα. Δεν ήταν «πεθερά» είχε άποκτήσει ένα πολύ πιο γλυκό τίτλο: «γιαγιά».

Επαιανε έβγαινε στο σπίτι βοηθούσε σε όλα, κι' είχε αναλάβει σχεδόν τελείως τό παιδί. Ο Στέλιος της έφροταν άδιάφορα. Της μιλούσε εύγενικά, αλλά έλάχιστη, πάντως δεν την έθιγε με καμιά του λέξη. Η Μάρθα, άποσδηλωμένη, άπό λεπτομέρεια, προσπαθούσε να μη βοήθει στο σπίτι τις ώρες που γρόιζε ό γαϊόρος της άπό τη δουλειά του. Τόχαινε όμως να ξεχαστή ή γάχη δουλειά. Τότε ό Στέλιος, τη χαιρετούσε μ' ένα άμφίβολο χαμόγελο:

— Καλημέρα...

(Δεν την έλεγε μητέρα, άπέφενε να την προσαγορεύσει).

Με τό Φώτη ήταν πολύ έγκάρδιος. Τώσε τό ήθος του, πεθερού του να τον ανάγκαζε κι' αυτόν να δείχνει έγκαρδιότητα. Ο Φώτης, που φροτάαν σάν να ήταν μικρότερος άδελφός του. Τού έλεγε άστεία, τον πείραζε, κι' ό Στέλιος, θέλοντας και μή, γελούσε μερικέες φορές. Έτσι ή άτιμότητα του σπιτιού ήταν γενικά εύχάριστη.

Η Τασούλα άποκρίθηκε κι' ήταν πολύ εύτιχισμένη, για να σταθί στη λεπτομέρεια και να της κατοφανή που ό Στέλιος τόνιζε με τόσο έμφαση τη φράση: «τό σπίτι του πατέρα σου».

Αποκρίθηκε εύτιχισμένης ήμερας. Ο Στέλιος φάνηκε πως άπερνήθηκε την άπογοήτευσή του, που τό παιδί τους γεννήθηκε χωρίς. Την πρώτη αυτή άπογοήτευσή διαδέχθηκε ή ύπερηφάνεια, πως ήταν πατέρας κι' έπειτα ό έγωισμός, που τό παιδί αυτό ήταν καί δικό του, καί που του έμοιαζε. Πώς τόβλεπε έτσι, άπορούσε ή Τασούλα. Η όμοιότης της μικρούλας με τον παπώ της ήταν καταπληκτική.

Ο Στέλιος όμως ήταν ύπερθελας, έμοιαζε σ' αυτόν. Πάντως, όπως και να σκεφτόταν, τό γαϊόταν τό παιδί, τό νανοβίζε, τό κοίμιζε, και δεν γρότανε να τό κινήσει. Η Τασούλα λάτρυνε κι' αυτή τό τόσο τό μωρό της, που δεν διανοιότο να κινήσει. Κι' έτσι οι πρώτες ήμέρες πέρασαν εύτιχισμένες.

Στην εύτιχία αυτή συντελούσαν κι' άλλα πράγματα. Πρώτα-πρώτα, ή άδιάκοπη σχεδόν παρουσία της Μάρθας στο σπίτι. Τώρα πιά είχε δικαιώματα. Δεν ήταν «πεθερά» είχε άποκτήσει ένα πολύ πιο γλυκό τίτλο: «γιαγιά».

Επαιανε έβγαινε στο σπίτι βοηθούσε σε όλα, κι' είχε αναλάβει σχεδόν τελείως τό παιδί. Ο Στέλιος της έφροταν άδιάφορα. Της μιλούσε εύγενικά, αλλά έλάχιστη, πάντως δεν την έθιγε με καμιά του λέξη. Η Μάρθα, άποσδηλωμένη, άπό λεπτομέρεια, προσπαθούσε να μη βοήθει στο σπίτι τις ώρες που γρόιζε ό γαϊόρος της άπό τη δουλειά του. Τόχαινε όμως να ξεχαστή ή γάχη δουλειά. Τότε ό Στέλιος, τη χαιρετούσε μ' ένα άμφίβολο χαμόγελο:

— Καλημέρα...

(Δεν την έλεγε μητέρα, άπέφενε να την προσαγορεύσει).

Με τό Φώτη ήταν πολύ έγκάρδιος. Τώσε τό ήθος του, πεθερού του να τον ανάγκαζε κι' αυτόν να δείχνει έγκαρδιότητα. Ο Φώτης, που φροτάαν σάν να ήταν μικρότερος άδελφός του. Τού έλεγε άστεία, τον πείραζε, κι' ό Στέλιος, θέλοντας και μή, γελούσε μερικέες φορές. Έτσι ή άτιμότητα του σπιτιού ήταν γενικά εύχάριστη.

Η Τασούλα άποκρίθηκε κι' ήταν πολύ εύτιχισμένη, για να σταθί στη λεπτομέρεια και να της κατοφανή που ό Στέλιος τόνιζε με τόσο έμφαση τη φράση: «τό σπίτι του πατέρα σου».

Αποκρίθηκε εύτιχισμένης ήμερας. Ο Στέλιος φάνηκε πως άπερνήθηκε την άπογοήτευσή του, που τό παιδί τους γεννήθηκε χωρίς. Την πρώτη αυτή άπογοήτευσή διαδέχθηκε ή ύπερηφάνεια, πως ήταν πατέρας κι' έπειτα ό έγωισμός, που τό παιδί αυτό ήταν καί δικό του, καί που του έμοιαζε. Πώς τόβλεπε έτσι, άπορούσε ή Τασούλα. Η όμοιότης της μικρούλας με τον παπώ της ήταν καταπληκτική.

Ο Στέλιος όμως ήταν ύπερθελας, έμοιαζε σ' αυτόν. Πάντως, όπως και να σκεφτόταν, τό γαϊόταν τό παιδί, τό νανοβίζε, τό κοίμιζε, και δεν γρότανε να τό κινήσει. Η Τασούλα λάτρυνε κι' αυτή τό τόσο τό μωρό της, που δεν διανοιότο να κινήσει. Κι' έτσι οι πρώτες ήμέρες πέρασαν εύτιχισμένες.

Στην εύτιχία αυτή συντελούσαν κι' άλλα πράγματα. Πρώτα-πρώτα, ή άδιάκοπη σχεδόν παρουσία της Μάρθας στο σπίτι. Τώρα πιά είχε δικαιώματα. Δεν ήταν «πεθερά» είχε άποκτήσει ένα πολύ πιο γλυκό τίτλο: «γιαγιά».

Επαιανε έβγαινε στο σπίτι βοηθούσε σε όλα, κι' είχε αναλάβει σχεδόν τελείως τό παιδί. Ο Στέλιος της έφροταν άδιάφορα. Της μιλούσε εύγενικά, αλλά έλάχιστη, πάντως δεν την έθιγε με καμιά του λέξη. Η Μάρθα, άποσδηλωμένη, άπό λεπτομέρεια, προσπαθούσε να μη βοήθει στο σπίτι τις ώρες που γρόιζε ό γαϊόρος της άπό τη δουλειά του. Τόχαινε όμως να ξεχαστή ή γάχη δουλειά. Τότε ό Στέλιος, τη χαιρετούσε μ' ένα άμφίβολο χαμόγελο:

— Καλημέρα...

(Δεν την έλεγε μητέρα, άπέφενε να την προσαγορεύσει).

Με τό Φώτη ήταν πολύ έγκάρδιος. Τώσε τό ήθος του, πεθερού του να τον ανάγκαζε κι' αυτόν να δείχνει έγκαρδιότητα. Ο Φώτης, που φροτάαν σάν να ήταν μικρότερος άδελφός του. Τού έλεγε άστεία, τον πείραζε, κι' ό Στέλιος, θέλοντας και μή, γελούσε μερικέες φορές. Έτσι ή άτιμότητα του σπιτιού ήταν γενικά εύχάριστη.

Η Τασούλα άποκρίθηκε κι' ήταν πολύ εύτιχισμένη, για να σταθί στη λεπτομέρεια και να της κατοφανή που ό Στέλιος τόνιζε με τόσο έμφαση τη φράση: «τό σπίτι του πατέρα σου».

Αποκρίθηκε εύτιχισμένης ήμερας. Ο Στέλιος φάνηκε πως άπερνήθηκε την άπογοήτευσή του, που τό παιδί τους γεννήθηκε χωρίς. Την πρώτη αυτή άπογοήτευσή διαδέχθηκε ή ύπερηφάνεια, πως ήταν πατέρας κι' έπειτα ό έγωισμός

χτίσιμους το πιο όμορφο σπίτι της Αθήνας.

ΣΥΝΝΕΦΑ

Πώς έγινε έτσι γρήγορα η γαρού; Δεν θα ήξερε να πη ή Τασούλα.

Μια μέρα άρχισε του Σεπτεμβρίου, είπε στον άντρα της:

— Τι λές; Να παρατηρώ από το σχολείο; Άλλα περιμένουν την οριστική μου την απάντηση.

Σούφρωσε ο Στέλιος τα φρύδια του.

— Αυτό είναι δική σου υπόθεση.

Η απάντησή του είχε ξεθιβεύσει.

Τάχαση η Τασούλα.

— Πες μου, του είπε εγγάρδια.

Πες μου πως τα βλέπεις τα πράγματα.

— Πώς θέλεις να τα βλέπω; της αποκριθήκε νευρυσμένη. Από οικονομικής πλευράς, καλό θα ήταν να μη λείπει ο μισθός σου...

Κέρωσε η Τασούλα.

— Τότε να μη παρατηρώ. Αν νομίζεις πως έχωμε ανάγκη...

Σούφρωσε τα φρύδια του και τραβήξε δυο-τρεις νευρικές καπνούς.

Μόλις είχαν τελειώσει το φαγητό τους κι η Βούλα σήκωσε το τραπέζι. Έμπαινε, έβγαινε, έβριζε την έντασή της που δεν ενδιαφερόταν για τίποτα, η Τασούλα όμως ήταν σίγουρη πως παρακολουθούσε κάθε τους λέξη.

— Άκουσε, της είπε ο Στέλιος, σε τόσο που έδειχνε πως μέσα του ήταν θυμωμένος. Δε μ' αρέσει να εργάζεσαι. Τι θα γίνει το παιδί, αν πληγείν σου τόσες ώρες στο σχολείο;

— Θάρομαι η μαμά... αποκριθήκε χαρούμενη η μικρή μανούλα. Τα έχωμε συζητήσει.

Μέσα από τους χαλινούς του ταχυόρου του, της έριξε μια γρήγορη ματιά:

— Τά έχετε συζητήσει; Και πού καταλήξατε;

— Δεν καταλήξαμε πονθικά, Στέλιο. Βέβαια, εσύ μωλιές πως θάπορε να σταματήσω τη δουλειά μου, όταν θα γίνω μάνα, αλλά πάλι...

— Στάσου, στάσου. Αυτό είναι το σωστό. Ο κόσμος πιστεύει πως είμαι πολύ καλά οικονομικά, και με λένε ότι η γυναίκα με αγαπάει.

— Τότε λοιπόν, αν δε θέλεις...

— Τασούλα... τι θα γίνει με τον αδελφό σου;

Η καρδιά της κοπέλλας βούλιαξε.

— Τι θέλεις να πής; τον ρώτησε, ενώ καταλάβε πολύ καλά.

— Ξέρεις τι θέλω να πω, της αποκριθήκε νευρυσμένη. Το γέρος του. Τι θα γίνει μ' αυτό το γέρος; Έτσι που μας τα στέλνει με το σταγονόμετρο, δεν θα ξεωφλήση ποτέ.

Τον ζήτησε η Τασούλα και τομάζε. Ποτέ δεν είχε δει τόσο μαυριλά στο πρόσωπό του, ποτέ, τα βαθύτητα των ματιών δεν έδειχναν τόσο εθροπία. Λες κι από τη μία στιγμή στην άλλη είχαν γίνει ξένοι.

Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει.

— Στέλιο, ο Άλέξης είναι φιλόλογος...

— Έμένα μού λές!

Κέρωσε η Τασούλα.

— Έχεις παράπονα;

Κάτωσε:

— Αν έχω παράπονα; Τώρα θάπορε νύχτα σκεδόν ξεολώσει.

— Για όνομα του Θεού...

— Άμ; Έκανε αυτός ευθετικά. Κι ήμουν εγώ στη θέση του, δε θα ήσυχάζα. Θα μ' έρωσε, θάμαγα τη νύχτα μέρα να δουλεύω...

— Άσού είναι άρρωστος.

— Στέλιο, ο Άλέξης είναι φιλόλογος...

— Έμένα μού λές!

Κέρωσε η Τασούλα.

— Έχεις παράπονα;

Κάτωσε:

— Αν έχω παράπονα; Τώρα θάπορε νύχτα σκεδόν ξεολώσει.

— Για όνομα του Θεού...

— Άμ; Έκανε αυτός ευθετικά. Κι ήμουν εγώ στη θέση του, δε θα ήσυχάζα. Θα μ' έρωσε, θάμαγα τη νύχτα μέρα να δουλεύω...

— Άσού είναι άρρωστος.

ΟΙ ΜΗΤΛΑΣ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΖΟΝΤΑΙ

Οι θρυλικοί Μήτλας, που ντύονται, χτενίζονται και τραγουδούν κατά τον ίδιο τρόπο, απέδειξαν τώρα πως έχουν και ένα άλλο κοινό σημείο: Διαλέγουν για έρωσιαστικές τους κορίτσια, που κι αν νιαστήκαν, ο Τζωρτζ Χάρισον (άριστερα) και ο Πάουλ Μακ Κάρτινι (δεξιά), διάλεξαν, ο πρώτος ένα μοναχικό, την Πάτι Μπλόντ και ο δεύτερος τη 18χρονη Τζέιν Άσερ. Οι δυο αυτές νέες, χωρίς να είναι αδερφές και χωρίς να έχουν καμιά συγγένεια, μοιάζουν σε δυο και πολλά άλλα κοινά χαρακτηριστικά. Η ανώτερη φωτογραφία περιέχει τον Πικέικ Κλάμπ του Λονδίνου λίγο πριν από την άνοηψη των Μήτλας για την Αυστραλία.

Ο Στέλιος σηκώθηκε από την καρέκλα του.

— Άρρωστος; Γιατί τον κακομελειάζ; Δεν είναι διόλου άρρωστος τώρα πιά.

— Δε διάβασες το γράμμα; του είπε με παράνοια.

— Ήλθε κοντά της, χειρονομώντας με το άναμμένο του τσιγάρο.

— Άκουσε, Τασούλα. Καού θέλω να σου πω μερικά πράγματα. Κι' εγώ αν ήμουν στη θέση του αδελφού σου και έβρισκα ένα κορίδιο σαν τον Στέλιο Λόγγο, δεν θα γινόμουν ποτέ καλά.

Πετάχτηκε η γυναίκα. Τα χείλη της έτρεμαν.

— Στέλιο... Πιστεύεις πως ο αδελφός μου...

— Έλα τώρα, μη σε πιάνει η ερηγό αναγκαστική. Δεν τομάζει να σου βίση κανείς τους δικούς σου.

— Μα αυτό που λες είναι άδικο.

— Άς είναι! Πάντως, γάνε μου τη γάρι να του υποδείξεις, πως κι η υπομονή έχει όρια.

— Καλά, θα του γράψω, αποκριθήκε η Τασούλα με χείλη άσπρα.

— Να το γράψω ξε ιδίας πρωτοβουλίας, φυσικά, της είπε γυρίζοντας της την πλάτη.

— Έπειτα στάθηκε πάλι μπροστά της:

— Και στο σχολείο, να μη πιάς.

— Όχι, θα πάω, του είπε πεισματικά.

Φώναξε κι' αυτή κι' έπαινε βίφος θυμωμένος, έπειδή καταλάβαινε πως αν δεν φερόταν έτσι, θα ξεπούσε σε γλάμια.

— Όχι, θα πάω! Έκανε αυτός, γελιογραφώντας τον τόσο τίς φωνής της. Νά, άμεις πείσματα...

Μιλάω με τη γυναίκα μου, φαντάζομαι κι' εγώ την αξιοση να με καταλάβει.

— Όχι, θα πάω! Έκανε αυτός, γελιογραφώντας τον τόσο τίς φωνής της. Νά, άμεις πείσματα...

Μιλάω με τη γυναίκα μου, φαντάζομαι κι' εγώ την αξιοση να με καταλάβει.

— Όχι, θα πάω! Έκανε αυτός, γελιογραφώντας τον τόσο τίς φωνής της. Νά, άμεις πείσματα...

Μιλάω με τη γυναίκα μου, φαντάζομαι κι' εγώ την αξιοση να με καταλάβει.

— Όχι, θα πάω! Έκανε αυτός, γελιογραφώντας τον τόσο τίς φωνής της. Νά, άμεις πείσματα...

Μιλάω με τη γυναίκα μου, φαντάζομαι κι' εγώ την αξιοση να με καταλάβει.

— Όχι, θα πάω! Έκανε αυτός, γελιογραφώντας τον τόσο τίς φωνής της. Νά, άμεις πείσματα...

δελφός σου, τέσσερις.

— Συντηρείς τρεις ανθρώπους; τον ρώτησε με μάτια πελώρια.

— Άμ; Δε βλέπω εγώ πως τελειώνουν οι ζάχαρες και τα βοτάνια, κι' οι μαρμελάδες, και πως βρίσκω εσύ διαρκώς χωρά; διαρκώς...

Θα μπορούσε να τον σκοτώσει. Ήταν τόσο άδικα, τόσο έξοφρα, νικά αυτά που της ξεπούνε ε-τσι στα καλά καθούμενα, που θα μπορούσε να τον σκοτώσει.

— Είσαι φοβερός! Ψηθύρισε με φωνή που δεν έμοιαζε δική της.

— Πάντα είμαι φοβερός ή αλήθεια, έκανε αυτός, φιλοσοφικά. Δεν υπάρχει λόγος όμως να πάω ύψος τόσο δραματικό. Όταν σε παντρεύτηκα, έλπιζα πως εσύ θα ήσουν κάπως διαφορετική από την πρώην. Δε βαρύνεσαι. Όλες ίδιες είσαστε, όλες έχετε την ίδια άρρωστημένη αδυναμία για τους δικούς σας, την ίδια ιδέα για τον έαυτό σας, τον ίδιο εγωισμό.

— Πού βλέπεις το δικό μου τον εγωισμό; τον ρώτησε, προσπαθώντας να διατηρήσει το τελευταίο ίχνος της ηγερμένης της.

— Σε κάθε σου λέξη, σε κάθε σου βήμα. Κάθε σου ματιά μου φανερώνει πως είμαι ξένος, κάθε σκέψη, πως εγώ είμαι ο πέμπτος τροχός της άμαξης...

— Άλλά, φωνάζει, δεν φταίς εσύ. Έγώ φταίω που σε παντρεύτηκα, εν γνώσει μου, ότι ήταν αδύνατο να μ' αγαπήσεις.

Τον ζήτησε μαρμαρωμένη.

— Πού πάει πάλι ο νους σου!

— Το ξέρεις πολύ καλά που πάει ο νους μου.

— Στέλιο...

Πήγε κάτι να του πη, κι' ανα-φύλητα όμως ξεπασαν. Κι' αυτό το άκουσε. Είχε παλέψει τόσο να ξεριζώσει την άγνητη! Είχε άδιαφορήσει, αν η καρδιά της μίτωνε, κομμάτιαζαν, γινόταν χίλια κομμάτια...

Κι' αυτός...

Την ζήτησε με το σαρκαστικό τον ύψος κι' ήθελε να την γάνη να πονέσει. Διαφορετικά δε μπορούσε να ξεγλήσει αυτή την ξαφνική του επίθεση. Θάθελε να φωνάξει, να τραβήξει τα μαλλιά της, να φερθή καλά. Πρώτη φορά στη ζωή της που καταλάβε πως ένας άνθρωπος μπορεί να πάθει νευρική κρίση, πως ένας άνθρωπος μπορεί, ενώ τη στιγμή είναι απόλυτα ίσοροπημένος και ελέγχει κάθε τον σκέψη και κάθε τον λέξη, να φερθή παράλογα. Αισθανόταν πως ήταν κι' αυτή εκείνη τη στιγμή, να πη-γάνε τα πόδια που δε θ' ήταν οι αληθινές της σκέψεις. Κι' όμως, θά ήταν. Έπειδή αν τον φώναζε εκείνη τη στιγμή πως τον μισεί, αν τον έλεγε πως τον μισούσε από την στιγμή που τον αντίκρισε, πως τον πη-ρε μόνο από σφιγμένο, πως ό,τι και γάνε, δεν κατάφερε να τον αγαπήσει, δεν θα τοίχεγε ψέματα. Μ' αυτά της τα λόγια όμως, θ' ανέτρεπε τόσον ημερολόγιο, θ' αλάωνε τον Κι' ήταν βέ-βαιο πως θα το μετάνιωμε άσφα-τετα. Έπειδή κατά βάθος δεν θα το πίστευε αυτά. Μπορούσε να φοβιστεί, πως τον είχε αγαπήσει, υπορούσε να φοβιστεί πως τον έ-γε παντρευτεί άποιασμένη, να γε χαρίση ανεπιφύλακτα, όπως το κομμά της, έτσι και την ψυχή της.

Ο Στέλιος την ζήτησε που τραντάχτηκε από τ' αναφύλητα. Φάνεκε να διατάξει μια στιγμή, να πηγε κοντά της κι' ακούσει σε το γέρι του πολύ έλαφρά στον όμο της:

— Έλα... μη γλαίξ... Άπό λό-γο σε λόγο, δεν ξέρουμε πιά τί λένε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχισις

ΜΕ ΤΗ ΦΥΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ: ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

Μιά επίσκεψη στα αγγλικά φυσιοθεραπευτικά κέντρα

Η συνεργάτις μας Αισθητικός κ. Δόμνα Σαρκοπούλου είχε την ευκαιρία κατά την διάρκεια της τετραμήνου παραμονής της στο Λονδίνο, να επισκεφθεί Φυσιοθεραπευτικά Κέντρα και να μελετήσει τις μεθόδους που χρησιμοποιούν. Με την ευκαιρία αυτή μίλησε από το Β.Β. C. για τη φυσιοθεραπεία.

Οι "Αγγλοι" κατ' εξοχήν μελετητές, εφαρμόζουν εδώ και μισό αιώνα, περίπου, συστήματα που έχουν εξαιρετικά πρακτικά αποτελέσματα —είπε η κ. Σαρκοπούλου. Και η νοσηρία τους ακόμη δάξει φέρον στον λιγυγώδη ρυθμό της σύγχρονης ζωής, του σκληρού κλίματος της χώρας τους, στις απαιτήσεις του πολιτισμού, στο τέλος που δημιουργεί στα σπύτι η τηλεόραση κλπ.

Οι υπερβολικοί άριθμοι των ασθενών από καρδιά μέσα στην ίδια τους τη χώρα ή στον κόσμο όλο, μετέβαλε το Λονδίνο σ' ένα από τα πρώτα καρδιολογικά κέντρα του κόσμου, όπου τα περίφημα νοσοκομεία του σώζουν κάθε χρόνο μεγάλο αριθμό ασθενών.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

Επισκεφθήκαμε μια τέτοια εγκατάσταση, το Τσάμπνεϋ, στο Μπέρκμπουρι, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Είναι ένας πύργος μέσα σε πλούσιο δάσος και σε κινηματογραφική ομορφιά.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

Επισκεφθήκαμε μια τέτοια εγκατάσταση, το Τσάμπνεϋ, στο Μπέρκμπουρι, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Είναι ένας πύργος μέσα σε πλούσιο δάσος και σε κινηματογραφική ομορφιά.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

Επισκεφθήκαμε μια τέτοια εγκατάσταση, το Τσάμπνεϋ, στο Μπέρκμπουρι, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Είναι ένας πύργος μέσα σε πλούσιο δάσος και σε κινηματογραφική ομορφιά.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

Επισκεφθήκαμε μια τέτοια εγκατάσταση, το Τσάμπνεϋ, στο Μπέρκμπουρι, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Είναι ένας πύργος μέσα σε πλούσιο δάσος και σε κινηματογραφική ομορφιά.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

Επισκεφθήκαμε μια τέτοια εγκατάσταση, το Τσάμπνεϋ, στο Μπέρκμπουρι, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Είναι ένας πύργος μέσα σε πλούσιο δάσος και σε κινηματογραφική ομορφιά.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

Επισκεφθήκαμε μια τέτοια εγκατάσταση, το Τσάμπνεϋ, στο Μπέρκμπουρι, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Είναι ένας πύργος μέσα σε πλούσιο δάσος και σε κινηματογραφική ομορφιά.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

Επισκεφθήκαμε μια τέτοια εγκατάσταση, το Τσάμπνεϋ, στο Μπέρκμπουρι, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Είναι ένας πύργος μέσα σε πλούσιο δάσος και σε κινηματογραφική ομορφιά.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

Επισκεφθήκαμε μια τέτοια εγκατάσταση, το Τσάμπνεϋ, στο Μπέρκμπουρι, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Είναι ένας πύργος μέσα σε πλούσιο δάσος και σε κινηματογραφική ομορφιά.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

Επισκεφθήκαμε μια τέτοια εγκατάσταση, το Τσάμπνεϋ, στο Μπέρκμπουρι, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Είναι ένας πύργος μέσα σε πλούσιο δάσος και σε κινηματογραφική ομορφιά.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

Επισκεφθήκαμε μια τέτοια εγκατάσταση, το Τσάμπνεϋ, στο Μπέρκμπουρι, λίγα χιλιόμετρα έξω από το Λονδίνο. Είναι ένας πύργος μέσα σε πλούσιο δάσος και σε κινηματογραφική ομορφιά.

Το "πιστεύω" του διευθυντού του "Ιδρύματος κ. Τόμ Μόουλ είναι ότι αρρώστια και δυστυχία δεν είναι απαραίτητα στην ανθρώπινη ύπαρξη, ότι καταπολεμούνται και εξαφανίζονται —φτάνει να βρούμε τις αιτίες, που τις προκαλέσαν.

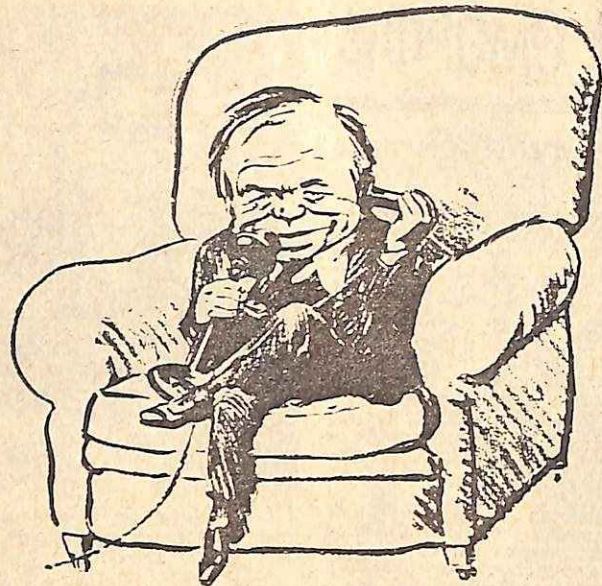
Πολύ μεγάλο ρόλο εδώ, παίζει ο ψυχολογικός παράγοντας. Κάνουν το πλάν για να διώξουν τις στενοχωρίες, την ανησυχία και το φόβο, για το παρόν ή το μέλλον, αναλύοντας πόσο, —τίς περισσότερες φορές— είναι φανταστικά τα όρια όλων αυτών. Κι' ενώ διδάσκουν τον τρόπο για μια ψυχικά και σωματικά υγιεινή ζωή, κερδίζουν την εμπιστοσύ-

νη άνια και να κάνουν τους ανθρώπους να ξαναδούν με καινούργια μάτια τη ζωή και να γίνουν αξιοί για νέες δημιουργικές κατακτήσεις.

πολλούς τρόπους, μέχρι ενός νεωτάτου τύπου ντους της σπονδυλικής στήλης και της καταπολεμήσεως της δυσκοιλιότητας με τα περίφημα καθίστα κρύα μπάνια, που διεγείρουν συγχρόνως και τη σεξουαλική λειτουργία.

Γίνονται ειδικές μαλάξεις της σπονδυλικής στήλης για νευρικές ανωμαλίες κι' άλλες για κυκλοφοριακές κλπ. από μαλάκτες φυσιοθεραπευτές, ειδικευμένους σ' αυτά.

Η ηλεκτροθεραπεία θεωρείται ως βοηθητικός τρόπος που μ' αυτόν δε έχουν καλά αποτελέσματα

Μία χαρακτηριστική γελοιογραφία του λόρδου Μπέρνερμπορκ.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΜΠΕΡΝΕΡΜΠΟΥΚ

«Ένας μεγιστάν του αγγλικού Τύπου»

Σε ηλικία 83 χρόνων, ο λόρδος Μπέρνερμπορκ εξακολουθούσε να ναι ένας από τους «βασιλείς» του αγγλικού, αλλά και του παγκοσμίου Τύπου. Έβινε πάντοτε την προσωπική του σφραγίδα σε τρεις από τις μεγαλύτερες εφημερίδες του Λονδίνου — την πρωινή «Ντάιηλ Έξπρες», την εβδομαδιαία επιθεώρηση «Σάιντ-Εξπρες». Πέρυσι, σε ηλικία 83 χρόνων, δημοσίευσε το δωδέκατο βιβλίο του και ξαναπαντρεύτηκε (η πρώτη του σύζυγος είχε πεθάνει το 1927).

Ως το 1917, όταν του επεβλήθη ο τίτλος του λόρδου, λεγόταν Ουίλιαμ Μάρουελ Άτκιν, Γενήθηκε το 1879 στο Μπρίτλ του Οντάριο (Καναδάς) και ήταν ένα από τα δέκα παιδιά ενός προσηλυτισμένου πάστορα. Τελείωσε το γυμνάσιο στη Νέα Βρουνσβίκ, όπου, στο μεταξύ, είχε εγκαταστήσει η οικογένειά του, και κατόπιν σπούδασε νομικά. Άφισε, όμως, τη νομική επιστήμη, για να γίνει διανοητικά πλάσις μιας ασφαλίστικης εταιρείας, διευθυντής ενός υπαίθριου θεάτρου και μετέπειτα σφαιρία του «Εντμόντον. Πέρασε κατόπιν στο χρηματιστήριο του Χάλιφαξ, κι έδειξε από την πρώτη στιγμή εξαιρετική σφαιρία για τις χρηματιστηριακές υποθέσεις. Είχε επίσης το χάρισμα της πειστικότητας. Ο διευθυντής του γραφείου όπου εργαζόταν του έδινε μία προμήθεια 10% για όλες τις αγοραπωλησίες αξιών που πραγματοποιούσε.

Ριχτήκαρ άργότερα στις επιχειρήσεις και ειδικεύτηκε στη συγχώνευση μεγάλων εταιρειών, χαλυδουργείων, ηλεκτρικών εργοστασίων κλπ. Αφού πραγματοποιούσε τη συγχώνευση και εισέπραττε την ανάλογη προμήθεια, πουλούσε κατόπιν τις μετοχές της νέας εταιρείας και κέρδιζε κι άλλα χρήματα. «Ετσι, σε ηλικία 31 χρόνων, είχε συγκεντρώσει μία περιουσία ενός εκατομμυρίου λιρών κι είχε αποκτήσει τη φήμη του «πειραστή του χρηματιστηρίου».

Την εποχή εκείνη — Αύγουστος του 1910 — αποφάσισε να επισκεφθεί την Αγγλία μαζί με τη γυναίκα του. Ο φίλος του Μπάρνερ-Λόου, που ήταν τότε πρωθυπουργός, τον έπεισε να εκτεθεί ως υποψήφιος στις εκλογές, που θα γίνονταν μετά τέσσερις μήνες, δηλαδή το Δεκέμβριο. Ο νεαρός Καναδός έλεγε με μεγάλη πλειοψηφία κι έγινε διάσημος από τη μία μέρα στην άλλη.

Εκπαιδευμένος με τα μυστικά, όπως θα λέγαμε, στην πολιτική και έχοντας άρτια γνώση καθάρως, ν' ανέβαινε το Λούδο Τζώρτζ στον πρωθυπουργό του, ο Λούδο Τζώρτζ τον άνωμασε βαρόνο Μπέρνερμπορκ και τον έκανε μέλος της Βουλής των Λόρδων.

Την ίδια εποχή, αγόρασε μία εφη-

μερίδα που βρισκόταν στα πρόθυρα της χρεωκοπίας, το «Ντάιηλ Έξπρες», για το οποίο έπαιζαν 17.500 λιρών και βάλθηκε να μάθει μόνο του το δύσκολο επάγγελμα του δημοσιογράφου. Και τα κατάφερε περίφημα. Εδημιούργησε ένα δικό του στυλ (φράσεις απλές και σύντομες), έδωσε ιδιαίτερη σημασία στον ανθρώπινο παράγοντα και παρουσίασε ρεπορτάζ ζωντανά και δραματικά. Ο Άρθουρ Χριστιανσεν, που ήταν αρχισυντάκτης του επί είκοσιπέντε χρόνια, είπε κάποτε ότι ο σκοπός του Μπέρνερμπορκ ήταν να παρουσιάσει τα νέα με τρόπο, ώστε να προκαλούν το ίδιο ενδιαφέρον στο μόνον τυπογραφικό των Έξπρες, όσο και στην καθαρίστρια, που σκούπιζε κάθε πρωί το γραφείο του.

Ο ίδιος ο Μπέρνερμπορκ είπε: «Εκείνο που ζητούσα να επιτύχω ήταν να κάνω τον αναγνώστη βλέποντας την πρώτη σελίδα ν' αναφάνη «Οέ μου», στη δεύτερη «Ο διάβολος να με πάρη!» κι όταν έφτανε στην τελευταία να ληψι μία λέξη που δε μπορούσε να την επαναλάβω, αλλά που έδειχνε πόσο μεγάλο ήταν το ενδιαφέρον του το πρόκαλεσε το διάβασμα της εφημερίδας. Το μεγάλο του όνειρο ήταν να βγάλει τους Άγγλους από την γνωστή απάθειά τους».

Το αποτέλεσμα ήταν ότι το «Ντάιηλ Έξπρες» από τα 229.000 φύλλα που πουλούσε όταν το αγόρασε ο Μπέρνερμπορκ, έφτασε ύστερα από μερικά χρόνια τα 4.250.000.

Ο τρόπος που διάλεγε τους συνεργάτες του ήταν πολύ πρωτότυπος. Το 1948 διάβασε ένα βιβλίο του Μιλτον Σούλμαν για το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, που τον ενθουσίασε. «Εδώσε άμεσως εντολή ν' ανευρεθεί ο Σούλμαν. Κατά περίπτωση σύμπτωση, ο Σούλμαν εργαζόταν στην απογευματινή εφημερίδα του Μπέρνερμπορκ. Είχε μία καλύτερη θέση. Ο Μπέρνερμπορκ τον κάλεσε στην επαλή του και τον ρώτησε αν ήθελε να γίνει κινηματογραφικός κριτικός του «Στάιντ».

Ο Σούλμαν απάντησε ότι πήγαινε σπανιότατα στον κινηματογράφο.

«Δεν έχει σημασία, απάντησε ο Μπέρνερμπορκ. Καί το έδωσε αυτή τη θέση. Ο Σούλμαν έγινε πολύ γρήγορα ο περιφημότερος κινηματογραφικός κριτικός του Λονδίνου, αλλά και ο υπ' αριθμ. 1 έγκυρος των κινηματογραφικών εταιρειών, που ενθουζούν από την αυστηρή κριτική του. «Ετσι, το 1953, οι κινηματογραφικοί παραγωγοί συμφώνησαν να μην ανανεώσουν τις εκδόσεις Μπέρνερμπορκ, αν δεν βόλαιο αυτά αντίστοιχα πενήντα ενά μην 250.000 λιρών. «Οχι», απάντησε ο Μπέρνερμπορκ. Στο τέλος, εκείνοι που υποχώρησαν ήταν οι κινηματογραφιστές».

Ο ΡΟΤΣΙΛΔ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

Σάν σήμερα
πριν από
50 χρόνια

ΜΑΪΟΣ 'Ιούλιος, στα 1914.

— Βορρά σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό της Ευρώπης, χωρίς ν' αφήνουν τον κόσμο ν' απολαύσει ξένοιαστος τις χαρές του καλοκαιριού. Το φάσμα του πολέμου διεγράφετο απειλητικό στον ορίζοντα. Όλοι είχαν το καταθλιπτικό συναίσθημα πως καθότανε σ' ένα ηφαίστειο, έτοιμο να εκραγεί από μέρα σε μέρα, από ώρα σε ώρα, από στιγμή σε στιγμή.

Η ίδια νευρικότητα, η ίδια αγωνία, είχαν καταλάβει και το λογοτεχνικό κόσμο της Ελλάδας, των Αθηνών δηλαδή. Εκείνο, όμως, που είχε κάνει τους διανοούμενους μας να κάθονται σ' αναμμένα κάρβουνα, δεν ήταν το ένδοξο της εκρήξεως πανευρωπαϊκού πολέμου. Άλλου είδους πόλεμος τους απασχολούσε. Ήταν ένας φιλολογικός διαγωνισμός, που είχε προκηρυχθεί, με θέμα... τους δικούς μας Βαλκανικούς πολέμους του 12 και 13!

Αθλοθέτης του διαγωνισμού αυτόν δεν ήταν κανένας πλούσιος Έλληνας, που έκανε τη σκέψη πως την εποποιία της Ήπειρου και της Μακεδονίας έπρεπε να την άκοι δημιούργημα, για να παραμεταγενεστερό. Ήταν κάποιος, νους σας: Ο Έδουαρδος Ρότσιλντ, ένας από τους θρυλικούς Ρότσιλντ, τους μεγαλοτραπεζίτες, που είχαν γραφεία στα κυριότερα έμ της Ευρώπης, ρυθμίζοντας έκ από τον άφανο της οικονομία από τις πολιτικές ζωές κάθε τόπου, στέμματα, μοναρχίες, άνευ ρισκ ο κόσμος αυτός.

Κανείς δε μπόρεσε τότε να μαντεύσει ποιά ελατρία παραινέσαν. Έδουαρδος Ρότσιλντ — που είχε στήσει το θρόνο του στο Παρίσι — να δείξει εαφικά τέτοιο κή ανδρεία. Γενονός είναι, κηρούζει διαγωνισμό, ότι, «Έλληνας διαγωνισμός μεταξύ των για τη συγγραφή έργων συγγραφέων μένου στους νικηφόρους πολέμους του 12 και 13».

Το έπαθλο ήταν κάτι το μπιχλιμάδες (5.000) δραχμές! Πέντε στερνά από δύο εβδόμαδες. «Υπάρχει σ' επτάμισι χιλιάδες, ας έμείς! Τους έπιασε ζάλη τους θα-σκουμπώθηκαν κι έπρεσαν με τα νουν εαφικά ή φιλοδοξία να γίνονται σ' όλο τον κόσμο, αφού το βραβείο το είχε αθλοθέτης ο μεγαλοτραπεζίτης, της περιωπής του Ρότσιλντ.

Η σεντική προκήρυξη έλεγε, μεταξύ άλλων, ότι τα προς κρίναι έργα έπρεπε να υποβάλλονται σε μία επιτροπή, της οποίας πρόεδρος θα ήταν ο πρίγκιψ Νι-

κόλας. Τα όνόματα των άλλων της επιτροπής δεν ανεκοινώθησαν ποτέ. Κανείς δε μπόρεσε ποτέ να εξακριβώσει ποιοι θα έκριναν τα θεατρικά έργα. Καί, έλλειψει άλλης διευθύνσεως, οι συγγραφείς μας έστελναν τα έργα τους... στο ανάκτορο του πρίγκιπος Νικολάου, στην αρχή της λεωφόρου Κηφισίας, εκεί που είναι σήμερα το μέγαρο της Ιταλικής πρεσβείας.

Ο πρίγκιψ Νικόλαος, τρίτος γιός του Γεωργίου του Α' — ηλικίας τότε 36 ετών — είχε καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία. Ήταν λίγο ζωγράφος, λίγο θεατρικός συγγραφέας — θα κάναμε αλή πορά λόγο για την... περιπετειώδη θεατρική παραγωγή του — ανακατευότανε και στη λογοτεχνική ζωή του τόπου. Ήταν μέλος της «Εταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων», με το ψευδώνυμο Μάρκος Μαρής, κι επιτίμος πρόεδρος του «Συλλόγου Γραμμάτων και Τεχνών».

Ας έρθουμε τώρα στο προκείμενο.

Είκοσι ένα θεατρικά έργα υπεβλήθησαν στην... άγνωστη επιτροπή. Καί η κρίσις της ανεκοινώθη επίσημως, την Τετάρτη 9 'Ιουλίου 1914 — πριν από πενήντα χρόνια σάν σήμερα — στη μεγάλη αίθουσα των τελετών του Πανεπιστημίου. Τα πληροφορητικά στοιχεία, που παραθέτουμε, τα έχουμε πάρει από εφημερίδες της εποχής.

Η αίθουσα ήταν άσφυκτικά γεμάτη, από τις τέσσερες το άπγευμα, από νυνους και άπγενοστος λογοτέχνες, καλλιτέχνες και ποιητές, τους καθηγητές όλων των σχολών, επιστήμονες, δημοσιογράφους. Στην άπάνω γαλαρία είχαν θronισαστή έγκαιρος καμιά είκοσάρια κυρίες και δεσποινίδες, κομψότατα ντυμένες, σά να παρενρίσκονταν σε κοσμική συγκέντρωση. Πολλοί, που δε μπόρεσαν να βρουν θέσι, περιερίσταν έξω, στην Προπύλαια.

Στις 6 ακριβώς, μπήκε στην αίθουσα ο πρίγκιψ Νικόλαος. Τον ακολουθούσε ο αντισυνταγματάρχης Ιππικού 'Αντώνιος, γαλλικού συγγραφέως δυό λεζικών, γαλλο-έλληνας, που έλληνο-γαλλικάστα του παρορμούν αναντικατάστατα ως σήμερα. Μόλις σταματήσαν τα χειροκροτήματα, που υπεδέχθησαν τον πρίγκιπα, ο 'Ηπιδέχθησαν τον πρίγκιπα, για να διαβάσει την κρίσι της επιτροπής: «... άρχισε να λέη — κύριοι καθηγητά, κυρίαί κυρίαί! 'Ο κύριος Ρότσιλντ, άδωνάν να παρενρίθει στην σημερινήν συγκέντρωσιν, άνέθεσεν έμ έμ την άνάγνωσιν της άποφάσεως της κριτικής επιτροπής του δραματικού διαγωνισμού, ήτις υπεβλήθη εις αυτόν διά της άκοιλούσας έπιστολής».

Και συνέχισε με την άνάγνωσιν μίας ατέλειωτης έπιστολής, ήτις έπαιον οι... άγνωστοί κριταί έσέβησαν τον άθλοθέτη την άπόφασιν τους για τα θεατρικά έργα, που διαβάσανε. Δεν παρελείπον, βέβαια, να λιβανίσουν τον κ. Ρότσιλντ, για τη μεγαλόφραση του πνεύσι, που είχε νά ένισχύσει «βιοπαλαιστές» Έλληνας άριστούς συγγραφείς. Κατέληγαν όμως

ΑΘΛΟΘΕΤΗΣ...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

σα άπελπιστικά... καθαρεύουσα, άκοιη και την εποχή εκείνη, που η καθαρεύουσα διατηρούσε τα κυριαρχικά της δικαιώματα. Καί νά-τανε μονάχα αυτό! Είχε, επί πλεόν, άφόρητα συντακτικά λάθη. Κάποιος έπρεσήμενε μία όνομα-στική άπόλυτο στην άγόρευσι του 'Ηπίτη:

— ...Ούχ' ήττον, το έργον, κρινόμενον υπό την έποψιν ταύτην, πρέπει νά όμολογηθή...

Ένας άλλος προσέθεσε: — 'Υπάρχει στην έκθεσι και ή λέξι «άποθανάτωσις», που δεν τη συναντούμε σε κανένα λεξικό της άρχαίας και νεωτέρας ελληνικής γλώσσης.

Καί όλοι, γενικά, οι συγγραφείς διεμαρτυρήθησαν έπειδή ή έπιτροπή τους χαρακτηρίσε «βιοπαλαιστές». Ναι, δε θησαύριζον από τα προϊόντα του καλόαι των. Μοχλούσαν κι' αυτοί νά βγάλουν το ψωμί τους. Δέ μπορούσαν, όμως, νά βάλουν τον εαυτό τους στην ίδια κατηγορία με τους

Το πρώτο βραβείο το πήρε ο ποιητής 'Ηλίας Βουτιερίδης με το έργο «Οι έλευθερωταί».

άσπριτζήδες και τους πλανόδιους μακαρίδες. Ήταν διανοούμενοι, άνώτεροι άνθρωποι. 'Υπηρετούσαν μία ιδέα!

Άλλά ποιοι άποτελούσαν την έπιτροπή αυτή; Γιατί δεν είχαν το βάρος να παρουσιάσουν δημοσία; Γιατί κρυβόντανε πίσω από την προσωπικότητα του πρίγκιπος Νικολάου;

Χρειάστηκε να περάσουν πολλά χρόνια, για νά γνωσθούν τα παρασκήνια του διαγωνισμού αυτού. Δεν ήταν και τόσο ποιητικά όσα θα μπορούσε κανείς νά υποθέσει.

Την άνοιξη του 1914, το Γενικό 'Επιτελείο Στρατού είχε άσφονθή τον άναφορευτο πόλεμο, που θα έσπασε ύστερ' από λίγες μέρες. 'Ήξερε πως ή 'Ελλάς, λόγω της γεωγραφικής της θέσεως, δε θα μπορούσε νά πορμένη άμετοχος στη σφαιρία. 'Ήξερε, όμως, και κάτι άλλο: 'Ο λαός είχε κουραστή από τους δύο πολέμους του 12 και του 13. 'Επρεπε, λοιπόν, να τονωθεί και πάλι ή μαχητική του διάθεσι, που είχε κάπως άτονήσει.

Καί τότε, κάποιος από τα 'Επιτελείο είχε την έμπνευσι νά εισηγήθη στο Ρότσιλντ νά προκηρύξη το διαγωνισμό αυτό, που ήταν τόσο κολακευτικός και για τις πολυμικές Ικανότητες του ελληνικού λαού και για την άξια των θεατρικών μας συγγραφέων. 'Ο μεγαλοτραπεζίτης βρήκε την ιδέα αυτή πολύ καλή... άποβέποντας στα ύλικά όφελη, που θα είχε από τη συμμετοχή της 'Ελλάδος στην άναμεινόμενη Κοσμοπόλσις. Νά, λοιπόν, γιατί έδειξε τόσο ένδιαφέρον για την έκθεσιν των πολυμικών άρετων του «Έλληνας!».

Όσο για τα μέλη της κριτικής επιτροπής, αυτά ήταν... άεμαστικοί όλων των όπλων — χωρίς κανένα άνεγνωρισμένο λογοτέχνη — που καλύφθηκαν από την έπιλητική προέδρη του πρίγκιπος Νικολάου.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

ο' ένα συμπέρασμα, που έκανε ν' ακουστούν ψίθυροι άπογοητεύσεως μεταξύ του άκροατηρίου: «Κανένα από τα υποβληθέντα έργα δεν έκρίθη άξιον νά τύχη του πρώτου βραβείου. Ουδέν άνταπεκρίνετο άπόλυτος εις τον σκοπόν του διαγωνισμού».

«Ούχ' ήττον, ή επιτροπή, εν τη έπιθυμία της νά ένισχύσει οικονομικά τους μάλλον προικισμένους από τους βιοπαλαιστας Έλληνας δραματογράφους, προέκρινε τέσσερα έκ των άναγνωσθέντων έργων καί άπένειμε εις αυτά μέρους του άθλοθετηθέντος ποσού των έπτά χιλιάδων καί πεντακοσίων δραχμών».

Μετά την εισαγωγή αυτή, ο 'Ηπιδέχθησε διαδοχικά λεπτομερή άνάλυσι των έργων. 'Απ' αυτά, δέκα ήταν δράματα, έπτά «φαντασμαγορικά θεατρικά συνθέσεις», δυό τραγωδίες καί... δυό κωμωδίες! 'Ομολογούμε πως μάς είναι άνεχγγο το πως βρέθηκαν Έλληνας «διανοούμενοι», που αντίκρυσαν δυό πολυτέκρους πολέμους σά θέμα κωμωδίας.

Χάρη της Ιστορίας, παραθέτουμε τους τίτλους μερικόν από τα έργα αυτά:

Ο θριαμβός της 'Ελλάδος».

«'Όπου ο πόλεμος γράψη τιμή, όλα τ' άλλα είναι έρείπια». «Τραγική χαρά».

«Τό αιμα φωνάζει».

«Γύρω στους πολέμους μας».

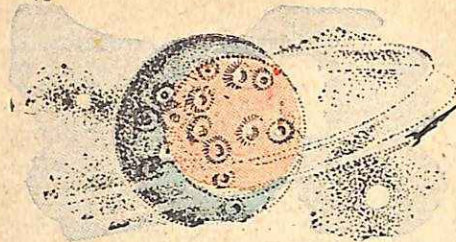
Άλλά τον πιο πρωτότυπο τίτλο στην Ιστορία και του ελληνικού και του παγκοσμίου θεάτρου, τον σοφίστηκε εκείνος, που έτεγραψε το έργο του:

«Πατρός τε και μητρός και των άλλων προγόνων άπάντων τιμώ-τερον καί σεμνότερον καί άγιώτερον έστι Πατρίς».

Σά νά μην είχε άδικο ή έπιτροπή — ή... άόρατος έπιτροπή — που έκρινε, ότι κανένα από τα έργα αυτά, δε ν' άνήλθεν εις το ύψος της έννοιας του διαγωνισμού. Καί πρέπει νά όμολογηθή πως ή έπιλογή, που έκανε ήταν έπιτυχής, αφού καί τα τέσσερα βραβευθέντα έργα άνήκαν σε δοκιμους καί... σοβαρούς συγγραφείς.

Το πρώτο βραβείο — 1500 δραχμές — το πήρε ο ποιητής 'Ηλίας Βουτιερίδης, που προσέφερε πολλά στον έμμετρο και πεζό λόγο της 'Ελλάδος, με το έργο «Οι έλευθερωταί».

Το δεύτερο βραβείο — 1000 δραχμές, το πήρε, για το δράμα

Γνωριμία μέ το ΣΥΜΠΑΝ

Οι κοσμικές ακτίνες είναι ένα από τα μεγαλύτερα αινίγματα της σύγχρονης αστροφυσικής. 'Αλλά, παρ' όλες τις προσπάθειες, που έγιναν για τη μελέτη τους, δε θα μπορούσαμε να πούμε, ότι ξέρουμε πολλά πράγματα γι' αυτές. Τι είναι; Από πού προέρχονται; Ποιά είναι η επίδρασή τους στο μικρό πλανήτη μας; Στις ερωτήσεις αυτές η επιστήμη δε μπόρεσε ως σήμερα να δώσει σαφή απάντησι.

Θα μπορούσαμε να παρομοιάσουμε αυτές τις μυστηριώδεις ακτίνες με αγγελοφόρους του σύμπαντος, αφού έρχονται μέσα απ' αυτό. 'Αλλ' οι κοσμικές ακτίνες δε φάνουν αυτούσιες στο έδαφος. Διασχίζοντας τη γήινη ατμόσφαιρα, συναντούν διάφορα άτομα, που αιώρονται εκεί και τα διασπούν σε μέρη, σταθερά ή ασταθώς, π. χ. οξυγόνια, πρωτόνια, μεσόνια, κλπ. Τα μέρη αυτά προκαλούν με τη σειρά τους διάφορες πυρηνικές αντιδράσεις, που έχουν ως αποτέλεσμα την απελευθέρωσι άλλων μορίων. 'Ετσι, οι κοσμικές ακτίνες φθάνουν τελείως παραμορφωμένες και με εξασθενημένη την αρχική δυνάμει τους, στο έδαφος.

Οι επιστήμονες υποθέτουν, ότι οι αρχικές κοσμικές ακτίνες, δηλαδή εκείνες, που φθάνουν στα σύνορα της ατμόσφαιρας μας, είναι κυρίως πυρηνές υδρογόνου (πιθανόν και άλλων στοιχείων), που κινούνται με ταχύτητες προσεγγίζουσες εκείνην του φωτός. 'Η ενέργεια αυτών των πυρηνών αντιστοιχεί σε δισεκατομμύρια και εκατοντάδες δισεκατομμυρίων ηλεκτροβόλτ.

Στην πορεία τους δια μέσου του διαστήματος, οι κοσμικές ακτίνες συνοδεύονται από πυρηνές βαρέων σωμάτων, όπως είναι το ήλιον, ο άνθρακ, το αζώτον, ο σίδηρος. Τα σώματα αυτά επηρεάζουν την αρχική ενέργειά τους.

Όταν αυτά τα σωμάτια, που είναι ηλεκτρισμένα θετικά, πλησιάζουν στη Γη, το γήινο μαγνητικό πεδίο επιδρά αμέσως σ' αυτά. 'Αναγκάζει εκείνα, που έχουν ασθενή ενέργεια να παρακκλίνουν από την αρχική τροχιά τους και τροποποιεί την πορεία των άλλων, ανάλογα με την έλξη, που άσκει πάνω σ' αυτά. 'Ετσι, οι μαγνητικοί πόλοι έλκουν μεγαλύτερο αριθμό κοσμικών ακτίνων, ενώ είναι ελάχιστα εκείνες, που πέφτουν στην περιοχή του Ισημερινού.

Υπολογίζεται, ότι η αρχική ενέργεια των κοσμικών ακτίνων, προτού διασκορπισθούν λόγω της επίδρασής τους γήινο μαγνητικό πεδίου, ανέρχεται σε 4 δισεκατομμύρια ηλεκτροβόλτ κατά τετραγωνικό εκατοστόμετρο και κατά δευτερόλεπτο!

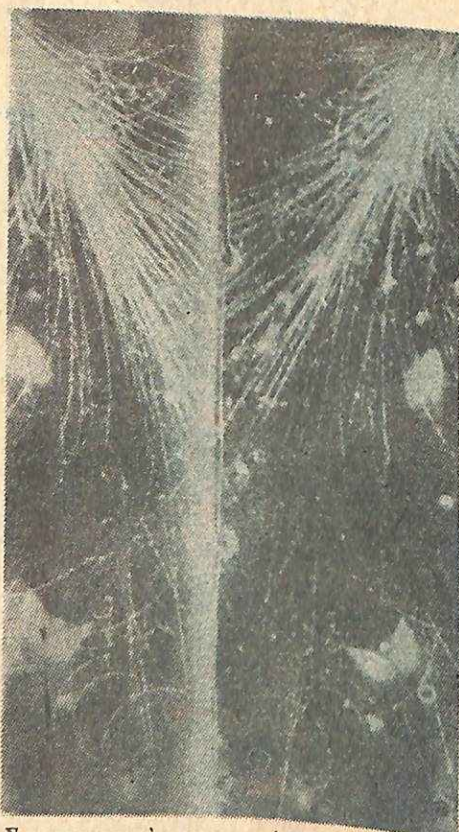
Αν έφθαναν με τη δύναμη αυτή πάνω στη Γη, θα σκόρπιζαν παντού την καταστροφή και το θάνατο. 'Αλλ' ευτυχώς, το φίλτράρισμα, που υφίστανται από τη γήινη ατμόσφαιρα, τους αφαιρεί την καταστρεπτική δυνάμει τους.

'Αλλά και έτσι όπως φθάνουν στη Γη, είναι τελείως ακίνδυνες; Καιμιά απάντησις δε μπορεί να δοθί και σ' αυτή την ερώτησι. Το βέβαιο είναι, ότι το σώμα μας διασχίζεται συνεχώς από τις ακτίνες αυτές, η καλύτερα από τις τροποποιημένες και εξασθενημένες παραλλαγές των κοσμικών ακτίνων και υφίσταται με τόν ένα ή τον άλλο τρόπο την επίδρασή τους.

'Αλλά ποιά είναι η προέλευσί τους;

Ένα μέρος, πολύ μικρό, άλλωστε, αυτών των ακτίνων, προέρχεται από τον 'Ηλιο και ιδίως κατά τις περιόδους των εκρήξεων της χρωμόσφαιρας. 'Αλλά το μεγαλύτερο μέρος τους μάς έρχεται από τα βάθη του διαστήματος. Φαίνεται πιθανόν, ότι πρόκειται για μέρη πρωταρχικής ύλης, που ταξιδεύουν με ασύλληπτες ταχύτητες και που διατρέχουν το διάστημα προς όλες τις διευθύνσεις. 'Η ενέργειά τους ποικίλλει ανάλογα με τις συναντήσεις, που έχουν κατά τη διαδρομή τους. 'Αν μία δέσμη κοσμικών ακτίνων έφθανε στη Γη, χωρίς να υφίστατο το φίλτράρισμα της ατμόσφαιρας, είναι πιθανόν, ότι θα προκαλούσε μία σειρά α-

Το μυστήριο των κοσμικών ακτίνων

Στερεοσκοπική φωτογραφία δέσμης κοσμικών ακτίνων, που ελήφθη στο γαλλικό σταθμό μετεωρολογικών έρευνών της 'Αλζαντιέρ (ύψος 1200 μέτρων).

τομικών εκρήξεων, που θα εξαφάνιζαν τον πλανήτη μας σε διάστημα δευτερολέπτων.

'Αλλ' εκτός από τις κοσμικές ακτίνες, η Γη μας περιβάλλεται από πολλές άλλες ακτινοβολίες, που σχηματίζουν μία σειρά από ζώνες τελευταία χρόνια, χάρις στους τεχνητούς δο-

Οι τεχνητοί δορυφόροι απέδειξαν, πράγματι, ότι, έπειτα από τα 50 χιλιόμετρα, απλώνεται ένα ισχυρότατο πεδίο ακτινοβολιών, που μας ήταν άγνωστες στο παρελθόν. Οι γενόμενες παρατηρήσεις από τους 'Αμερικανούς και ιδίως από τους Ρώσους, μάς επέτρεψαν να προσδιορίσουμε με σχετική ακρίβεια αυτές τις ζώνες. 'Η έντασις των εν λόγω ακτινοβολιών αρχίζει ν' αυξάνη έπειτα από τα 400 χιλιόμετρα από τη Γη. Μετά τα 1000 χιλιόμετρα και μέχρι των 2.000 χιλιομέτρων, η έντασις των διπλασιάζεται κάθε 100 χιλιόμετρα. 'Ετσι, στα 2.000 χιλιόμετρα είναι 1.000 φορές μεγαλύτερη από την αρχική.

Νεώτερες παρατηρήσεις έδειξαν, ότι το μέγιστο της έντασής αυτών των ακτινοβολιών βρίσκεται γύρω στα 3.000 χιλιόμετρα από τη Γη. 'Η έντασις τους αρχίζει να κατάρχεται από τα 15.000 χιλιόμετρα. 'Η ανόδος αυτή συνεχίζεται ως τα 25.000 χιλιόμετρα. 'Εχομε

έτσι δυο ζώνες ακτινοβολιών, που περιβάλλουν τον πλανήτη μας.

Οι ακτινοβολίες αυτές, που περισφίγγουν τη Γη, φαίνεται πιθανόν, ότι προέρχονται από τον 'Ηλιο. 'Ο πλανήτης μας, έγραψε ο Γάλλος αστρονόμος Γκαζί, κολυμπάει μέσα σε μία θάλασσα ακτινοβολιών, που προέρχονται από το άστρο της ημέρας. Οι ακτινοβολίες αυτές επιδρούν στη ζωή μας και ρυθμίζουν τους όρους της υπάρξεώς μας.

Η ανακάλυψις αυτών των ζωνών, συνεχίζει, έχει πολύ μεγάλη σημασία για τη μελέτη του διαστήματος και θα μπορούσε ίσως να εξηγήσει ώριμένα φαινόμενα, όπως είναι οι μαγνητικές θύελλες, το πολικόν σέλας, κλπ. Θα παίζει επίσης σημαντικό ρόλο στα μελλοντικά διαπλανητικά ταξίδια. 'Η έντασις των εν λόγω ακτινοβολιών, κατά τους μετρίτους υπολογισμούς, αντιστοιχεί σε 10—200 ράινγκεν για κάθε ώρα. Οι επιστήμονες παραδέχονται σήμερα, ότι ένας άνθρωπος, που θα εξετίθετο επί δύο ημέρες σε μία ακτινοβολία 10 ράινγκεν, δε θα είχε ελπίδες επιβιώσεως. Οι μέλλοντες αστροναύτες θα πρέπει, λοιπόν, να διασχίσουν ταχύτητα αυτές τις ζώνες, ή να τις αποφύγουν, περνώντας πάνω από τους πόλους, όπου οι ακτινοβολίες αυτές δεν υπάρχουν, ή να χρησιμοποιήσουν διαστημόπλοια, που θα είχαν ειδική προστατευτική θωράκιση.

Μία άλλη αξιοσημείωτη ανακάλυψις των τελευταίων ετών, είναι η ύπαρξις διασπαρτης ύλης μέσα στο διάστημα, που έθεωρείτο, ως πριν από πενήντα χρόνια, τελείως κενό.

Αυτή η ύλη παρουσιάζεται υπό δύο βασικές μορφές. 'Η πρώτη περιλαμβάνει άτομα ή ομάδες ατόμων. 'Η δεύτερη αποτελείται από κο-

Μερικά άτομα, ιδίως μετάλλων (νατρίου, α-ορεοτίου, σιδήρου, κλπ.) αποκαλύπτουν την παρουσία τους με τις χαρακτηριστικές ραβδώσεις, που παρουσιάζουν κατά τη φασματοσκοπική τους εξέτασι. Φαίνεται, έξ άλλου, ότι ο χώρος του Γαλαξίου είναι διάσπαρτος από άτομα υδρογόνου, που εκπέμπουν κύματα μήκους 21 εκατοστών. Σε πολλές περιπτώσεις, δηλαδή, με θετικό ιονισμένα, φορισμένα, χωρίς περιλαμβανεί τότε μεγάλο αριθμό διασπαρτων ηλεκτρονίων. 'Ορισμένες περιοχές περιλαμβάνουν περισσότερη ύλη από άλλες, 100 άτομα υδρογόνου κατά κυβικό εκατοστόμετρο.

Διάφορες άλλες παρατηρήσεις έδειξαν, ότι στα μεταξύ των άστρων διαστήματα, υπάρχουν μικροσκοπικοί κοινοί. Οι κοινοί αυτοί απορροφούν ένα σημαντικό μέρος από τη λάμψη των άστρων και τα κάνουν να φαίνονται εξασθενημένα στα τηλεσκόπια μας. 'Από ' άλλο μέρος, περιβάλλουν σε μία κόκκινη ομίχλη τα μακρινά άστρα. Το αποτέλεσμα είναι, ότι ένα άστρο, που βρίσκεται σε απόστασι 1000 ετών φωτός, μάς φαίνεται, έξ αιτίας αυτών των κοινοίων, ότι βρίσκεται πέντε ή δέκα φορές πιο μακριά.

Οι αστρικοί αυτοί κοινοί σχηματίζουν σ' όρισμένες περιοχές νέφη, που απλώνονται σε τεράστιες εκτάσεις. Τα μικρότερα απ' αυτά έχουν διάμετρο 5—6 ετών φωτός κι' η ύλη που περιέχουν είναι δεκαπλάσια από τη μάζα του 'Ηλιου.

Έτσι, το κενό, για το οποίο έγινε τόσος λόγος στο παρελθόν, δεν υπάρχει παρά μόνο στη φαντασία μας. Μέχρι στο σύμπαν, όμως, κι' αν άγνωστο και άλυτο, σπουδαίο πρόβλημα υφίσταται το βλέμμα μας, θα συναντήσουμε ποτ' άλλο από ύλη μετασχηματισμένη σε ενέργεια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η Γη μας μέσα στο διάστημα.

Λίγος

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ	: 'Ελλη.	ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ	: Νίκος.
ΒΟΥΛΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ	: Καίτη.	ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΒΟΥΡΝΑΣ	: Γιώργος.
ΙΛΙΑ ΛΙΒΥΚΟΥ	: Κα 'Ολγα.	ΦΑΙΔΩΝ ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ	: Κώστας.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΕΛΜΗ	: Άννα.	ΑΛΕΚΟΣ ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΟΣ	: Φώτης.

Μία μεγάλη δραματική δημιουργία της ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο—Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΛΙΑΝΙΔΗΣ

11ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Καίτη Καπράλου επισκέπτεται τη διευθύντρια των φυλακών 'Αδέρωφ και ζητάει να δει την κόρη της 'Ελλη, που κρατείται εκεί. 'Η 'Ελλη αρνείται και η Καίτη φεύγει αφού παραδίδει στη διευθύντρια το «'Ημερολόγιο» της κόρης της, για να της το δώσει.

Η διευθύντρια, μένοντας μόνη, ανοίγει το «'Ημερολόγιο» της κρατούμενης, και διαβάζει στην πρώτη σελίδα:

«'Επιτέλους σήμερα, ύστερα από επτά χρόνια, η μητέρα μου πήρε διαζύγιο. Είναι πια έλευθερη. Τώρα ο Νίκος θα μπορεί να μένει στο σπίτι μας χωρίς φόβο. Τον συμπαθώ το Νίκο, γιατί με την αγάπη του κάνει ευτυχισμένη την καμένη τη μαρούλα μου».

Λίγες μέρες αργότερα, όμως, όλα αλλάζουν. Ο Νίκος βρίσκεται ένα βράδυ μόνος στο σπίτι μαζί με την 'Ελλη. Της ρίχνεται και της αποκαλύπτει πως είναι έρωτευμένος μαζί της και πως μένει στο σπίτι τους αποκλειστικά και μόνο επειδή την αγαπά. 'Η 'Ελλη τον αποκρούει στην αρχή, στο τέλος όμως υποκύπτει.

Μία Κυριακή η Καίτη προτείνει να κάνουν μία έκδρομη στην Πάρνηθα. 'Εκεί, χωρίς να το θέλη, μαθαίνει όλη την αλήθεια.

«Είμαι σίγουρη πως μάς άκουσε, γράφει η 'Ελλη στο ημερολόγιό της. Δε μίλησε γιατί τρέμει μήπως χάσει το Νίκο της, που είναι το πόν γι' αυτήν».

Η 'Ελλη γνωρίζει το Γιώργο, που προσποιείται το πλουσιόπαιδο. Στην πραγματικότητα όμως είναι ένας χαρτοπαίκτης και ζη με τα χρήματα που παίρνει από τη φίλη του, την Άννα, και τη μητέρα του. 'Η Άννα, ύστερα από έναν καυγά, για να εκδικηθί την 'Ελλη πηγαίνει στο σπίτι της και τα λείει όλα στη μητέρα της.

Ο Νίκος της μιλάει αυστηρά και η 'Ελλη αναγκάζεται να φύγί από το σπίτι της και να εγκατασταθί μαζί με το Γιώργο στο διαμέρισμα του Φώτη. Ο Γιώργος γρήγορα βαριέται την 'Ελλη και για να την ξεφορτωθί, δίνει το Φώτη να της ριχτεί.

Η 'Ελλη φεύγει τότε και εγκαθίσταται σ' ένα ξενοδοχείο τρίτης κατηγορίας, όπου μία μέρα την επισκέπτεται ο Νίκος. Της προτείνει να τη βοηθήσει, αλλά εκείνη αρνείται να δεχτεί.

ΝΙΚΟΣ: Και νομίζεις πως θάρχόταν;... 'Όσο είμαι εγώ εδώ, εκείνη δεν μπαίνει σ' αυτό το σπίτι. Μαύ το δήλωσε κατηγορηματικά η ίδια...

ΚΑΙΤΗ: Πότε;... Την είδες; Γιατί δε μου τόπες;

ΝΙΚΟΣ: Δεν ήθελα να σε στενοχωρήσω. Τη συνάντησα τυχαία στο δρόμο πριν λίγες μέρες.

ΚΑΙΤΗ: Και τί της είπες;

ΝΙΚΟΣ: Προσπάθησα να την πείσω να ξεναυγίση κοντά σου...

ΚΑΙΤΗ: Μη λες κουταμάρες... Ξέρεις καλά πως μου είναι αδύνατον να ζήσω έστω και ένα λεπτό χωρίς έσένα. Σκέπτομαι μόνο πως αν ήθελες, θα μπορούσες να με δοθήσεις διαφορετικά.

ΝΙΚΟΣ: Πώς, δηλαδή;

ΚΑΙΤΗ: Να τη έβρισκαμε και να την φέρναμε εδώ, αλλά...

ΝΙΚΟΣ: 'Αλλά;...

ΚΑΙΤΗ: Να μη τηςμίλαγες ποτέ, ούτε καλά, ούτε άσχημα. Να την άγνοούσες...

... Αυτή όμως μου μίλησε σαν να ήμουν ο μεγαλύτερος έχθρος της... Τάχει και με σένα...

ΚΑΙΤΗ: Και σου είπε καθαρά πως δεν έρχεται γιατί είσαι εδώ;

ΝΙΚΟΣ: Συνέχισε αυτό επαναλάμβανε. Λοιπόν πρέπει να διαλέγεις: 'Η αυτήν ή μένα!...

Η Καίτη σκύβει το κεφάλι και ψιθυρίζει:

— Ποτέ δες μην έρθη άνθρωπος στη δική μου θέση!...

Νύχτα καρναβαλιού. Στο κλάμπ οι σερπαντίνες και ο χαρτοπόλεμος έχουν γεμίσει την αίθουσα. Κινέζοι, τσολιάδες, ναυτάκια ναύαρχοι, μαρκησίες, ντόμινα, μάσκες πάνε κι' έρχονται, χορεύουν, αλληλοπειράζονται και γελούν.
Σε μία στιγμή η πόρτα ανοίγει δειλά-δειλά και κάνει την εμφάνισή της η Έλλη. Είναι αχτένιστη και απεριποίητη. Προχωρεί μέσα στη σάλα και κυττάζει έρευνητικά γύρω της προσπαθώντας ν' ανακαλύψει κανένα γνωστό της.

— Όχι, η Έλλη!... Βάλτε τις μάσκες μη μ'ας κολλήση.
— Η Έλλη περνάει μπροστά τους χωρίς ν'α τους γνωρίσει.
— Πώς έγινε έτσι αυτή η κοπέλλα; λέει ο ένας.
— Άπ' το κεφάλι της.
— Η Έλλη, αφού διασχίζει όλη την αίθουσα φτάνει μπροστά σ' ένα τραπέζι, στο οποίο ένας νέος κάθεται μόνος του.
— Γεια σου, Αντώνη, του λέει.
— Α!... Γεια σου Έλλη.

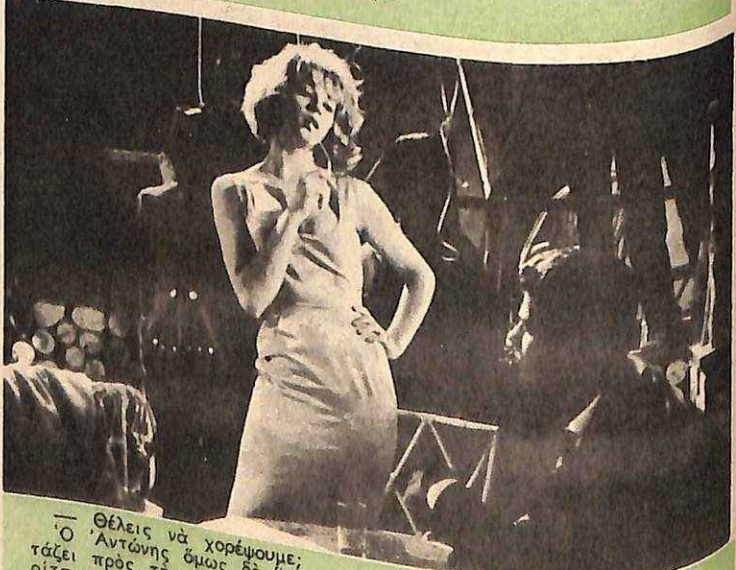
ΑΝΤΩΝΗΣ: Γιατί όχι;...
ΕΛΛΗ: Τότε να πάω καλύτερα δυο σάντουιτς... Έσένα δε σε πειράζει. Τα ίδια λεφτά θα δώσεις...
ΑΝΤΩΝΗΣ: Πάρε ό,τι θέλεις...
ΕΛΛΗ (στο γκαρσόνι): Γρηγόρη... Δυο σάντουιτς. Το ένα με κασέρι και το άλλο με ζαμπόν.
Μόλις το γκαρσόνι απομακρύνεται η Έλλη σηκώνεται και ρωτάει τον Αντώνη, σαν γιά ν'α βγάλει την υποχρέωσή της.

Ο καταστηματάρχης τη βλέπει από το πάγκο του και λέει στ'ε Γρηγόρη —το γκαρσόνι του— πού φοράει κι' αυτός, γιά την περίστασι, ένα φέσι στο κεφάλι.
— Τί θέλει αυτή εδώ;... Νά τη διώξης.
— Μάλιστα... Νά σερίσω πρώτα.
— Η Έλλη προχωρεί πρὸς ένα τραπέζι, στο οποίο κάθονται τρεις νέοι με μάσκες. Ο ένας απ' αυτούς τη βλέπει πρώτος και λέει στους άλλους:

ΕΛΛΗ: Μόνος;...
ΑΝΤΩΝΗΣ: Περιμένω παρέα...
ΕΛΛΗ: Νά κάτω άσπου νάρθ' η παρέα σου;
ΑΝΤΩΝΗΣ (με κάποιο δισταγμό): "Ε... και δεν κάθεται;...
— Η Έλλη κάθεται και ο νέος τη ρωτάει, σαν ν'α μη μπορούσε ν'α κάνει κι' αλλοιώς:
— Θα πάρης κανένα θερμουτάκι;
ΕΛΛΗ: Κερνάς;

— Θέλεις ν'α χορέψουμε;
— Ο Αντώνης όμως δε δείχνει καμιά διάθεση γιά χορό και κυττάζει πρὸς την είσοδο. Τη στιγμή εκείνη μία συντροφιά από κορίτσια και αγόρια μπαίνει στο κέντρο. Μία κοπέλλα βλέπει τον Αντώνη και φωνάζει τρέχοντας κοντά του:
— Νάτος... Γεια σου, Αντώνη!... (Ψυχρά στην Έλλη): Γεια σου Έλλη. Δεν θα καθήσουμε εδώ. Θα πάμε στο "Αντρέα". Έχει πάρτυ και είναι όλοι μαζεμένοι εκεί.

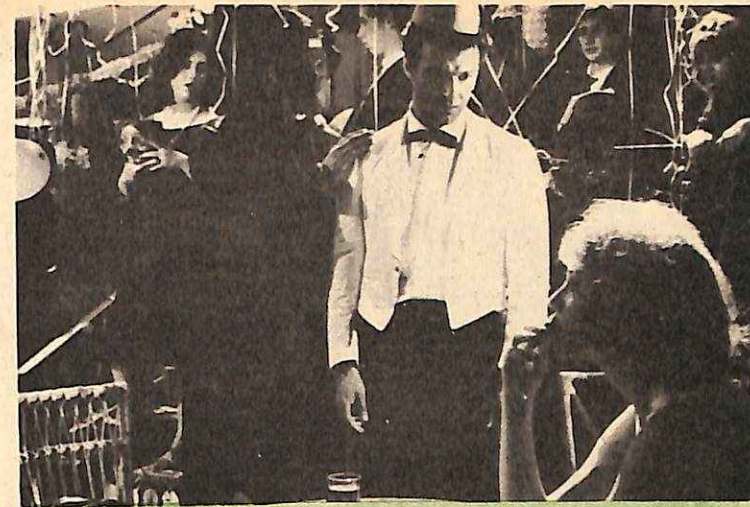
ΑΝΤΩΝΗΣ (φεύγοντας): Γεια σου Έλλη...
ΕΛΛΗ: Γεια σου καλή διασκέδασι.
— "Ήθελα νάξερ'α πὸς καθόσουν μαζί της, λέει η νέα στὸν Αντώνη, μόλις απομακρύνεται. Δεν τη σιχαίνεσαι;
ΑΝΤΩΝΗΣ: Μόνη της ήρθε και κάθισε στὸ τραπέζι μου.
— Ενώ προχωρῶν με δυσκολία ανάμεσα στους πελάτες πὸς κατευθύνονται στην πίστα, γιά ν'α χορέψουν, ο Αντώνης πλησιάζει τὸ γκαρσόνι, πὸς κρατάει τὰ δυο σάντουιτς γιά την Έλλη.

... γιά ν'α πιάσουμε κανένα φράγκο. Κατάλαβες;
— Ένα ντόμινο πλησιάζει εκείνη τη στιγμή και άκουμπά τὸ χέρι του στὸν ώμο του Γρηγόρη, κάνοντάς του νόημα ν'α φύγει. Τὸ δείχνει συγχρόνως τὸ ποτήρι με τὸ θερμὸ καὶ τὸ κάνει με τὰ δάχτυλα εδῶς.
— Η Έλλη κυττάζει τὸ ντόμινο χαμογελώντας και λέει:
— Ποιὸς νάσαι;... Ποιὸς νάσαι;... Δέ θες ν'α φανερωθῇς;... Καλὰ μίλησέ μου τούλαχιστον... Πές κάτι...

... και τὸς γεμίζει χαρτοπόλεμο...
— Η Έλλη εξακολουθεῖ ν'α τάχη χαμένα. Μπουκωμένη καθὼς είναι ἀπὸ τὸ σάντουιτς, ἀλλά και ἀπὸ τὴν ἐκπληξι δεν κατορθώνει οὔτε ν' ανταποδώσει τὴν «καλησπέρα» του Κώστα.
Μάσκες, χορευτικές φιγούρες, σφυρίχτρες, χαρτοπόλεμος, ποτήρια πὸς σπᾶνε, ένα σωστὸ πανδαιμόνιο παρελαίνει μπροστά σ'α εκπληκτὰ μάτια της Έλλης. "Υστερα όλα ήρεμὸν σιγά-σιγά και τὸ κέντρο μένει άδειο, γεμάτο σερπαντίνες και χαρτοπόλεμο.

Τὸ δίνει ένα πενήνταρικο και τὸ λείει:
— Κράτα εδῶ... Τὰ ρέστα δικά σου!...
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Εὐχαριστῶ.
Πλησιάζει τὴν Έλλη, αφήνει τὰ σάντουιτς πάνω στὸ τραπέζι και κάνει ν'α πάρη τὸ ποτήρι του Αντώνη, πὸς εκείνος άφησε γεμάτο. Η Έλλη τὸ πᾶρνει απ' τὰ χέρι.
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Ο κύριος Μπάμπης εἶπε, άμα φᾶς ν'α φύγης. Σήμερα έχουμε δουλειά και μᾶς χρειάζονται τὰ τραπέζια...

— Η Έλλη βλέποντας πὸς ο άγνωστος δε μιλάει, παίρνει τὸ σάντουιτς και πάει ν'α δαγκώσει. Γυρίζει γιά ν'α δῇ και πάλι τὸ ντόμινο, τὰ χάνει όμως και μένει με τὸ σάντουιτς στὸ στόμα.
— Ο άγνωστος, πὸς έχει βγάλει στὸ μεταξὺ τὴν κουκούλα και τὴ μάσκα, δεν είναι άλλος ἀπὸ τὸν Κώστα. Τὸν παλιὸ καλὸ και πιστὸ της φίλο, πὸς είχε φύγει στὴ Γερμανία γιά σπουδές.
ΚΩΣΤΑΣ: Καλησπέρα, Έλλη...
Μία παρέα περνᾶ πλάι τους με σφυρίχτρες...

Στὸ τραπέζι τους ο Κώστας και η Έλλη πὸς έχουν μείνει πᾶλ μόνοι, αἰζητρούν:
ΚΩΣΤΑΣ: Λοιπόν;
ΕΛΛΗ: Τί λοιπόν;... Μιά χαρά τὰ λές. Νά πιάσουμε ένα δωμάτιο. Νά ξεθεύς ὅλο σου τὸ χαρτίλίκι γιά μένα κι' ύστερα ο γάμος. "Αν δεν τὰ εἶχα ξανακούσει ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια θᾶ ἦσαν πολὺ άρᾶσι. Τώρα όμως ὑπάρχει, βλέπεις, τὸ προηγούμενο. Τὸν τελευταίον καιρὸ μάλιστα τ' άκούω πολὺ συχνά. Σχεδὸν κάθε βράδι...

...Οι άντρες, μόλις πάνε με μια γυναίκα, όποια και νάναι, μεγάλα λόγια θα της πούνε... Έσύ που είσαι άντρας μπορείς να μου εξηγήσεις γιατί συμβαίνει αυτό;
ΚΩΣΤΑΣ: Άκουσε, Έλλη. Δεν ξέρω τί ιδέα έχεις για τους άνδρες. Δεν ξέρω πώς σου φέρθηκαν αυτοί που γνώρισες... Εμένα όμως μου άρεσε να μιλάω ντόμπρα...
ΕΛΛΗ: Για λέγε... Σ' ακούω...
ΚΩΣΤΑΣ: Σ' αγαπώ εδώ και δυό χρόνια. Τό ξέρεις αυτό...

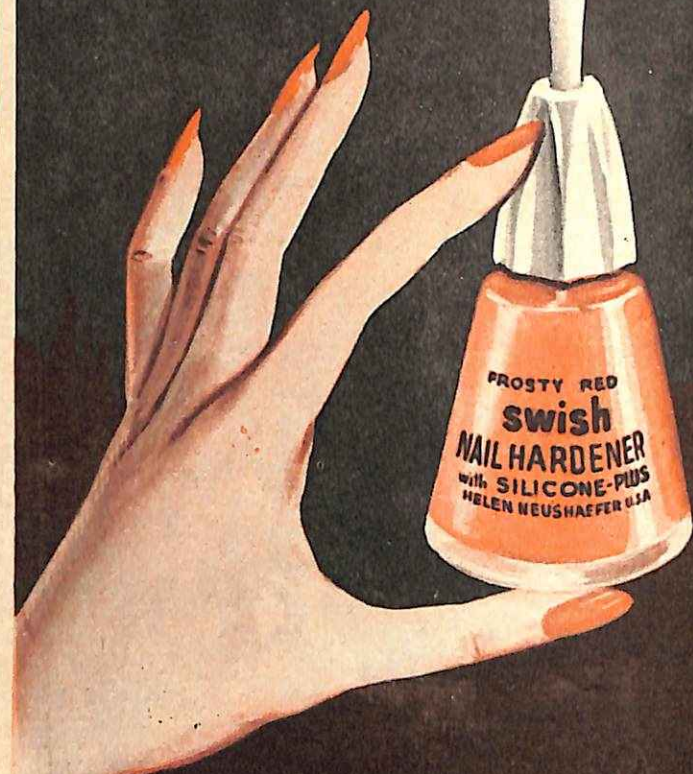
...Δεν σου άρεσα... Δε μ' εύρισκες του γούστου σου. Τέλος πάντων δεν ήμουν απ' τα παιδιά, που σ' ενδιέφεραν. Έγώ όμως φρόντιζα πάντα να στο δείχνω πώς σ' αγαπώ. Συμφωνείς;
ΕΛΛΗ: Συμφωνώ.
ΚΩΣΤΑΣ: Λοιπόν, δεν είμαι απ' αυτούς, που σου λένε τώρα αυτά τα λόγια, χωρίς να τα πιστεύουν.
ΕΛΛΗ: Ναι, αλλά ή κατ'άστυρ ήμεις έχεις αλλάξει. Έγώ δηλαδή άλλαξα πολύ. Δεν είμαι πια αυτή που ήξερες...

...Άκουσε, Κώστα, για να μη το συζητάμε πολύ το πράγμα. Θες να πιάσουμε ένα δωμάτιο; Να το πιάσουμε... Ός εδώ έμένα με συμφέρει. Από κει και πέρα όμως, αγάπες και λουλούδια, καλύτερα πιστεύω τα, αλλά μη μου τα λές. Γιατί, εδώ που τα λέμε, πές-πές θα την πάθω... Μπορεί να σε πιστέψω και δεν κάνει. Τώρα μάλιστα είναι που δεν κάνει... Έχεις οικογένεια. Έχεις πατέρα και μητέρα, που ασφαλώς δε θ' αφήσουν το μονακόριό γυιό τους να μπλεχτεί με μια γυναίκα σαν και μένα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

"Ομορφα
καί γερά
οάν τὸ διαμάντι!

swish

νέο επαναστατικό προϊόν τῆς
HELEN NEUSHAEFER

Τό βερνίκι βάφει τὰ νύχια. Τό Nail Hardener τὰ δυναμώνει. Τό νέο όμως πρωτοποριακό προϊόν SWISH εξασφαλίζει καί τὰ δυό: "Ομορφα καί γερά νύχια με μιά μόνον ἐπάλειψι. Γιατί ἀποτελεῖ τὸν ἰδεώδη συνδυασμό: βερνίκι, Hardener καί ἐπί πλέον Silicone που τρέφει τὰ νύχια

Τό SWISH, μοναδικό σ' ὅλο τὸν κόσμο, κυκλοφορεῖ τώρα καί στήν Ἑλλάδα σέ μεγάλη ποικιλία μοντέρνων χρωματισμῶν ἀπὸ τὴν παγκόσμια φήμη:

Helen Neushaefer
U.S.A.

ΧΟΝΤΡΕΣ ΚΙ' ΑΔΥΝΑΤΕΣ

ΚΑΠΟΙΟ βράδυ, ἐκεῖ που καθφόριζα πρὸς τὸ Σύνταγμα, εἶδα ἕναν κύριο, που στεκότανε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ κυττούσε γύρω του κάτω ἀνθρώπους, σὰν νὰ ἔψαχνε γιὰ κάποιον. Ὑστερα γύρισε ξαφνικά πλησίασε ἕνα ζευγάρι καὶ τοῦ εἶπε κάτι. Καὶ τότε, ἔγινε κάτι τὸ τρομερό. Ὁ κύριος, που συνόδευε τὴν κυρία, τοῦ ἀστράψε δυὸ δυνατὰ χαστούκια, φωνάζοντας:

— Νὰ χαθῆς παλιάνθρωπε!
Ὁ ἄλλος ἔσκυψε, μάζεψε τὰ γυαλιά του καὶ τὸ καπέλλο του ἀπὸ κάτω καὶ μωρμούρισε, φεύγοντας:

— Εἰσθε βάρβαροι!
Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο μ' ἀναστάτωσε, γιατί δὲν εἶναι καὶ λίγο νὰ θλέπης νὰ χαστουκίζεται στὴ μέση τοῦ δρόμου ἕνας ἀξιοπρεπής —τοῦλάχιστον στὴν ἐμφάνισι— κύριος, ἀπὸ ἕναν ἄλλον κύριο. Πῆρα, λοιπόν, τὸν χαστουκισμένο ἀπὸ πίσω. Εὐτυχῶς τὰ γυαλιά του —φορούσε μυωπικά— δὲν εἶχανε σπάσει. Σὲ κάποια στιγμή, στάθηκε, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, τὸ ξεκόνισε, τὸ ξαναφόρεσε καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά γεμάτος ἀπάθεια κι' ἀξιοπρέπεια, λὲς καὶ εἶχε φάει ἄλλος τὰ χαστούκια. Ἀναστατώγηκα κι' ἀποφάσισα νὰ τὸν ἀκολουθήσω ὅπου ἂν πάη.

Πῆγαινε τόσο κοντά του, που δὲν μὰς χάριζαν οὔτε δυὸ δημάτια. Σὲ κάποια διάβασι σταθήκαμε, γιατί εἶχε ἀνάψει κόκκινο φανάρι. Τὸν πρόσεξα καλύτερα. Ἦτανε γύρω στὰ σαράντα πέντε με πενήντα, φρεσκοξυρισμένος γαλανομάτης με ἀπογο ντύσιμο καὶ πολιτισμένο χαμόγελο. Γύρισε με κύτταξε, ἀνασκήκωσε τὸ καπέλλο του γεμάτος εὐγένεια καὶ ρώτησε:

— Εἰσθε παντρεμένος;
— Ὁχι.
— Τότε εἶναι ἀδύνατο νὰ μοῦ φανῆτε χρήσιμος. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία.
Συνέχισε τὸ δρόμο του χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ σημασία. Μ' ἔφαγε ἡ περιέργεια. Σὲ κάποια στιγμή ὅμως τὸν ἔβλεπα ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Ἀρχίσα νὰ τρέχω σὰν παλαδὸς πάνω-κάτω, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδα πονεμένα. Κι' ὅμως δὲν ἔπρεπε νάχη πᾶσι μακριά. Στάθηκα στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀπογοητευμένος κι' ὅταν ἀπελπίστηκα μῆλκα σὲ μιά μπουρλάρια, που βρέθηκε ἀπέναντί μου. Καθότανε σ' ἕνα τραπέζι καὶ μοῦ χαμογέλουσε.

— Ἐλάτε με καθιστε, εἶπε. Θὰ σὰς κεράσω μιά μύρτα με ἐκλεκτὸ μεζέ, ἂν καὶ δὲν εἰσθε παντρεμένος.

— Ἐχει σημασία αὐτό; ρώτησα.
— Βεβαίως, ἀπάντησε. Συνήθως κερνῶ μόνον τοὺς παντρεμένους.

Ἐβγαλε μερικά χαρτιά ἀπ' τὴν τσέπη του, σημείωσε κάτι καὶ τὰ ξαναδίπλωσε. Ὑστερα φώναξε τὸ γκαρσόνι παρήγγειλε δυὸ μύρτες με μεζὲ καὶ μοῦ χαμογέλασε.

— Λοιπόν, εἶπε, ἂν δὲν κάνω λάθος, ἦσαστε παρὼν ὅταν ἔφαγα τὰ δυὸ χαστούκια.

Βεβαίως, ἀπάντησα. Καὶ δὲν σὰς κρύβω ὅτι ἀγανάκτησα γιὰ λογαριασμό σας.

Με χτύπησε στὸν ὦμο φιλικά.
— Μπᾶ, δὲν δαριέστε εἶπε. Συνηθισμένα τὰ δουνά ἀπ' τὰ χιόνια. Πάρτε τὴν μύρτα σας.

Ἐμείνα με τὸ στόμα ἀνοιχτό.
— Διηλαθῆ ἔχετε ξαναφάει χαστούκια;
— Πολλά. Εἰς υἱεῖν!

Σήκωσε τὸ ποτήρι του καὶ ἤπιε τὴν μύρτα του μονορούφι. Ἐκῆνα τὴν σκέψι πὼς πρέπει νὰ ἦτανε τρελλός. Ἐνας τρελλὸς σπανίου εἴδους, ἀπὸ κείνους που δὲν φαίνονται καθόλου.

Τὰ γαλανὰ του μάτια εἶχανε πάντα τὴν ἴδια ἐρευνητικὴ ἐκφρασι. Ὑστερα, ἔγινε κάτι πολὺ περίεργο: Μοῦ ζήτησε συγνώμη, πῆγε σ' ἕνα τραπέζι ἀπέναντί μου καθόντουσαν δυὸ κύριοι, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ κάθισε δίπλα τους. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ὅμως, ἀνασηκώθηκε ἀμέσως καὶ τοῦ φώναξε:

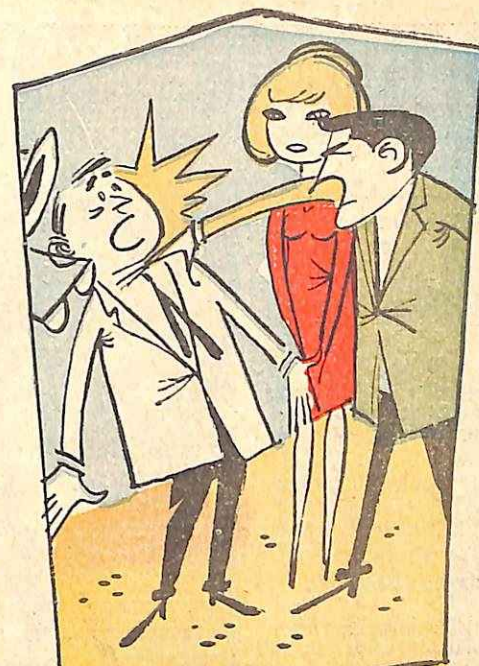
— Ἄντε τράβα ἀπὸ δῶ νὰ μὴν σὲ πιάσω στὶς κλωτσές!

Γύρισε πίσω καὶ κάθισε στὴν καρέκλα του ἀπαθείς.

— Τί τὰ θέλετε; μωρμούρισε. Ἐμεῖς οἱ Ἑλληνες δὲν εἰμθα πολιτισμένοι λαός.

Τοῖς μύρτα ἕνα μεζὲ καὶ τὰ μάτια τρυ, πέσανε σ' ἕναν κοντόχοντρο τύπο που ἦρε καὶ κάθισε ἀκριβῶς στὸ διπλάνο μας τραπέζι. Φαινότανε ἀπὸ κείνους τοὺς καλόκαρδους καὶ φωνακλάδες, γιατί χτύπησε ἀμέσως τὰ χέρια του καὶ κάλεσε τὸ γκαρσόνι νὰ τοῦ φέρῃ μιά μύρτα με διπλὸ μεζέ.

— Ἄντε καὶ ψόφησα τῆς πείνας καὶ τῆς δίψας, φώναξε.
Οἱ δυὸ κύριοι, που καθόντουσαν ἀπέναντί, λέγαμε κάτι μεταξύ τους καὶ μὰς ἀγριοκύντα-

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

ζαν. Ὁ συνομιλητῆς μου, ὅμως, που δὲν ἤξερα ἀκόμα τ' ὄνομά του δὲν εἶνε σημασία. Εἶχε προσελῶθῃ στὸν καλόκαρδο καὶ φωνακλὰ τύπο. Σὲ μιά στιγμή τὰ μάτια τοὺς διασταυρώθηκαν.

— Νὰ σὰς κεράσω κι' ἐγὼ μιά μύρτα; ρώτησε.

Ὁ καλόκαρδος τύπος ξαφνιάστηκε, ἀλλὰ δὲν θύμωσε.

— Ἀφήστε νὰ πῶ αὐτὴν πρῶτα, εἶπε. Δὲν μοῦ λέτε, γνωρίζομαστε;

— Ὁχι.
— Καὶ τότε, γιατί νὰ με κεράσετε;
— Ἐτσι ἀπὸ εὐχαριστίαι μου.

Σταυροκοπήθηκε ὁ ἀνθρώπος, καὶ μὰς κύτταξε λοξὰ γεμάτος υποψίες.

— Βρὲ τί συναντᾷς κανεὶς τὴν σήμερον ἡμέραν, εἶπε. Καὶ μοῦ εἰσάσετε καὶ φρεσκοξυρισμένους!

Ἀρχίσα νὰ αἰσθάνομαι ἄσχημα, γιατί ἦτανε βέβαιον πᾶς πὼς εἶχαμε παρεξηγηθῇ πολὺ ἄσχημα. Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ φύγω, ἀλλὰ δὲν πρόλαβα, γιατί ὁ περίεργος τύπος χαινογέλασε στὸν κοντόχοντρο τύπο καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἰστε παντρεμένος;
— Μάλιστα, κύριε. Γιατί ρωτᾷτε;

— Ἡ γυναίκα σας εἶναι χοντρή ἢ ἀδύνατη;
Ὁ ἄλλος παρήτησε τὴ μύρτα του κάτω. Εἶχε μείνει μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Χοντρή, ἀπάντησε στὸ τέλος.
— Καὶ εἰσάσετε εὐχαριστήμενος;
Ξεροκατάπιε ὁ ἀνθρώπος.

— Ἀπὸ ποῖας ἀπόψεως; ρώτησε.
— Γενικῶς. Πὼς τὸ λένε... Γενικῶς, ἀπὸ ἀπόψεως χαρακτήρος...

Γουρλώσε τὰ μάτια του ὁ κοντόχοντρος τύπος κι' ἀμέσως ἔγινε κάτι, που θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστο: Ἀρπάξε τὸ πιάτο με τοὺς μεζέδες καὶ μὰς τὸ σφύριξε. Καὶ λέω ὅτι θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστο, γιατί ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὸν περίεργο συνομιλητῆ μου χτύπησε ἑμένα. Εἶχε γίνῃ ἔξαλλος.

Βρὲ δὲν πᾶς στὸ διάβολο; φώναξε. Πατόρτο, θέλεις;

Ἐγὼ τῆρα ἀναμυητοπούλα, που ἂν δὲν τὸ σκάσαμε ἀμέσως, εἶναι σίγουρο ὅτι θὰ μὰς πήγαιναν μέσα.

★
Οὔτε κι' ἐγὼ ξέρω πὼς βρεθήκαμε στὸ δρόμο. Μὲ πήρε ἀπ' τὸ μπράτσο, γιατί εἶχα ζαλιστῇ λίγο καὶ μπήκαμε σ' ἕνα φαρμακεῖο.

Σὰς παρακάλε, εἶπε στὸ φαρμακοποιό. Κολλήστε στὸν κύριο ἕνα τσιρότο! Κάποιος ἀπολιτίστης τοῦ πέταξε ἕνα πιάτο στὸ κεφάλι.

Ἄσχος! Εὐτυχῶς τὸν πήρε ἑσφαλτά.

Εἶχα γίνῃ θηρίο με τὴν ἀπάθεια του. Σὲ λίγο, ὅταν μοῦ κολλήσαν τὸ τσιρότο καὶ δγῆκαμε ἔξω, δὲν κρατήθηκα πιά.

— Μὰ τί τὸ δαίμονα καθόσαστε καὶ κάνετε τέτοιες ἐρωτήσεις σ' ἀνθρώπους ἀγνωστούς; φώναζε. Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα.

— Ἐνωσεῖτε τὸ πιάτο που φάγατε;
— Βεβαίως.

Ἀναψε τσιγάρο με τὴν ἴδια ἀπάθεια.

— Νὰ σὰς πῶ, ἀγαπητέ μου, κατ' ἀρχὴν ἐγὼ δὲν σὰς κάλεσα. Ἐσεῖς με πήρατε ἀπὸ πίσω. Ἀλήθεια δὲν συζητήκαμε. Ὀνομάζομαι Δημόσθενης Καυῆς. Ἐσεῖς;

— Μιχαήλ, Ἀσελίδης.

Χάρηκα πολὺ. Πᾶμε νὰ πιούμε ἕνα καφεδάκι, νὰ σὰς ἐξηγήσω μερικά πράγματα, γιατί εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ ἔχετε πολλὰ συμπαρά.

Δὲν σὰς κρύβω, ὅτι ἄρχισα νὰ σὰς συμπαθῶ. Τὸν ἀκολουθήσα γεμάτος ἀπορίες.

★
Σὲ λίγο, βρεθήκαμε σὲ κάποιο ἀπόμερο καφεενάκι. Ἐβγαλε πάλι τὰ χαρτιά του κι' ἕνα διηλιτάκι καὶ χαμογέλασε.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Μιχαλάκη, εἶπε, εἶμαι ἀκριβῶς σαράντα ἑπτὰ ἐτῶν καὶ σκοπεύω νὰ παντρευτῶ ἐντὸς τοῦ ἔτους. Βαρέθηκα τὴν ἐργενικία ζωῆς. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ γάμος εἶναι μιά ὑπόθεσι πολὺ σοβαρή, θέλω νὰ προσέξω ὅσο μπορῶ περισσότερο. Φυσικά, ἔχω πολλοὺς γνωστούς καὶ πολλοὺς συγγενεῖς, που ἐπὶ δεκά ὀλόκληρα χρόνια με συμβουλεύουν καὶ μοῦ προτενεύουν διάφορες κοπέλλες. Ἄλλοι, ἐπιθυμοῦν νὰ πάρω γυναίκα ἀπὸ ἐπαρχία, ἄλλοι κάποια κόρη ὁμογενούς τῆς Ἀμερικής κι' ἄλλοι ἐπιμένουν νὰ μοῦ φορτώσουν κάποια ἀνηψιά τους. Ἐγὼ, ὅμως, δὲν σκοπεύω νὰ κάνω ἕνα γάμο τυχαῖο. Ἐπιθυμῶ νὰ περάσω τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς πολυτιμῆς ζωῆς μου ἡσυχά καὶ εὐτυχισμένα.

— Μὰ εἶναι πολὺ φυσικό νὰ ζητᾷτε τὴν εὐτυχία ἀπὸ γάμο, ἀπάντησα.

Χαμογέλασε κι' ἄναψε τσιγάρο.

— Κι' ὅμως, ἀγαπητέ μου, συνέχισε, αὐτὴ ἡ τόσο λογικὴ μου ἐπιθυμία κινδυνεύει, γιατί δὲν ὑπάρχει κανεὶς που νὰ με δεβαιῶν ἐπισήμως καὶ ὑποσχεθῇ ὅτι ἡ γυναίκα που θὰ πιάσω, θὰ μοῦ χορίσῃ τὴν εὐτυχία. Ἐχουν δὲ πολλὰ τὰ μάτια μου. Πῆλα σὲ γάμους ἀνθρώπων, που

παντρεύονταν από έρωτα φοβερό και τρομερό. Κι' όμως ύστερα από λίγο, έμαθα ότι πετούσε ο ένας στο κεφάλι του άλλου τα κουζινικά σκεύη. Είδα άποπτες αυτοκτονίες, επειδή ο κύριος τάδε, δεν έδινε την κόρη του στον άλλον κύριο τάδε. Κι' όμως, αυτή η ίδια κόρη, που κατ'άπει το δηλητήριο, αγαπητή μου Μιχαλάκη, πήρε το «ναί» του μπαμπά, φόρεσε στο κεφάλι της το στεφάνι των λεμονοανθών και μετ' τρεις μήνες τού τα φόρεσε και με το παρπάνω του συζύγου. Κατάλαβες;

— Μάλιστα...
— Πήρε μια βαθεία αναπνοή, ανα-
στέναξε και καθάρισε τα γυαλιά του.

— Νά, λοιπόν, τί ζητάω, αγα-
πητή μου, Μιχαλάκη, συνέχισε. 'Ε-
πειδή όμως κανείς δεν με βεβαιώνει
όπως σου είπα, αποφάσισα να βε-
βαιώθω μόνος μου.

— Αλλαχά;

— Κάνω έρευνα. Μελέτησα την
Ιστορία διαφόρων προσωπικοτήτων
και ανέλυσα τον χαρακτήρα των συ-
ζύγων τους. Δεν έβγαλα κανένα
συμπέρασμα. Μου είπαν ότι οι η-
ρωστίσες είναι πιάτες και υπά-
κουες. Σαχαμάδες! 'Εχω μια θεία
ηρωστίσση, που είναι θηρίο μονά-
χο! 'Εδώ και ένα χρόνο, όμως, διά-
βασα σε κάποια έφημερίδα ότι στην
'Αμερική απέδειξαν με στατιστικές
πως οι χοντρές γίνονται καλές συ-
ζύγοι. Το ίδιο συμπέρασμα το έ-
βγαλε και ένα γαλλικό επιστημονι-
κό ίδρυμα.

— Και τότε γιατί δεν παίρνετε
μια χοντρή;

— Κουνήσε το κεφάλι του συλλογι-
σμένος:

— Γιατί φοβάμαι πως έχουν ά-
δικο αυτοί οι κύριοι.

— Από που βγάξετε αυτό το
συμπέρασμα;

— Από την νοικοκυρά μου που
είναι χοντρή.

— Είναι κακιά;

— Ο Θεός να σε φυλάει! Τρεις
άντρες έστειλε στον άλλον κόσμο.
Πορτές είχαμε τα σαρόντα του
τρίτου. Όπως καταλαβαίνεις, λοι-
πόν, αγαπητή μου, αποφάσισα να
έρευνω μόνος μου για την αλή-
θεια. 'Εδώ κι' ένα χρόνο ρούτα συν-
νέχεια και κρατά σημειώσεις!

— Πόσους ρωτάτε;

— Μάχις χίλιους πεντακάσους!
'Η έρευνά μου, όμως, δεν είναι α-
πολύτως σαφής και διαφωτιστική.
Ρίξε μια ματιά να δες. Οι κάθεται
γραμμές που έχω τραβήξει, είναι
οι στήλες με τις απαντήσεις.

— Πήρα τα χαρτιά στα χέρια μου.
Είχε τραβήξει κάθεται γραμμές,
όπως περίπου είναι οι μυθολογικές
καταστάσεις. 'Επάνω, επάνω όμως,
είχε σημειώσει με μεγάλα γράμμα-
τα τα έξης: 'Χοντρές, 'Αδύνατες,
'Μπουνιές, 'Κλωσιές, 'Χαστούκια,
'Κασέκλα'. 'Υστερα είχε διάφορα
«ναί» και «όχι». Δεν μπόρεσα να
καταλάβω τίποτα και τού ζήτησα
να μου εξηγήσει.

— 'Απολούστατα, είπε. Ρώτησα
χιλίους πεντακάσους αν έχουν χον-
τρή ή αδύνατη γυναίκα κι' αν παί-
ρουν καλά. 'Όπως βλέπετε, όμως,
οι απαντήσεις, που έλαβα, είναι
ποικίλες, γιατί όπως σας είπα και
προηγούμενα, έμεις οι 'Ελληνες
είμαστε λαός απολίτιστος.

— Λοιπόν;

— Νεύρισε κάπως, αλλά συγκρα-
τήθηκε.

— Τί «λοιπόν»; είπε. Οι εκατό
είχαν λεπτές γυναίκες. Οι διακό-
σιοι χοντρές. Οι μισοί περνούσαν
καλά κι' οι άλλοι μισοί κακά ψυ-
χρά και μαύρα.

— Οι υπόλοιποι τί απαντήσεις
δώσανε;

— Είναι σημειωμένες. Τετρακό-
σιες μπουνιές...

— 'Ετσι απαντήσανε αυτοί;

— Μάλιστα, αγαπητή μου. Πο-
δός δόξαν τού πολιτισμού μας, έλαβα
τετρακόσιες μπουνιές, διακόσιες
κλωσιές, τετρακόσια ένεννητα έν-
νεα χαστούκια και μία καρέκλα.

— Κασέκλα;

— Μάλιστα! Είχα κατεβή σ' έ-
να καρεκλάδικο. Μην τα ρωτάς, γι-
ατί ήταν υπόγειο και τρώμας ν'
άνέβα τα σκαλιά. Αυτά τα νούμε-
ρα λοιπόν τα έκανα σόμα και τα

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ-ΝΕΟΙ ΛΑΪΚΟΙ

Η μουσική και το τραγούδι ζέ-
ρισαν, για δυό μήνες τουλά-
χιστο, το Μίση Θεοδωράκη, από
την πολιτική. 'Ο δημοφιλής συν-
θέτης, εγκατέλειψε εδώ και μία
βδομάδα την 'Αθήνα, το χωμύ
της και τους θαυμάσιους της κι' ά-
ναχώρησε για την ιδιαίτερη πα-
τρίδα του, την Κρήτη.

— 'Εκεί, όπως μάς είπε ο ίδιος,
θα ζήσει ανάμεσα στη φύση, περι-
στοιχισμένος απ' τις όμορφες τού
νησιού.

— 'Ετσι θα μπορέσω να έμπνευ-
σθώ, και να γράψω με την ηρε-
μία μου τη μουσική για τον «Α-
λέξη Ζομπιά».

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καινούργια βδομάδα, καινούρ-
γοι δίσκοι. Παραθέτουμε μερι-
κούς.

1. «'Ο άμαξας». Στίχοι 'Αλ.
Σακελλάριου—μουσική Μάνου Χα-
τζηδάκη. Τραγουδά η Άλκη Βου-
γιουνάκη.

2. «Τ' άθάνατο νερό». Στίχοι
—μουσική Τ. Παναγοπούλου. Τρα-
γουδά ο Τώνης Μαρούδας.

3. «Το τραγούδι της περασμέ-
νης ημέρας». Στίχοι Α. Παπα-
δοπούλου—μουσική Στ. Σαχα-
μά. Τραγουδά η Κατερίνα Χέλμη.

4. «Στης γειτονιάς τόν οδρα-
νό». Στίχοι Ι. Καμπανέλη—μου-
σική Μ. Θεοδωράκη. Τραγουδούν
η Τζένη Καραζή και ο Νίκος
Κορσόνιος.

5. «Πλά στη θάλασσα». Τού
Γ. Παπαγιάννου. Τραγουδά η Ζωή
Φυτούση.

6. «Είμαι ένα δέντρο». Στίχοι
Γ. Ματαράζα—μουσική Ν. Γού-
ναρη. Τραγουδά ο Γούναρης.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Οι δαδικοί τού παιδικού τραγου-
διού αρχίζουν να πληθαίνουν και
μαζί τους πληθαίνουν και οι δι-
σχοι. Σημειώνουμε τους αξιολο-
γώτερους που «γράφτηκαν» τελευ-
ταία.

1. «Το σπουνητάκι». Στίχοι
Α. Μπαρούνη—μουσική Ι. Ρι-
τσιάρη. Τραγουδά ο Γιαννάκης
Καλαντζόπουλος.

2. «'Η χρυά μας ή άλεπού». Στίχοι
Γ. Οικονομίδη—μουσική Μ. Πλέ-
σα. Τραγουδά η παιδική συντρο-
φιά.

3. «Χρόνια πολλά». Στίχοι Γ.
Οικονομίδη—μουσική Μίμη Πλέ-
σα. Τραγουδά η παιδική συντρο-
φιά.

4. «Το Βατοράχι». Στίχοι Θ.
Σοφού—μουσική Ι. Ριτσιάρη.
Τραγουδούν ο Γιαννάκης και η
Μίρια Καλαντζόπουλου.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Περισσότεροι όπως πάντα, από
κάθε είδος οι δίσκοι λαϊκών τρα-
γουδιών που κυκλοφόρησαν τελευ-
ταία. Παραθέτουμε τους πιο ά-
ξιοσημειώτους.

1. «Πώς ήθελα αλόφρε». Στί-
χοι—μουσική Μαν. Χιώτη. Τρα-
γουδά η Μιμή Αλινα.

2. «Φταίνε-φταίνε». Στίχοι Γ.
Κοντοπούλου—μουσική Στ. Ατ-
ταλίδη. Τραγουδά η Γιώτα Λίδια.

3. «'Η δροσινή». Τού Α. Ζά-
χου. Τραγουδά ο ίδιος.

4. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

5. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

6. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

7. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

8. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

9. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

— 'Ο γνωστός τραγουδιστής ελα-
φρών και λαϊκών τραγουδιών
—Τέριος Μοσχογιάννης. Τρα-
γουδά ο Τώνης Μαρούδας.

3. «Το δικό σου γάμμα». Στί-
χοι Θ. Σοφού, μουσική Ζ. Δελ-
μούση. Τραγουδά η Πόλη Πάνου.

4. «Διότι με από κοντά σου». Στίχοι
—μουσική Ι. Κασαμπασίδη.
Τραγουδά ο Στ. Διονυσίου.

5. «'Εσθ' που μ' αγαπήσες». Στίχοι
—μουσική Ν. Δαλιάνη—Γ.
Λάλα. Τραγουδά ο Θ. Σινανής.

6. «'Εγώ δεν ξέρω ποτέ να
σ' αγαπώ». Τού Η. Γαβιά. Τρα-
γουδά ο ίδιος με την Ρία Κούρη.

7. «Καταστροφές και συμφο-
ρές» (Ζεμπέκικο). Τού Χ. Κολα-
ζούνη. Τραγουδά ο Στ. Κα-
λντζόπουλος.

8. «Το ζήτησ' από μένα». Τού
Χ. Κολαζούνη. Τραγουδούν ο
Π. Γαβιάς και η Ρία Κούρη.

9. «'Εμεις θα ξαναμεινόμε». Στίχοι
—μουσική 'Ατ. Καλντζάκη.
Τραγουδούν ο Μ. Μενιδιάτης και
η Βούλα Γαζα.

10. «'Η αγάπη δεν πουλάται με
το χρυσά». Στίχοι—μουσική Γεο.
Μενιδιάτη. Τραγουδούν ο Μιχ.
Λιού.

11. «Τού 'Ιούδα το φίλι». Τού
Μαν. Χιώτη. Στίχοι Ν. Δαλιάνη.
Τραγουδούν οι 'Εμμι. 'Αγγελόπου-
λος. Άννα Βασιλείου και ο Χιώ-
της.

12. «Το δροσινάκι». Τού Α. Ζά-
χου. Τραγουδά ο ίδιος.

13. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

14. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

15. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

16. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

17. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

18. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

19. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

20. «'Αγάπη ποίχει μαροθή». Τού
Α. Παπαδοπούλου—Κ. Σαχαμά.
Τραγουδά ο Κ. Σαχαμάς.

πέρασα στο βιβλιοθήκη, που βλέ-
πεις. Τώρα βέβαια, είναι και το
σημερινό πιάτο που μάς πέταξαν άλ-
λα δεν το σημειώνω γιατί δεν χύ-
πησε έμένα.

Σηκώθηκε, μάζεψε τα χαρτιά του
και στάθηκε συλλογισμένος.

— Τί συμβαίνει; ρώτησα.
— 'Αρχισε να μιλά μόνος του: «Τε-
τρακόσιες μπουνιές, διακόσιες κλω-
σιές, τετρακόσια ένεννητα έννεα
χαστούκια και μία καρέκλα». Γύρι-
σε και με κτύπησε έκστατικός.

— Για φαντάσου, αγαπητή μου,
είπε. 'Εφαγα τόσο ξύλο και ζω ά-
κόμα! Δεν μου φάνηκε, γιατί ήταν
με δόσεις. Κι' όμως ποιος άλλος
θ' άντεχε τόσο πολύ; Ποιός; 'Οχι,
σε ρωτώ...

Και πάτησε κάτι κλάματα, άνευ
προηγούμενου. Σε λίγο όμως συνήλ-
θε. Πήρε μια πόκα καμαρωτή, με
καληνύχτιες κι' έφυγε.

— Πέρασαν περισσότερα από δυό
χρόνια κι' ένα θραδάκι κατέβηκα
στο Φάληρο να πάρω λίγο καθαρό
αέρα. Περιπατούσα κατά μήκος της
αεράδας, ζητώντας τους να τον
συγκληρώσουν, που τους πρόδωκε.

— 'Υστερα τους προτείνω να ξανα-
γράφουν τους κλήρους και τους
υπόσχεται να φύγει, χωρίς να ξα-
ναδη στην 'Αϊντε, αν η τύχη τον
καταδικάσει. 'Η τύχη αυτή τη φορά
ευνόει τον Μωρδάκι κι' έκρινος τό-
τε υποσχετά να μη φανερώνει στην
'Αϊντε το μυρτίκι της κληρώσεως.

— Πριν περάσει ένας χρόνος, 'Η Ρεζάν
έμεινε άγαπώντας τον Μωρδάκι και τού
το λέει, όταν ξαφνικά η σιδερένια
όροφη τού δωματίου όπου βρίσκον-
ται, αρχίζει να κατεβαίνει. 'Ο Μιν-
γκρέλλι θέλει ν' αυτόν τον τρόπο
να τους εξοντώσει.

— Τό μόνο, που θα
πετύχετε είναι να σπά-
σετε τα χέρια σας πάνω
σ' αυτόν. Σας προει-
δοί, ότι είναι άναφε-
ρο να φωνάζετε, γιατί ή φωνή
σας δε βλάπτει σ' αυτή των
φίλων σας!

— 'Ελα, μικρούλα μου Ρεζάν,
δώσε στον αγαπημένο σου να κα-
ταλάβει, ότι δεν πρόκειται να πε-
τύχουν τίποτα...

— 'Η Ρεζάν είχε καθήσει καταγής,
ακίνητη, σε να μην είχε πιά συν-
αίσθησι των όσων συνέβαιναν γύ-
ρω της.

— Α, τόν άθλιο! μούγγρισε
ο Μωρδάκι!

— Μπιά!... Ουμώνετε!... Για-
τί; Δε φερθήκατε με πονηριά α-
πέναντί μου, όταν μπήκατε κρυ-
φά μέσα στον πύργο μου, για να
μου κλέψετε εκείνη που αγαπάω!...

— Θελήσατε να τα βάλετε μαζί μου,
μουσικά, προς μεγάλην σας δυσ-
τυχία, αλλά θα πεθάνουν μαζί
σας!

— 'Οι φίλοι μου θα σας εκ-
δικηθούν φοιχτά! είπα. Μ' ένα ύ-
φος απειλητικό ο Μωρδάκι.

— 'Οι φίλοι σας; Εα νομίζουν,
ότι, έρωτευμένος καθώς είσθε με
την 'Αϊντε, εγκαταλείψατε κι' αυ-
τούς και το στρατό... και την τι-
μή... Δε θα σας σκεφτούν παρά
μόνο για να σας περιφρονήσουν
οι φίλοι σας. 'Εξ άλλου, ήθε-
λε, επί τέλους, ή ώρα, που αυτή η
καταραμένη Γαλλική Φρουρά θα
μας άδειάσει τη γωνιά. Άμριο το
πρωί, μέσα από το κλουδί σας, θα
μπορέσετε ν' άκούσετε τα ταμπύρα-
λα να χτυπάνε και τις σάλπιγγες
να σημαίνουν άναχώρησι. Τα χα-
ρούμενα τραγούδια των στρατιώ-
των.

— Μετά το αυτόκινητιστικό δυστυ-
χημα:

— Ο σωφέρι: «'Ο,τι έγινε, έγινε
από δικό σας λάθος. Εγώ ξέρω πο-
λύ καλά τη δουλειά μου. 'Οδηγώ
αυτόκινητο είκοσι χρόνια.
Τό θύμα: Κι' εγώ ξέρω τη δι-
κή μου. Περιπατώ ένέννητα χρόνια!

— Στάς εργαστήριο των φυλακών.
'Ο δεικνυντής: 'Αυτοί οι
σάκκοι είναι έλλεινια καμωμένοι!...
'Ο κατ'άδικο: «'Αν ή δου-
λειά μου δεν σας άρέσει, μπορείτε
να με... άπολύσετε!...

— Της εποχής μας:

— 'Ο δεικνυντής: «'Ο σύζυγός
σας πέθανε από φυσικό θάνατο.
'Η χήρα: Ναί! Τόν... πάπσο
κάποιο αυτόκινητό!...

— Μετά το αυτόκινητιστικό δυστυ-
χημα:

— Ο σωφέρι: «'Ο,τι έγινε, έγινε
από δικό σας λάθος. Εγώ ξέρω πο-
λύ καλά τη δουλειά μου. 'Οδηγώ
αυτόκινητο είκοσι χρόνια.
Τό θύμα: Κι' εγώ ξέρω τη δι-
κή μου. Περιπατώ ένέννητα χρόνια!

— Στάς εργαστήριο των φυλακών.
'Ο δεικνυντής: 'Αυτοί οι
σάκκοι είναι έλλεινια καμωμένοι!...
'Ο κατ'άδικο: «'Αν ή δου-
λειά μου δεν σας άρέσει, μπορείτε
να με... άπολύσετε!...

— Της εποχής μας:

— 'Ο δεικνυντής: «'Ο σύζυγός
σας πέθανε από φυσικό θάνατο.
'Η χήρα: Ναί! Τόν... πάπσο
κάποιο αυτόκινητό!...

— Μετά το αυτόκινητιστικό δυστυ-
χημα:

— Ο σωφέρι: «'Ο,τι έγινε, έγινε
από δικό σας λάθος. Εγώ ξέρω πο-
λύ καλά τη δουλειά μου. 'Οδηγώ
αυτόκινητο είκοσι χρόνια.
Τό θύμα: Κι' εγώ ξέρω τη δι-
κή μου. Περιπατώ ένέννητα χρόνια!

— Στάς εργαστήριο των φυλακών.
'Ο δεικνυντής: 'Αυτοί οι
σάκκοι είναι έλλεινια καμωμένοι!...
'Ο κατ'άδικο: «'Αν ή δου-
λειά μου δεν σας άρέσει, μπορείτε
να με... άπολύσετε!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΔΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΑΪΓ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

— 'Ο μαρκήσιος ντε Λανζβέν φα-
νερώνει στον Τόνι ότι είναι γινός
της κόρης του, που έχει πεθάνει
και τον δίνει με το λόγο της τιμής
του ότι δεν θα ζητήσει ποτέ να
μάθη περισσότερα για το μυρτίκι
της γεννήσεώς του. Στο μεταξύ, ο
μαρκήσιος ντε Βιέρ σώζεται και
παρουσιάζεται ξαφνικά στους τρεις
«Κόκκινους», ζητώντας τους να τον
συγκληρώσουν, που τους πρόδωκε.

— 'Υστερα τους προτείνω να ξανα-
γράφουν τους κλήρους και τους
υπόσχεται να φύγει, χωρίς να ξα-
ναδη στην 'Αϊντε, αν η τύχη τον
καταδικάσει. 'Η τύχη αυτή τη φορά
ευνόει τον Μωρδάκι κι' έκρινος τό-
τε υποσχετά να μη φανερώνει στην
'Αϊντε το μυρτίκι της κληρώσεως.

— Πριν περάσει ένας χρόνος, 'Η Ρεζάν
έμεινε άγαπώντας τον Μωρδάκι και τού
το λέει, όταν ξαφνικά η σιδερένια
όροφη τού δωματίου όπου βρίσκον-
ται, αρχίζει να κατεβαίνει. 'Ο Μιν-
γκρέλλι θέλει ν' αυτόν τον τρόπο
να τους εξοντώσει.

— Τό μόνο, που θα
πετύχετε είναι να σπά-
σετε τα χέρια σας πάνω
σ' αυτόν. Σας προει-
δοί, ότι είναι άναφε-
ρο να φωνάζετε, γιατί ή φωνή
σας δε βλάπτει σ' αυτή των
φίλων σας!

— 'Ελα, μικρούλα μου Ρεζάν,
δώσε στον αγαπημένο σου να κα-
ταλάβει, ότι δεν πρόκειται να πε-
τύχουν τίποτα...

— 'Η Ρεζάν είχε καθήσει καταγής,
ακίνητη, σε να μην είχε πιά συν-
αίσθησι των όσων συνέβαιναν γύ-
ρω της.

— Α, τόν άθλιο! μούγγρισε
ο Μωρδάκι!

— Μπιά!... Ουμώνετε!... Για-
τί; Δε φερθήκατε με πονηριά α-
πέναντί μου, όταν μπήκατε κρυ-
φά μέσα στον πύργο μου, για να
μου κλέψετε εκείνη που αγαπάω!...

— Θελήσατε να τα βάλετε μαζί μου,
μουσικά, προς μεγάλην σας δυσ-
τυχία, αλλά θα πεθάνουν μαζί
σας!

— 'Οι φίλοι μου θα σας εκ-
δικηθούν φοιχτά! είπα. Μ' ένα ύ-
φος απειλητικό ο Μωρδάκι.

— 'Οι φίλοι σας; Εα νομίζουν,
ότι, έρωτευμένος καθώς είσθε με
την 'Αϊντε, εγκαταλείψατε κι' αυ-
τούς και το στρατό... και την τι-
μή... Δε θα σας σκεφτούν παρά
μόνο για να σας περιφρονήσουν
οι φίλοι σας. 'Εξ άλλου, ήθε-
λε, επί τέλους, ή ώρα, που αυτή η
καταραμένη Γαλλική Φρουρά θα
μας άδειάσει τη γωνιά. Άμριο το
πρωί, μέσα από το κλουδί σας, θα
μπορέσετε ν' άκούσετε τα ταμπύρα-
λα να χτυπάνε και τις σάλπιγγες
να σημαίνουν άναχώρησι. Τα χα-
ρούμενα τραγούδια των στρατιώ-
των.

— Μετά το αυτόκινητιστικό δυστυ-
χημα:

— Ο σωφέρι: «'Ο,τι έγινε, έγινε
από δικό σας λάθος. Εγώ ξέρω πο-
λύ καλά τη δουλειά μου. 'Οδηγώ
αυτόκινητο είκοσι χρόνια.
Τό θύμα: Κι' εγώ ξέρω τη δι-
κή μου. Περιπατώ ένέννητα χρόνια!

— Στάς εργαστήριο των φυλακών.
'Ο δεικνυντής: 'Αυτοί οι
σάκκοι είναι έλλεινια καμωμένοι!...
'Ο κατ'άδικο: «'Αν ή δου-
λειά μου δεν σας άρέσει, μπορείτε
να με... άπολύσετε!...

— Της εποχής μας:

— 'Ο δεικνυντής: «'Ο σύζυγός
σας πέθανε από φυσικό θάνατο.
'Η χήρα: Ναί! Τόν... πάπσο
κάποιο αυτόκινητό!...

— Μετά το αυτόκινητιστικό δυστυ-
χημα:

— Ο σωφέρι: «'Ο,τι έγινε, έγινε
από δικό σας λάθος. Εγώ ξέρω πο-
λύ καλά τη δουλειά μου. 'Οδηγώ
αυτόκινητο είκοσι χρόνια.
Τό θύμα: Κι' εγώ ξέρω τη δι-
κή μου. Περιπατώ ένέννητα χρόνια!

— Στάς εργαστήριο των φυλακών.
'Ο δεικνυντής: 'Αυτοί οι
σάκκοι είναι έλλεινια καμωμένοι!...
'Ο κατ'άδικο: «'Αν ή δου-
λειά μου δεν σας άρέσει, μπορείτε
να με... άπολύσετε!...

— Της εποχής μας:

— 'Ο δεικνυντής: «'Ο σύζυγός
σας πέθανε από φυσικό θάνατο.
'Η χήρα: Ναί! Τόν... πάπσο
κάποιο αυτόκινητό!...

— Μετά το αυτόκινητιστικό δυστυ-
χημα:

— Ο σωφέρι: «'Ο,τι έγινε, έγινε
από δικό σας λάθος. Εγώ ξέρω πο-
λύ καλά τη δουλειά μου. 'Οδηγώ
αυτόκινητο είκοσι χρόνια.
Τό θύμα: Κι' εγώ ξέρω τη δι-
κή μου. Περιπατώ ένέννητα χρόνια!

ναξε ο Μωρβάγι, που του ραγιζόταν η καρδιά απ' αυτό το θέαμα.
— 'Α! έλεγε ο κόμης Μινγκρέλι, στριφογυρνώντας πάνω στο πάτωμα. Δε θα μπορούσες να τη βγάλεις από δω μέσα... Θα πεθάνει μαζί μου... Θα έκδικηθώ!... Θα έκδικηθώ!...
— 'Αφίστε την!... 'Ανεβήτε!...
— 'Ανεβήτε, λοιπόν! φώναξε ο νάνος.

— 'Οχι, θα ήταν ανανδρεία!... Θα την σώσω ή θα πεθάνω μαζί της!

Ο ιππότης κατάρωσε τέλος να πιάσει τη νέα. Την έδεσε γαρά κάτω από τις μασχάλες και δοκίμασε να την ανεβάσει.

— 'Αλλ' ο Μινγκρέλι, μεθυσμένος από λύσσα, μ' όλο το φοβερό πόνος της πληγής του, είχε συρθεί κοντά τους. Τη στιγμή, που η Ρελάν έπρόκειτο ν' ανασυρθεί, έπιασε τις άκρες της φούστας της και κρεμάστηκε μ' όλο του το βάρος.

— Διώχτε τον! Διώχτε τον! φώναζε ο νάνος, που, από το άνοιγμα, είχε παρακολουθήσει όλη αυτή τη σκηνή.

Ο Μινγκρέλι είχε γαντζωθεί από το φόρεμα και του κάκου προσπάθησε ο Μωρβάγι να τον αποσπάσει.

— Θα σωθούμε μαζί και θα σ' ας κρεμάσω όλους! υβρίλαζε ο γηραιός κόμης. 'Η, αλλιώς, θα πεθάνει εδώ μαζί μου!

— 'Επιασε έπειτα σφιχτά το μπράτσο της Ρελάν, που, σ' αυτή την έπαφση, έβγαλε μια κραυγή φρίκης.

— 'Αθλίε! γρύλλισε ο αξιωματικός, προσπαθώντας να τον αναγκάσει ν' αφήσει το χέρι της νέας.

Τον άρπαξε από το μπράτσο κι' άρχισε τότε μια πόλη φριχτή. Ο λοχαγός, καθώς προσπαθούσε να καταβάλει τον κόμητα, φρόντιζε συγχρόνως και τη Ρελάν, που, τρομοκρατημένη καθώς ήταν, ζητούσε να του ξεφύγει.

Τέλος, ο ιππότης κατάρωσε ν' απαλλαγεί από το Μινγκρέλι, που, με μια δυνατή σπρωξιά, τον έβριζε καταγής.

— 'Επειτα, τραβώντας το σχοινί, ανέβασε τη Ρελάν ως το άνοιγμα της καταπακτής.

— Πιάσε την και βοήθησέ την ν' ανέβει! φώναζε στο νάνο.

— 'Αλλ' εκείνος έβγαλε μια κραυγή τρόμου.

— Φυλαχθείτε! φώναξε. Ο κόμης είχε σκηλωθεί.

Μη έχοντας πια καμμιαν ελπίδα σωτηρίας, τράβηξε από τη ζώνη του ένα μακρύ εγγχειρίδιο κι' έτοιμάστηκε να χτυπήσει το Μωρβάγι.

— Εκείνος, καθώς κρατούσε με τα

δύο του χέρια το σχοινί, δε μπορούσε ούτε να φύγει, ούτε ν' ανεβή.

— 'Εκδικήθηκα! ούρλιαζε ο κόμης, χαμηλώνοντας το όπλο του, για να χτυπήσει το Μωρβάγι.

— 'Αλλά δεν πρόφτασε να σκοτώσει τον ιππότη. Γρήγορος σαν αστραπή, ο νάνος άρπαξε ένα σκαμνί από ξύλο βαλκανιδιάς και το πέταξε πάνω στο κεφάλι του αφέντη του.

Ο κόμης χτυπήθηκε σοβαρά. Χωρίς να χάσει ούτε δευτερόλεπτο, ο Μωρβάγι έσυρε το σχοινί, όπου ο νάνος έπιασε τη Ρελάν και την ανέβασε στο άνω πάτωμα. Έπειτα έλυσε το σχοινί από τις μασχάλες της και τράβηξε στο λοχαγό.

Ο κόμης Μινγκρέλι, ζαλισμένος από το χτύπημα, έβγαζε υπόκωφα βογγητά.

— Ο Μωρβάγι τον λυπήθηκε.

— Μ' όλη την παλιανθρωπιά του και τα εγκλήματα του, ψιθύρισε, δεν έχω το θάρρος να τον άφισω να υποστεί την τύχη, που προώριζε για μένα!

— 'Ε, λοιπόν, τι κάνετε; του φώναζε από πάνω ο νάνος, παρανεμένος. 'Ελάτε, ελάτε, γρηγορά! Δε μπορούμε να μείνουμε πολλή ώρα εδώ, γιατί θα μάς πάρουν μυρωδιά οι άλλοι!...

— 'Αδίαφορο! είπε ο Μωρβάγι.

Και, σκύβοντας, έπιασε το Μινγκρέλι από τις μασχάλες και τον ανάσχεσε, για να τον δει στην άκρη του σχοινού.

— Μην το κάνετε αυτό! φώναζε ο νάνος, που αντελήθη την πρόθεση του λοχαγού. Μην το κάνετε αυτό, για τ' όνομα του Θεού!

— Θα μάς εξοτώσει όλους! Σας το όρκίζομαι, αν τον ανεβάσετε άπάνω, θα κόμω το σχοινί για να τον γκρεμοστρώσω!

Κι' ο νάνος, τραβώντας από την τσέπη του ένα μαχαίρι, ήταν έτοιμος να πραγματοποιήσει την απειλή του.

— 'Εστω! του είπε ο Μωρβάγι. 'Ας γίνη όπως το λές!

Κι' ο λοχαγός, πιάνοντας το σχοινί με τα δύο του χέρια, ανέβηκε άπάνω.

Βλέποντάς τον να του ξεφεύγει, ο κόμης Μινγκρέλι δοκίμασε ν' ανασκηωθεί.

— 'Αλλ' οι δυνάμεις του τον πρόδωσαν. Και ξανάπεσε, βογγώντας από τους πόνους.

— Όταν ανέβηκε άπάνω, ο Μωρβάγι πήρε τη Ρελάν στην αγκαλιά του και τη μετέφερε στο διαμέρισμα της μαρκησίας.

Στο μεταξύ, ο νάνος κυττούσε με άγρια χαρά τον κόμητα, εξαπλώνοντας στο δάπεδο του δωματίου.

— Δεν κουνιέται πιά! ψιθύρισε λυπημένος. Μήπως πέθανε; Ένας αναστεναγμός άκούστηκε εκείνη τη στιγμή.

— 'Α! γρύλλισε ο νάνος. Είναι εφτάψυχος αυτός ο γέρος! Μπορεί να βαστάξει ακόμα πολύ... Θα διασκεδάσουμε. Το γεράκι είναι στο κλουβί. 'Ας κλείσουμε, λοιπόν, την πόρτα!

Και, κλείνοντας το άνοιγμα, απομακρύνθηκε, σφυρίζοντας.

ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ

Σύμφωνα με τη διαταγή, που είχε δώσει ο κόμης, ο επιστάτης ήταν άπασχολημένος με τον ενδιαφέρον των υπηρετών, που είχαν σκοτωθεί στους υπόγειους διαδρόμους.

Φυσικά, δεν είχαν σκοπό να δημιουργήσουν θόρυβο γύρω απ' αυτή την υπόθεση, αλλ' ο Μινγκρέλι δε μπορούσε ν' αρνηθεί στους σκοτωμένους υπηρετές του την ευλογία ενός παπα.

— 'Αφού έβαλε κι' έσκαψαν τους τάφους, σ' ένα άπομερο σημείο του πάρκου, ο επιστάτης παρακάλεσε τον παπά του χωριού να πιάει να ψάλλει τη νεκρώσιμη ακολουθία.

— Πήρε, λοιπόν, τον παπά, μόλις ήρθε, και πήγαν στο διαμέρισμα του κόμητος, για να συνεννοηθούν.

— 'Αλλ' ο Μινγκρέλι δεν ήταν εκεί.

Ο επιστάτης άρχισε να τον άναζητά. Στις μαρκησίας ντε Βιλέρ δεν τον είχαν δη καθόλου. Πού ήταν λοιπόν;

Πήγε έπειτα στο μαρκήσιου προθέσεις των «Κόκκινων» και καταβροχθίζοντας τη λύσσα τους είχε φουδηκε πώς είχαν έκδικηθεί, σκοτώνοντας τον κόμητα.

— 'Εδω, λοιπόν, διαταγή να τους φωνάξουν άμέσως. 'Αλλά, καθώς έψαχναν να τους βρουν, ο Μωρβάγι ζήτησε να παρουσιασθεί.

— 'Ερχομαι, λοιπόν, να τα άνα-εβέν και να τον παρακαλέσω να δώσει διαταγές, για να πάνε να τραβήξουν τον κόμητα Μινγκρέλι μέσα από τον κλωβό, αν και είναι πρόκειται, για έναν άνθρωπο, ά-μεγάλη εντύπωση στο συνταγμα-τάρχη.

— Φώναξε μερικούς ανθρώπους του κι' είπε στο λοχαγό:

— Λοχαγέ, οδηγήστε με στο δωμάτιο, που βρίσκεται πάνω από το σιδερένιο κλουβί.

— 'Αλλ' όταν έφτασαν εκεί, του κάκου άναζητήσαν την καταπα-κτική.

— Τό δάπεδο φαινόταν τόσο άμοιρομοφο, ώστε πουθενά δεν άνακαλύφθηκαν κανένα ίχνος...

— Αυτό είναι παράξενο! φώναζε ο Μωρβάγι. Κι' άυτόσο πρέπει να είναι εδω...

— Όσο όμως κι' άν έρεύνσαν, δεν κατέληξαν σ' άποτέλεσμα.

Ο νάνος, προσποιούμενος το μωγγό και το μισότρελλο, δεν άπαντούσε στις έρωτήσεις τους.

— Δε μπορώ να άπασχοληθώ περισσότερο μ' αυτή την άναζητή-ση, είπε ο συνταγματάρχης. Πρέπει ναχώ το νου μου στην άναχώρη-ση του συνταγματός μου. 'Αλ-λά, έφ' όσον λείπει ο άρχοντας, ή μαρκησία είναι άπολυτή κυρίαρχος στον πύργο.

— Αυτό είναι άλήθεια.

— 'Από τη στιγμή, που θα πληροφορηθεί την έξαφάνισή του κόμητος, αυτή θα άποφασίσει για το τί θα κάνει.

— Κι' ίσως ναχρη περισσότερο έπιρροή από μάς σ' αυτό το νάνο.

— Δεν τους έμενε πραγματικά παρά αυτή ή τελευταία έλ-πίδα.

Πήγαν, λοιπόν, στη μαρκησία.

— 'Αν είχα πιάει μια ώρα νωρίτερα στής κ. ντε Βιλέρ, θα την εύρισκαν παραδομένη στον πόντο της, που ήταν τόσο πιο δυνατός, όσο κατηγορούσε τον έαυ-τό της πώς ήταν αίτία του θά-νατου του άνδρός της.

— Δεν είχε, στην άρχή, δεχτεί, δί-νοντας έμπιστοσύνη στα λόγια του άρχοντα να τον ακολουθήσει σ' αυτό το μοιραίο πύργο, όπου ο μαρκήσιος θάρχοντα να τη ζή-τηση;

— Δεν είχε, ύστερα, στείλει μόνη της τους δημίους έναντιον του αν-δρός της, που δεν είχε αναγκωρί-σει, του άνδρός της, που έκανε θάματα για να φτάσει κοντά της;

— 'Η κ. Βιλέρ ήταν καθισμένη κοντά στο παραθύρο, έχοντας τα μάτια της στυλωμένα στο κενό, χωρίς να βλέπει.

— 'Εαφνικά, σηκώθηκε άπότομα.

— Θεία Νικόλο, είπε, με κοι-μένη φωνή, είσατε άληθινή φίλη;

— Μπορώ να βασίζωμαι σέ σας, δεν είν' έτσι;

— 'Ασφαλώς... φώναξε ή γε-ναία γυναίκα, σκουπίζοντας με το χέρι της τα υγρά μάτια της.

— Και σ' έ, μικρή μου Μπαβέτ, ή Μπαβέτ ρίχτηκε στο λαιμό της, κλαίοντας.

— Λοιπόν, συνέχισε ή κ. ντε Βιλέρ, σας παρακαλώ, μείνετε εδω μερικές μέρες άκόμη, φροντίστε τη Ρελάν. Προστατεύστε την απ' το θυμό του έρχοντα... 'Εμπιστευ-μαι σέ σας... Θεωρήστε την σά δική σας κόρη.

— Και σεις; Τι πρόκειται να κάνετε;

— Εγώ φεύγω... για λίγες μέ-ρες... έχω μια άποστολή να έκ-πληρώσω. 'Επωφελομαι από τη μικρή εύκαιρία, που μου προσφέ-ρουν αυτά τα γεγονότα...

— Φεύγετε; φώναξε ή θεία-Νικόλο. 'Αλλά πού πάτε;

— Θα το μάθετε άργότερα.

Κι' άφού φίλησε με θερμή την κυρία Νικόλο και τη Μπαβέτ, ή μαρκησία κατέβηκε, διάταξε να σέλωσουν βιαστικά ένα άλογο κι' έφυγε καλπάζοντας.

Στη σύγχυση, που έπικρατούσε στον πύργο, κανείς δεν πρόσεξε τις δικές της ένεργειες.

— 'Η θεία-Νικόλο και ή Μπαβέτ ήταν άκόμη στο παράθυρο, προσ-παθώντας να τη διακρίνουν από μακριά, όταν ο συνταγματάρχης και ο Μωρβάγι χτυπούσαν στην πορτα.

— Η Μπαβέτ τους διηγήθηκε τί είχε συμβεί.

— Ο Μωρβάγι έγινε κάτωχρος. Μια φοβερή ιδέα πέρασε απ' το μυαλό του:

— 'Αν ή μαρκησία ήξερε τί εί-χε συμβεί μεταξύ του Βιλέρ και των «Κόκκινων», 'Αν είχε φύγει για να ταφή σ' ένα μοναστήρι, ή για να πάει να πεθάνει σ' ένα μέρος άγνωστο, ώστε να μη μπο-ρέσουν ποτέ να μάθουν νέα της;

— 'Ηταν άδύνατο να τρέξουν σ' άναζητήσή της.

Το συνταγμα θα έεκινούσε για να ή μά στατήση αυτή τη φορά, γιατί ή συνάντησή με τον εχθρό ήταν βεβαία.

— Πώς και άπό ποιόν να μάθουν πού πήγε ή 'Αιντε;

Ο ΝΑΝΟΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ...

— 'Η σάλπιγγα ήχούσε. Το στρα-τόπεδο ζυγνούσε. 'Απ' τη μία ως την άλλη άκρη του πάρκου, οι Γαλλοί Φρουροί έτοιμαζαν βιαστικά τα πράγματά τους.

Στον πύργο, που μόλις είχαν άφίσει ο ντε Λανζεδέν και το έπι-τελείο του, βασιλευσε ή σιωπή. Οι υπηρετές έκουράζονταν απ' τους κόπους και τις συγκινήσεις των περασμένων ήμερων.

Μόνο ο νάνος δεν κοιμόταν. Μι-σανοιγώντας, με χίλιες προφυλά-ξεις, την πόρτα του καταφυγίου, όπου βρισκόταν, γλύστρησε μυ-στηριωδώς στους διαδρόμους.

— Προσπαθούσε να μην κάνει θύ-λο θόρυβο. 'Ενα παράξενο χα-μόγελο ήταν ζωγραφισμένο στα χείλη του.

— Προχώρησε έτσι ως την κουζί-να, απ' όπου πήρε ένα ψωμί και μια στάμνα, που τη γέμιζε νερό.

— 'Ωραίο γεύμα! μουρμούρισε χαμογελώντας.

— Όταν έφτασε στην πτέρυγα του πύργου, όπου την προηγούμε-νη ο Μωρβάγι έψαχνε του κάκου για την καταπακτή, μπήκε σ' ένα δωμάτιο και προχώρησε προς ένα μεγάλο τζάκι, με φαρδιά σκαλι-σματα.

— 'Αν δεν είχα ακολουθήσει τον άρχοντα, μονολογούσε, δε θα το είχα δη το κουμπί! Πού είναι, λοιπόν, αυτό το κουμπί!... 'Α! Νά το!...

— Πάτησε δυνατά ένα απ' τα σκα-λίσματα του τζακιού. 'Η καταπα-κτική άρχισε να υποχωρεί. 'Εσκυψε τότε στο άνοιγμα, που έχασκε.

— 'Ε! άρχοντα! φώναξε. Καμμία άπάντησι.

— Διάβολε, λες να πέθανε;... Αυτό δε θα με στενωχωρούσε!... 'Ε, έρχομαι, άρχοντα, κοιμάσθε; 'Υπόκωφη ή φωνή του κόμητος Μινγκρέλι, άκούστηκε, μανιασμένη:

— Ποιος με φωνάζει;... 'Α, έσύ είσαι, ληστή, δολοφόνε, ά-θλίε!...

— Καλά, είπε ο νάνος, βλέ-πω πώς έχετε άκόμη δύναμη να φωνάζετε. Είναι καλό σημάδι!...

— 'Απαίσιε, κακούργε, δολο-φόνε!

ΟΙ ΔΥΟ ΠΡΩΗΝ ΣΥΖΥΓΟΙ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΜΑΖΙ

Δημοσιογράφοι και αδιάκριτοι φίλοι του κινηματογράφου περιμένουν άναυδήματα να δουν και να μάθουν τί θα συμβεί στα στούντιο του Χόλλυγουντ, όπου για τις ανάγκες του φιλμ «Ο νυχτοβάτης» θα ε-κασμασθούν δύο πρώην σύζυγοι της κινηματογραφούπολης: ο Ρό-μπερτ Τάιλορ και ή Βαρβάρα Στάνουικ. Οι δύο διάσημοι ήθοιοι-οί που ήρθαν σ' αυτόν επί 12 χρόνια, από το 1939 μέχρι το 1951 και που έχουν τώρα δημιουργήσει ο καθένας χωριστά μια άλλη οί-κογένεια, δεχτήκαν πρόθυμα να εκασμασθούν μπροστά στον κινη-ματογραφικό φακό και έβγαλαν αυτή τη φωτογραφία με την εύκαιρία του γυρισματος των πρώτων σκηνών της νέας τους ταινίας, στα στούντιο της «Γιουνιέρεσας».

— Θέλετε να σας πω την ά-λήθεια; Είναι πολλός καιρός, που ήθελα να βασανίσω κάποιον. 'Ε-τσι είναι οι άνθρωποι. Από τότε, που ένοιωσα τον έαυτό μου, δ-λοι μου φέρνονταν σά να μουν κα-νένα σκυλί, γιατί είμαι νάνος, για-τί είμαι άσχημος, γιατί είμαι φτω-χός. 'Ε, λοιπόν, τώρα κι' εγώ έκδικούμαι... Τόσο το χειρότερο για σας!

— Καταραμμένο, ληστή! γρύλ-λισε ο κόμης.

— Πάλι τα ίδια; 'Ενοιω σ' άς όμως. Δεν έχω τίποτα να φοβό-μαι από σας. 'Οπως το είπατε και σεις, το κλουβί είναι γερό... Φοβερίστε όσο θέλετε.

— Μην είσαι και τόσο βέβαιος για την έπιτυχία σου... Θα άνα-καλύψουν την άπουσία μου και θα ψάξουν να με βρουν.

— Μείνετε ήσυχος, το πρόσε-ξαν ήδη κι' έψαξαν παντού. 'Αλλ' είναι περίφημη δουλειά αυτός ο μηχανισμός σας. Δεν άνακαλύψαν τίποτα. Είπαν, ότι ίσως να φύ-γατε κι' έτσι σταμάτησαν τις έ-ρευνες.

— 'Αλλ' ο μαρκήσιος ντε Λαν-ζεδέν.

— Ο μαρκήσιος έψαξε κι' αύ-τός, αλλά δε βρήκε τίποτα. Δεν είναι όπως εγώ, που τα βρισκα-όλα. Γιατί πρέπει να σας όμο-λογήσω πώς εγώ άνοιξα στον κ. Μωρβάγι τη μυστική παρτίσα, για να πάει ν' απαγάγει τη μαρ-κησία. 'Εγώ την άνοιξα και τη δεύτερη φορά. 'Εγώ έσωσα το μαρκήσιο-ντε Βιλέρ και το δεκα-νά Τόνυ...

— Ο κόμης Μινγκρέλι λυσσοέ-δα από το θυμό του.

— Μην κάνετε έτσι, θα πάθε-τε κανένα κακό... τον συμβούλεψε ο νάνος. 'Εχω κι' άλλα να σας πω... Νά, άκούτε; Είναι τα τύμ-πανα των ένδοφρουρών, που φεί-λουν, μαζί με τους άξιωματικούς

των, τον κ. ντε Μωρβάγι, τον κ. ντε Λανζεδέν, τον κ. ντε Λασού και... τον κ. ντε Βιλέρ. Σας κάνει να λυσσάτε αυτό το όνομα; Θα σας πω και κάτι άλλο, που θα σας λυσσάει περισσότερο: 'Η μαρκη-σία έφυγε!

— Δεν ήταν κραυγή, ήταν ούρλια-χτό άγριμού εκείνο, που ήγνηκε από το στόθος του Μινγκρέλι.

— Ναι, ή μαρκησία έφυγε! έ-πανέλαβε ο νάνος. Βλέπετε, από τότε, που βρισκόσθε σεις εδω μέ-σα κλεισμένοι, έγιναν πολλά πράγματα. Οι «Κόκκινοι» κανόνι-σαν όλες τις διαφορές των... Την ήμερα, που ο μαρκήσιος ντε Βι-λέρ θα έαναπαύει τη γυναίκα του κι' ο κ. ντε Μωρβάγι θα παντρευ-τή τη δεσποινίδα Ρελάν, κι' ο κ. ντε Λασού με τον κ. Λανζεδέν θα παρευρεθούν σά μάλιστα, θα φάω και θα πιω για καλά. 'Αλλά μεί-νετε ήσυχοι. Προτού καθίσω στο τραπέζι, θα σας φέρω δύο ψωμιά και δύο σταμνία νερό. Κι' έτσι, θα φάτε και σεις καλά εκείνη την ήμερα!

— Ο νάνος ήξερε καλά πώς ήταν πολύ μακριά ή μέρα, που θα πραγματοποιούσε αυτά τα όρατα όνειρα. 'Αλλά του άρεσε να βα-σανίζει τον πρώην άφέντη του.

— 'Αναγκάστηκε όμως ν' άναγνώ-ρση πώς είχε υπερβεί τα όρια.

— Ο κόμης ντε Μινγκρέλι δεν τον άκούγε πιά. Είχε κυλιστεί στο πά-τωμα, μουγκρίζοντας από την ά-πειρία του.

— Διάβολε! ψιθύρισε ο νάνος. Τό παράκανα! 'Αν ο γέρος πρελ-λάθος, δε θα μπορού πιά να δια-κεκεδάω μαζί του. Κι' έπειτα, αν έξακολουθού να ούρλιαζε έτσι, θα τον άκούσουν απ' όλο το στί-τιο. Και τότε εγώ θα πληρώσω τα σπασμένα...

Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκαν βιαστικά βήματα στο διάδρομο.

— Οι κραυγές του κόμητος διπλα-σίστηκαν.

— 'Ας κλείσω καλύτερα την καταπακτή! είπε ο νάνος.

Κι' έτρεξε προς το τζάκι, για να πιάσει το κουμπί του κρουφού μηχανισμού.

— 'Αλλά δεν πρόφτασε. Τη στιγμή ακριβώς εκείνη, ή πόρτα άνοιξε άπότομα.

— Ο νάνος, άκούγοντας την πόρ-τα ν' άνοιξη, χώθηκε μέσα στο τζάκι, κι' άχισε, κοντός κι' ά-δύνατος καθώς ήταν, να σκαρφα-λώνη στην κομποδόχο. 'Αλλά, σέ λίγο, σταμάτησε, γιατί ή καπνο-δόχος βραζόταν από μια σιδερέ-νια σχάρα.

— Μέσα στο δωμάτιο, στο μετα-ξύ, είχε μπή ο Μωρβάγι.

— Δεν ήθελε να εγκαταλείψει τον κόμητα Μινγκρέλι στη φριχτή έ-κείνη θέση, όπου ήταν καταδικα-σμένος να πεθάνει από την πείνα και τη δίψα.

— Είπε την καταπακτή άνοιχτή.

— Κυρία κόμη, είπε, σκεφόν-τας στο άνοιγμα, έρχομαι για να σας σώσω!

— Ο κόμης Μινγκρέλι κυλιόταν στο πάτωμα, σά σεληνιασμένος, χωρίς να ναίεται για το σπα-σμένο του ποδί. 'Ενας ματωμένος άφρος έβγαίνε από τα χείλη του.

— Είναι φριχτό! ψιθύρισε ο Μωρβάγι.

— Άκούγοντας τη φωνή του, ο νάνος γλύστρησε από την καπνο-δόχο κι' έτρεξε κοντά του.

— Μια σκάλα! Γρηγορά! τον διάταζε εκείνος.

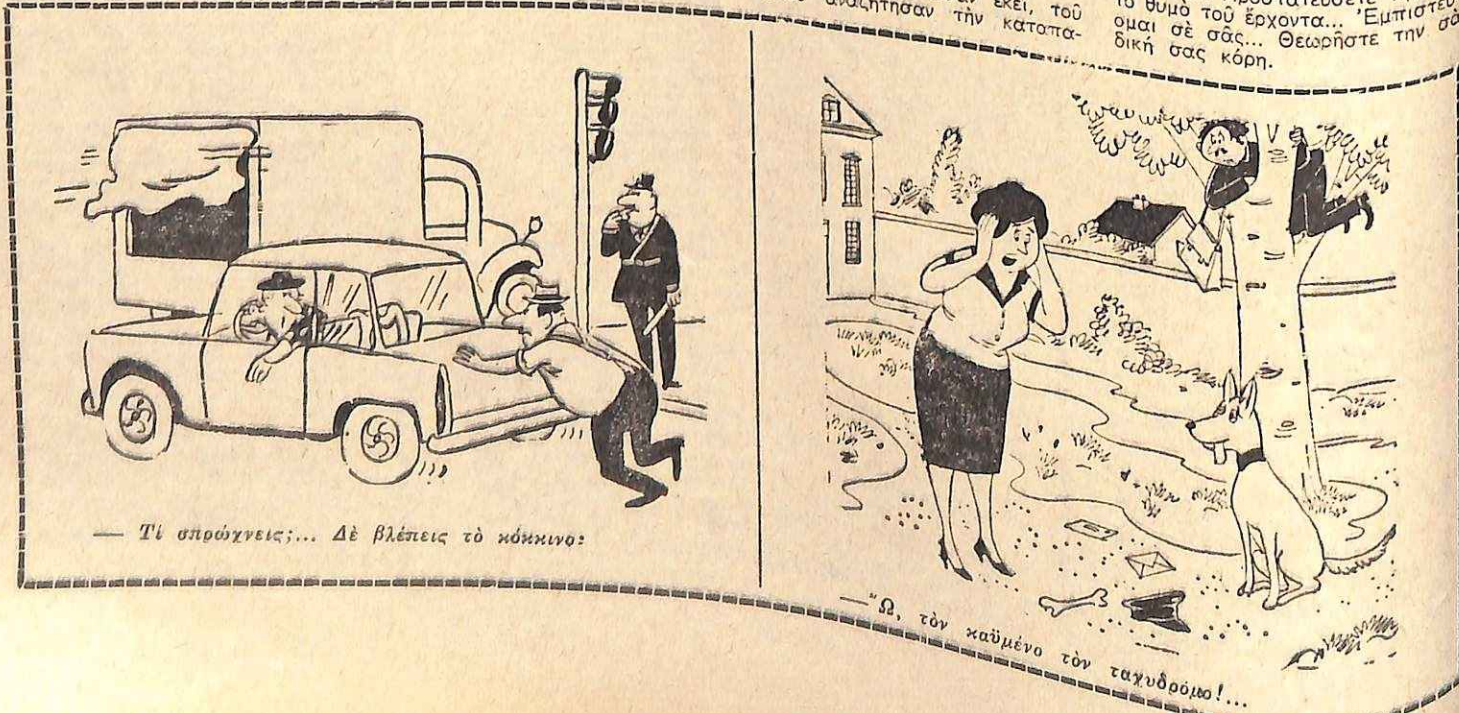
— Τι θέλετε να κάνετε; τον ρώτησε ο νάνος.

— Τί σ' ενδιαφέρει; Τρέχα γρή-γορα!

— Ο νάνος έτρεξε κι' έφερε μια σκάλα, στενή και ψηλή, που ο Μωρβάγι την πέρασε από την κα-ταπακτή.

— Βλέποντάς την, ο κόμης Μιν-γκρέλι, έβγαλε μια κραυγή χα-ράς.

— 'Ανασηκώθηκε, καταβάλλοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια, και

— Τι σπρώχνεις;... Δε βλέπεις το νόκιννο;

— Ω, τον καυμένο τον ταχυδρόμο!...

πιάστηκε από το πρώτο της σκαλοπάτι.

— Άλλ' οι δυνάμεις του τόν έγκατέλειψαν, άφησε ένα άτακτο μούγκρητο και σωριάστηκε βαρύς στο πάτωμα. Ήταν νεκρός!

— Πάμε! είπε ο Μαρβάκι. Δεν έχουμε πια τίποτα να κάνουμε εδώ! "Ισως νάναι καλύτερα, πού ήρθαν έτσι τα πράγματα. Δοκίμωσα να τόν σώσω... Δε θάχω μ' αρεστή στη συνείδησή μου το θάνατό του.

— Ούτε εγώ! είπε ειρωνικά ο νάνος.

Ο Μαρβάκι έφυγε βιαστικός, για να συναντήσει το σύνταγμα του.

Ο νάνος έμεινε μόνος.

— Ο άφηντής είναι πεθαμένος! ψιθύρισε. Κανένας δεν ξέρει πού βρίσκεται. Τώρα, τον πύργο θα τόν διευθύνω ο έπιστάτης. Κι επειδή θα νομίζει πως ο κόμης έφυγε μαζί με τη μαρκησία, θάνατι ήσυχος και θα τόν ρίξει στο πιστό... Τώρα θα διασκεδάσουμε! Κι έτρεξε στην κουζίνα, όπου δεν ήταν κανείς.

Πήρε μια πιουκάλα κασσί κι άρχισε να πίνει, πλάθοντας όνειρα για το μέλλον.

— Και γιατί να μην παντρευτώ τη θεία-Νικολό; σκεφτόταν. Θα περνάω μαζί της ζωή χαρισάμενη!

— Άλλά, δυστυχώς γι' αυτόν, η θεία-Νικολό είχε φύγει μαζί με τη Ρεζάν, για το Παρίσι.

Καθώς το σύνταγμα προχωρούσε, ο μαρκήσιος ντε Λανζεδέν, βλέποντας πλάι του τόν Τόνυ να περπατάει σωπαίως και μελαγχολικός, τόν ρώτησε:

— Σκέπτεσαι τη Μπαδέτ, μικρέ;

— Ο Τόνυ κοκκίνισε.

— Όχι, είπε. Προσπαθώ να μαντέψω πού έχει πάει η μαρκησία ντε Βιλέρ...

Στο μεταξύ, ο Λαδενάι έλεγε στο Μαρβάκι:

— Είσαι ευχαριστημένος, έσύ;

— Ευχαριστημένος: "Ανέμεσα

στη μαρκησία και σε μένα δώδυνεται αυτή η μικρούλα Ρεζάν που τοελλάσθηκε... Θάθελα, η πρώτη σφαίρα του έχθρού να βρή έμένα!...

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΓΛΩΣΣΙΔΙΟ ΤΟΥ ΤΟΝΥ

Είχαν πολεμήσει όλη την ημέρα, μ' όλο, πού, από το πρωί, έπεφτε μια βροχή κρύα και διαπεραστική.

Το φρούριο τών Πέντε Άστεριών είχε κυριευθεί από το γαλλικό στρατό, ύστερα από πολύ-νεκρο άγώνα.

Ο στρατάρχης ντε Σάζ είχε αναθέσει στο μαρκήσιο ντε Λανζεδέν, να αναλάβει τη φρουρά του όχυρου.

— Πρέπει να κρατήσετε, ό,τι-δήποτε κι' αν συμβεί! τού είπε.

— Πολύ καλά! απάντησε ο μαρκήσιος.

Κατέλαβε, λοιπόν, το φρούριο, με το σύνταγμα του, μια πυροβολαρχία και με μια ίλη ιππικού.

— Έπειτα συγκέντρωσε τούς αξιωματικούς του σε συμβούλιο.

— Κύριοι, τούς είπε, έχουμε είκοσιπέντε χιλιάδες γύρω μας κι' έμεις είμαστε πέντε χιλιάδες περίπου. "Αν οι έχθροι προσπαθήσουν να ενοπάρουν το φρούριο, θα μπορέσουμε να κρατήσουμε πέντε ως έξι μέρες το πολύ. "Επειτα, επειδή μια γαλλική φρουρά δεν παραδίνεται ποτέ, θ' αναγινώχνουμε στον άέρα!...

— Θ' αναγινώχνουμε! συμφώνησαν όλοι.

— Κύριοι, επανέλαβε ο Λανζεδέν, σε μιάς λεύγας απόσταση από δω, υπάρχει το όχυρό του Μαργκράβ, χτισμένο στην καρδιά

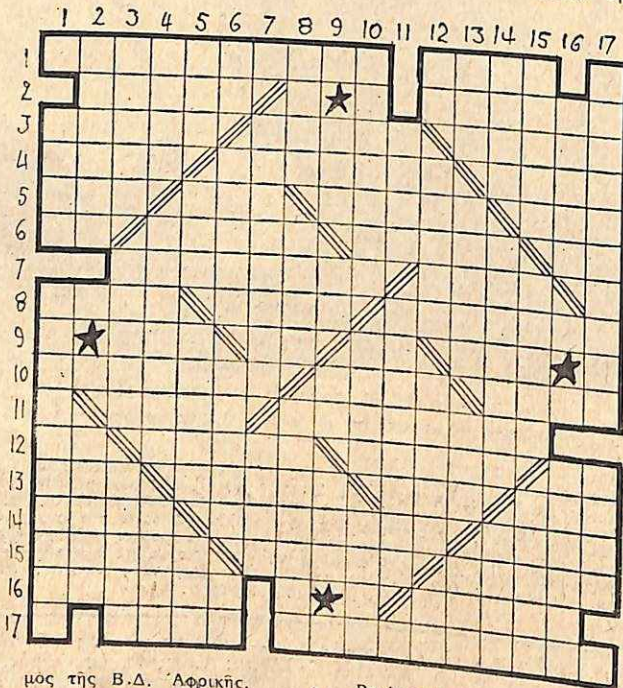
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1014

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ρωμαίος αυτοκράτωρ, πού έδολοφόνησε τόν αδελφό του και περί τις 20.000 όπαδους του (188-217).— Άρχαία άποκία τών Φωκαέων στη Ν. Δ. "Ιταλία.
- 2 Καμπούρης.— Δόρυ τών άρχ. Μακεδόνων.
- 3 Ναρκωτικό δηλητήριο.— Χρονικό έπίρημα (δημ.).— Ποτα-

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Κράτος.—"Επιστήμη πού βλέπει πολύ ψηλά.
- 2 Μικρή λέμμος.—Νησί τού Αιγαίου.
- 3 Κίνησις ύγρου.— Εύρύχωρα.— Φαινόμενο τών πολιτών περιοχών.
- 4 Έντομο πού γνωστό ως μελίγκρα.— Εύφορος κοίλας της Κεφαλληνίας. — Βουνό της

μος της Β.Δ. "Αφρικής.

4 Λέγεται και άγριόγαλος.—Χαρακτηρίζει το τζάμι.—Ντέ...: ήθοιός και σκηνοθέτης.

5 "Αγγλος θαλασσοπόρος.— Άρχικά ιδρύματος.— Άωρος καρπός.—Κτητική άντωνυμία.

6 Προτρέπει.— Κορίν...: στάρο τού γαλλικού κινηματογράφου.— Μέρος τού σώματος.— Συνεχόμενα σύμφωνα, πού σχηματίζουν άριθμό.

7 "Η «Ανάσας "Αλεξάνδρου" είναι ένα από τα έργα του.— Μουσικό όργανο.

8 Γυναικείο όνομα.— Πρόθεσις.— Κάτοικος μίας τών πέντε ήπειρων.

9 Μοναδικό.— Ποιότης έκλεκτή.— Πρόθεσις (πρό φωνήεντος).— Λέξι πού συναντούμε σε πολλά στρατιωτικά παραγγέλματα.

10 "Ασέτος.— Είδος φός.— Άρθρον (πληθ.).

11 Όμηρικος ήρωας.— Δεν έχει νεανικό σφρίγος.

12 "Αναφορική άντωνυμία.— Ούράνιο σώμα.— Βάζει τέρμα σε μια φύλα.—202.

13 Αυτόκινητα πού κυκλοφορούν πιά μόνο στα σταυρόλεξα.— Βουνό της Κεφαλληνίας.— Τίτλος πού προδίδεται κάλλος.— Σύνδεσμος.

14 Τουρκικό άνδρικό όνομα.— Παλαιό έμποροέγγεμς τουφέκι.— Επικίνδυνο μαχαίρι.

15 Χρονικός σύνδεσμος.— Ντροπή.— Χρησιμοποιείται για τη μεταφορά ύγρων.

16 Γραμμή τών πλοίων.— Χώρα της Ν.Α. Μικράς "Ασίας.

17 Ζεσταίνει τις γρηούλες τόν χειμώνα.— Πράξις σαμποτάζ.

Βουλγαρίας.

5 Κύριος επί φακέλλου.—"Εποχή.— Άναμνη.—Νότα.

6 Διλώνει άδιαφορία.— Μετρούν μεγάλες άποστάσεις.— Άναφορική άντωνυμία.—Νότα.

7 "Ελλην συγγραφέας, πού έγραψε θαυμασία χρονογραφήματα.— Θα τά βρήτε στα χέσματα τού άμαξά.

8 Πόλις της Γαλλίας.—"Η κόρη τού Μουσσολινί.— Εύκολα τά φτάνουμε.

9 Μικρός καρπός.— "Αρθρο.—330.— Έδωσε τόν όνομά του σε μια διαστροφή.

10 "Ο λαμπρότερος τών άπλανών άστέρων.— Όνομαστός κατασκευαστής μουσικών οργάνων, από τόν Στρασβούργο (έπων.).— Έχασαν τά δόντια τους (ούδ.).

11 Πόλις της Β. Α. Γαλλίας.— Ζούν μακριά από τήν πατρίδα τους (θηλ.).

12 "Αρχικά τού στρατού μας.— Κάθισμα για πολλά άτομα.— Άσχολεται μ' αυτήν ένα όλοκληρο ύπουργείο.— Σύνδεσμος πρό φωνήεντος.

13 "Οχυρή πόλις της Β.Α. Γαλλίας.— Χώρα της Δ. "Ασίας.— Όργανον αίσθησεως.— Διπλάσιόμμενο γίνεται χορός.

14 Θά τών άρχαίων.— Διασκορπισμένος.— Κεφαλή λειψάνου.

15 Προστασία.— Κινητήριος δύσπασιας.— Πόλις της Ν. Δ. "Ι.

16 Κόλλωμα στόν τοίχο.— Σ ύμνημα νήσων τού Ειρηνικού.

17 Δίδεται σε θέατρο.— Σοφός της άρχαϊότητος.

ΘΕΟΔ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Η λύσις τού ύπ' αριθ. 1013 στη σελίδα 78

του δάσους, πάνω σ' ένα βράχο. Μία φρουρά από χίλιους άντρες, αν έχη αρκετά τρόφιμα, θα μπορούσε να κρατήσει σε άπόσταση όλους τούς στρατούς τού κόσμου. Σκέφτηκε πώς το φρούριο τού Μαργκράβ πρέπει να τόν καταλάβουμε.

— Είναι δύσκολο, συνταγματάρχα μου, παρατήρησε ένας γηραιός αξιωματικός.

— Και τήν έρχόμενη νύχτα μάλιστα, πρόσθεσε ο μαρκήσιος.

Οι αξιωματικοί κούνησαν τά κεφάλια τους.

— Κύριοι, είπε ο μαρκήσιος, μ'άς χρειάζεται!

— Και θα τόχετε! φώναξε ένας νεαρός, πού δεν ήταν άκόμα είκοσι χρονών.

Ο Λανζεδέν τόν κύτταξε.

— Σεις είσατε, Ντυκλό; είπε.

— "Η Ντυκλό ήταν ένας νεαρός εύγενής, πολύ πλούσιος κι' εξαιρετικά γενναίος, πού είχε ήδη διακριθί σε τρεις μάχες.

— Εγώ, συνταγματάρχα μου! απάντησε ο Ντυκλό σταθερά.

— Θα πάρετε τόν όχυρό τού Μαργκράβ;

— Θα τόν πάρω!

— Δεν είναι ακατόρθωτο! είπε ο συνταγματάρχης. Γιατί, μ'ά τήν πίστι μου, η νίκη είναι μια παλιογνωστική, πού έχει πάντοτε κάποια άδυναμία για τούς νέους...

Οι γηραιότεροι αξιωματικοί μασσούσαν τά μουστάκια τους και χαμογελούσαν ειρωνικά.

— Σπρώχνω σε σας, Ντυκλό! συνέχισε ο συνταγματάρχης, πού ήξερε να κρίνει τούς άνθρώπους με μιά ματιά. Θα συζητήσουμε τόν σχεδίο σας...

Να μου επιτρέψετε, συνταγματάρχα μου, να σας πώ, ότι θέλω να ένεργήσω σύμφωνα με τίς δικές μου ιδέες...

— Μπα;

— Κι' αν μου δίνετε δέκα άντρες...

— Για να κάνετε τί;

— Μα για να κυριέψω τόν όχυρό, απάντησε ψύχραιμα ο νεαρός αξιωματικός.

Αυτή τη φορά, οι γηραιοί αξιωματικοί, πού τριγύριζαν τόν συνταγματάρχη, άρχισαν να γελούν μ' όλη τους τήν καρδιά.

— Δέκα άντρες, πού θα τούς διαλέξω μόνος μου, πρόσθεσε ο Ντυκλό, ήρεμος πάντα.

Κι' ενώ οι άλλοι έξακολουθούσαν να γελούν, συνέχισε:

— Μ' έπικεφαλής έναν έπιλοχία.

— Ποιόν έπιλοχία;

— Συνταγματάρχα μου, ο έπιλοχίας, πού θέλω είναι άκόμη δεικνέας. Άλλά σας παρακαλώ να τόν κάνετε έπιλοχία...

— Πώς;

— Ποτέμπε όλη τήν ημέρα σήμερα σε λιοντάρι και σκότωσε, με τά ίδια του τά χέρια, έναν Αυστριακό αξιωματικό, δύο μέτρα ψηλόν...

— Πέστε μου τ' όνομά του;

— Είναι δεκαεφτά χρονών, έξακολουθούσε ο Ντυκλό.

— Αυτός ο Ντυκλό είναι τρελός... ψιθύρισε ένας αξιωματικός, στρίβοντας νευρικά τόν μουστάκι του.

— Και θα τόν παρουσιάσω στην εξοχήττά σας, συνέχισε ο νεαρός αξιωματικός.

Και, ανασηκώνοντας τήν πόρτα της σκηνής, είπε στό σκοπό, πού φύλαγε άπ' έξω:

— Πήγαινε να μου φέρης τόν δεικνέα Τόνυ.

— Ο Τόνυ; είπε παραξενεμένος ο ντε Λανζεδέν.

— Μάλιστα, συνταγματάρχα μου.

— Θέλετε να τόν κάνω έπιλοχία;

— Εάν εύσερεστήται η έξοχή της σας...

— Άλλά είναι ένα παιδί...

— Ενώ έκανε αυτή τήν πασατήρησι, ο μαρκήσιος ντε Λανζεδέν

χαμογελούσε συγχρόνως ίκανοποιημένος. Ήταν υπερήφανος για τόν Τόνυ.

— Τόν είδα στη μάχη, απάντησε ο Ντυκλό, και σας διαβεβαιώ, συνταγματάρχα μου, ότι είναι στό δρόμο άπ' όπου περνούν οι στρατάρχες της Γαλλίας!

— Άσφαλός, ο κόσμος χάλασε! ψιθύρισε ένας γυραιός αξιωματικός. Κάνουν έπιλοχίες δεκαεφτά χρονών κι' αναθέτουν σε νεαρούς αξιωματικούς να καταλάβουν φρουρά!...

Στό μεταξύ, μπήκε μέσα στη σκηνή ο Τόνυ.

— Τόνυ, τού είπε ψυχρά ο συνταγματάρχης, ο κ. Ντυκλό σε έδωκε στη μάχη και μου ζήτησε για σένα τά γαλιόνια τού έπιλοχία. Σου τά δίνω!

— Συνταγματάρχα μου! ψιθύρισε ο νέος, κατασυγκινημένος.

— Θα μ' εύχαριστήσης αν πολέμησης καλύτερα άκόμα! απάντησε ο Λανζεδέν.

Και, στρέφοντας πρὸς τόν Ντυκλό, πρόσθεσε:

— "Ε, λοιπόν, άς γίνη έτσι, Ντυκλό. Πάρτε μαζί σας τόν Τόνυ. Σας άφίνω όλη τή φροντίδα κι' όλη τήν τιμή της έπιχειρήσεως!

Ο Ντυκλό ύποκλήθηκε κι' άποσύρθηκε, για να διαλέξη τούς δέκα άντρες, πού είχε ζητήσει...

ΟΙ ΠΑΤΑΤΕΣ

"Αν ο Ντυκλό δε θάηπσε ν' άποκαλύψη τά σχέδιά του στό συνταγματάρχη Λανζεδέν, ήταν έξ αιτίας δύο αντίθετων αίσθημάτων: τής μετριοφροσύνης και τής ματαιοδοξίας.

Όταν τόν σύνταγμα έφτασε κοντά στα Πέντε Άστερία, ο νεαρός αξιωματικός, πού δεν άγαπούσε ούτε τόν πιστό, ούτε τά χαρτιά, πίστεψε πως δε θα περνούσε εύχάριστα τόν καιρό του.

— Άλλά ένα βράδυ, κοντά στό στρατόπεδο, συνάντησε μιά κοπέλλα με ρόδινο πρόσωπο, με μαλλιά άνοιχτόξανθα, πού έπεφταν σε δύο κοτσίδες στό στήθος της και με μάτια σκεφτικά.

— Διάβόλε! είπε μέσα του ο νεαρός αξιωματικός. Τί όμορφη κοπέλλα! Πρέπει να γνωριστούμε!

Και, στρίβοντας τόν έαυθό του μουστάκι, ο Ντυκλό βίασε τόν βήμα, για να τή φτάση.

«Θά λέγεται Μπετίνα, Ρόζεν ή Γερτρούδη, σκεφτηκε. "Ας δοκιμάσουμε ένα από αυτά τά όνόματα!».

Και τής φώναξε δυνατά:

— Δεσποινίς Μπετίνα!

— "Η νέα στράφηκε, γελώντας.

— Νίχτ Μπετίνα!... Λίσμπετ!

— Βδ γκέχεν ζι (Πού πάτε;),

ώραία Λίσμπετ; τή ρώτησε γερμανικά ο αξιωματικός. Δε θέλετε να μου δώσετε πίσω τήν καρδιά μου, πού μου τήν πήρατε;

Τό κομπλιμέντο αυτό κολάκεψε τή νέα, πού στάθηκε για να μιλήση με τόν Ντυκλό. Ο νεαρός αξιωματικός ήξερε λίγα γερμανικά κι' έτσι μπόρεσαν να συνεννοηθούν.

— Υστερα από πέντε λεπτά τής ώρας, ο Ντυκλό κι' η νέα ήσαν οι καλύτεροι φίλοι τού κόσμου. "Η Λίσμπετ είχε όμολογήσει στό θαυμαστή της πως δεν ήταν παρ' μιά υπέρβια στην κουζίνα τού διοικητού τού όχυρου Μαργκράβ Καρλ φόν Λίχτυπεργκ, όπου περνούσαν μιά εύθυμη ζωή, βέβαια πως ποτέ οι Γάλλοι δε θα τολμούσαν να τούς έπιτεθούν.

Ο Ντυκλό είχε όρκιστή στην όμορφη Γερμανίδα πως ή ταπεινή της θέσι δε λιγότευε καθόλου τή φλόγα τής άγάπης του.

Έδωσαν ύστερα ένα ραντεβού, κατόπιν δεύτερο, έπειτα τρίτο.

Ενώ μιά μικρή φρουρά φύλαγε τόν όχυρό, η Λίσμπετ κι' οι συντρόφισσές της έδωσαν για τίς προμήθειές τους, μη έχοντας να φοβηθούν από τούς Γάλλους και παίρνοντας, για να γυρίσουν στόν πύργο, τίς αναγκαίες προφυλάξεις.

Σίγα-σίγα, ο νεαρός αξιωμα-

τικός, πού η Λίσμπετ τού έλεγε πολλά κακά για τόν κύριο της στο Μαργκράβ, κατώρθωσε να τήν πείση να τόν δέχεται μέσα στο όχυρο.

Σ' αυτό άπάνω στηρίζε τώρα τόν σχεδίο του ο Ντυκλό.

— Άλλά ενώ ντρεπόταν να πη ότι, χάρι στον έρωτα μιάς γυναικας, θα κατώρθωνε να μπει στο όχυρό, έξ άλλου ήταν άρκετά περήφανος, ώστε να μην όμολογήση πως η γυναίκα αυτή ήταν μιά υπέρβια...

— Ο Ντυκλό λοιπόν συγκέντρωσε τούς άντρες του.

— Βρήκα, τούς έξηγήσε, τόν τρόπο να μπαίνω μέσα στο όχυρο, όποτε θέλω, μεταμεισμένος φυσικά. Άλλά δε φτάνει να μω έγώ. Πρέπει να σας πάρω και σας μαζί μου. Μιλώ άρκετά γερμανικά, ώστε να περάσω για κανέναν ντόπιο. Θα ντυθώ, λοιπόν, με ρούχα χωριάτικα. Πέντε από σας, οι πιο ψηλοί, θά ντυθούν κι' αυτοί τόν ίδιο. Αυτοί οι πέντε θαχουν από ένα σακί στον ώμο τους. Μέσα σε κάθε σακί, θα βρίσκεται κι' από ένας άντρας... Όταν τόν κανονίσουμε αυτό, θα πάμε, μόλις νυχτώση, στην πορτίτσα της υπέρβιας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ντύνει, στολίζει, νοιμουρεύει!

ο ύπνος σε φρεσκοπλυμένα σεντόνια ΠΕΙΡΑΙΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΙΚΗΣ

Με κάθε πλύσιμο πιό φίνια και πιό άφράτα

ΒΙΚΤΟΡΙΑ: Λεπτά φίνια σεντόνια πολυτελείας.

ΙΡΑΝΑΔΑ: Καλά, στερεά σεντόνια, πάντοτε χιονάτα.

Νº 120: Γερά και κατάλευκα ή σε εύγενικούς χρωματισμούς πού δεν κόβουν.

ΑΠΑΙΤΗΣΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΔΕΙΞΟΥΝ ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ

ΠΕΙΡΑΙΚΗ-ΠΑΤΡΑΙΚΗ

ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟ ΣΑΣ ΕΓΓΥΑΤΑΙ ΑΝΩΤΑΤΗ ΠΟΙΟΤΗΤΑ.

ΠΕΙΡΑΙΚΗ-ΠΑΤΡΑΙΚΗ

ντυθείτε σωστά νοιμουρεθείτε!

«Εργάζομαι εντατικά 45—50 ώρες την εβδομάδα» λέει ο Στήθς.

ΣΤΗΘ ΜΑΚ ΚΟΥΗΝ

Ένας χωρίς μείρα στον ήλιο μέχρι χθές. αυτό τον αναρωτάται...

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΘΕΣΗ του Στήθς Μάκ Κουήν στο κινηματογραφικό στερέωμα υπερέχει τον άλλοτε χωρίς μείρα στον ήλιο συμπλοκωμένο νέο καλλιτέχνη να γράφει την αυτοβιογραφία του. Απ' αυτή μετάρωμο κατωτέρω τα πιο ενδιαφέροντα σημεία:

«Μά θυμηθείτε, γράφει ο Στήθς, ότι κάποια μέρα θα μου συμβεί κι' αυτό και θα με εκπλήξει καθόλου. Θα με φοβότο περίμενο: Θα με πλησίαζε, δηλαδή, κάποιος στο δρόμο και θα με ρωτούσε: «Ασφαλώς, είστε ο Στήθς Μάκ Κουήν. Άλλα τι κάνετε στο Χόλυγουντ; Δεν είναι εκεί η θέσι σας. Ήθοποιός; Χωρίς νόχετε τα απαραίτητα προσόντα; Αλλά, εγώ σας ξέρω πολύ καλά. Δεν είστε παρά ένας φτωχός άνθρωπος, που πάντα προσπαθούσε να τραβήξει το διάβολο από την ουρά και που αυτοπροβάλλεται σήμερα σαν ήθοποιος. Έχετε δοκιμάσει τόσο επαγγελματικά χωρίς επιτυχία, ώστε δε χρειάζεται να δοκιμάσετε άλλο. Έγκαταλείψτε όσο μπορείτε πιο γρήγορα το Χόλυγουντ».

Όταν εντόμω κάθε πρωί, μοιράζεται μεγάλη επιθυμία να ξαναρχίσω ένα βλόμενα στα κινηματογραφικά μου συμβόλαια, στη ληξιαρχική πράξη του γάμου μου, στη σκηνή της γεννήσεως των δυο παιδιών μου, στο συμβόλαιο αγοράς της βίλλας μου και στο βιβλιόριο τών καταθέσεων μου στην Τράπεζα, που συνεχώς αδειάζουν. Δεν είναι εύκολο για έναν «άνθρωπο» όπως ο Στήθς Μάκ Κουήν, να πιστώσει ότι τώρα έχει ένα σημαντικό ποσό δολαρίων να καταθέσει, ότι είναι κάτοχος μιας θαυμάσιας βίλλας, ότι έχει δυο θαυμάσια παιδιά και ότι είναι ο σύζυγος μιας αξιολάμπης γυναίκας, πολύ ανώτερης κοινωνικής απ' αυτόν! Όλα αυτά ήταν πράγματα που συνέβαιναν μόνο στα σενάρια των ταινιών. Ήταν ονειρικά που δεν πραγματοποιούντο ποτέ. Κι' επειδή εαφικά πραγματοποιήθηκαν σε μένα, δεν τολμώ ακόμη να το πιστέψω...

Όταν βρισκόμουν στη Γερμανία για το γύρισμα της

δών. Ακόμη και με σπουδαίες της δραματικής σχολής. Και τότε πήρα την απόφαση να «κλώσω» τη μύτη μου και σε μία δραματική σχολή...

«Αν επιχειρούσα να λοτορήσω τη ζωή μου με όλες τις λεπτομέρειες, θα μου χρειαζόνταν τόμοι ολόκληροι. Απλά, λοιπόν, θα σημειώσω ότι ετύχως η προσπάθειά μου στη δραματική σχολή απέδωσε τους καρπούς της. Στην αρχή ως κομπάρσος στο θέατρο πρόζας, σε έργα όπως το «Πέγκυ, καρδούλα μου» και «Το παιχνίδι της πυτιλάδας» και αργότερα σε μεγαλύτερους και πιο σοβαρούς ρόλους. Η τύχη με ευλόγησε. Αλλά η μεγαλειότητα εύνοια μου την έδωσε, όταν έφερε κοντά μου την όμορφη και τόσο χαριτωμένη νέα ήθοποιό Νέβλ. Άνταμς, τη σημερινή γυναίκα μου. «Επειτα από μια μικρή αλλά ενδιαφέρουσα καριέρα στο θέατρο, φυσικά ήταν να με προσεγγίσει ο κινηματογράφος. Ήμουν ψηλός, ξανθός, αδύνατος, αλλά πολύ «δυναμικός» τύπος. Τέλειος γνώστης των μουσικών του πιτσιλιού και της γροθιάς, έκανα για πρώτη φορά την εμφάνισή μου στην οθόνη σε δυο ταινίες τύπου «γυναικίστη». Ακολούθησε όμως μια τρίτη κι' αυτή «γυναικίστη», αλλά με αξιωματικές και με συμπρωταγωνιστές το Γιούλι Μπρυννερ, το Χόρστ Μπούχολτς και άλλους. Ο τίτλος της ταινίας λέει: «Και οι επτά ήσαν υπέροχοι». Η ταινία αυτή στάθηκε μια μικρή επιτυχία, που μ' έφερε άμεσως στα πρώτα σχολαστικά της κινηματογραφικής ιεραρχίας. «Μετά τις φετινές μου ταινίες «Η μεγάλη απόδραση» και «Αγάπησα ένα ξένο», το οποίο μου μεσουρανήσκει σήμερα στο Χόλυγουντ. Προτάσεις από παντού κατά δεκάδες φτάνουν στα χέρια μου. Αλλά κι' εγώ κάνω ο,τι μπορώ για ν' ανταποκριθώ σ' όλους. Άρκει να σας πω ότι εργάζομαι εντατικά 45—50 ώρες τη βδομάδα για να γυρίσω ταινίες. Αλλά είμαι ικανοποιημένος. Αγνοώ τι θα γίνει στη ζωή μου, με τίς τέλους, έπειτα. Τώρα δε μ' ενδιαφέρει πια παρά μόνο το μέλλον. Θα κάνω πάντα ο,τι μου είναι δυνατό για να διατηρήσω τη συμπάθεια των φίλων και γνωστών μου, αλλά προ πάντων των θαυμαστών μου σ' όλο τον κόσμο. Και τους υπόσχομαι ότι θα κάνω πάντα το καλύτερο για να τους δίνω ταινίες με περιεχόμενο, περιπέτειες και συγκινήσεις».

«Από μικρός δεν ήμουν «εύκολος» παιδί. Δε γνώρισα πατέρα και η μητέρα μου δεν ήξερε με ποιο τρόπο να με μεταχειριστή. Στην πόλη Τσινό της Καλιφόρνιας, όπου πήγα τότε ένα ελαφρύ έκπαιδευτήριο για παιδιά ανήλικα, όπως εγώ. Έκει μ' έκλεισε η μητέρα μου και τ' σκω ήσαν το καλύτερο, που μπορούσε να κάνει για μένα. Έκει μου βρήκαν το «σφυγμό» κι' έκει μ' εκπαιδύσανε. Μ' άφισαν δε ελεύθερο, όταν έφτανε 15 χρόνων. Μου είπαν πως είχα μάθει ο,τι έπρεπε να μάθω, αλλά εγώ εξακολουθούσα να έχω μεσάνυχτα από πολλά πράγματα. Άρχισα την προσπάθειά μου από ναυτοπαίδο σ' ένα φορτηγό — πετρελαιοφόρο. Γρήγορα κούραστηκα και βγήκα στην ξηρά, κάνοντας τον εύλογο στά δόση. «Επειτα έφτασα εργάτης σ' ένα εργοστάσιο παπουτσιών. Κατόπιν έκανα τη θητεία μου στο ναυτικό».

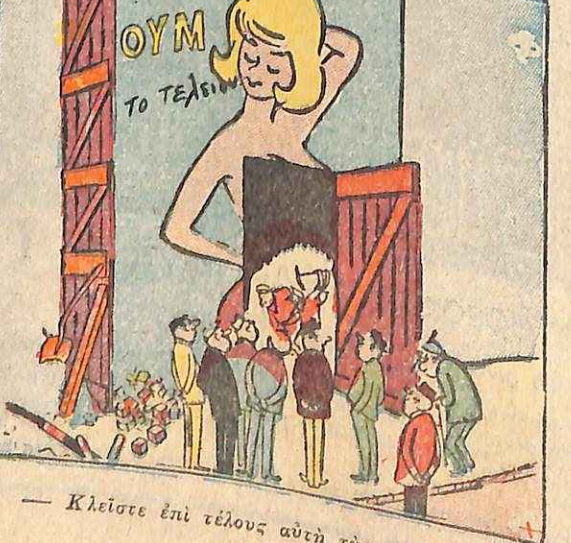
«Ο κατάλογος των επαγγελματικών, που δοκίμασα είναι άπειρος. Έκανα ακόμη τον «κράχη» σε ξενοδοχεία και τον «παισιό» σε μία έκθεση. Έγινε ύστερα γκαρσόν σε κάποιο μπαρ και πλάσι επιστημονικών βιβλίων. Ζούσα τότε στη Νέα Υόρκη και το τελευταίο μου αυτό επάγγελμα μ' έφερε σ' επαφή με πολλούς φοιτητές και φοιτήτριες όλων των ελ-

ταίνιας «Η μεγάλη απόδραση», με τριέλιξε συνεχώς η σκέψη: «Αν αποφασίζα μια μέρα να γυρίσω μια ταινία με την ιστορία της ζωής μου, θα μπορούσα να της δώσω τον ίδιο τίτλο: «Η μεγάλη απόδραση». Είναι ένας τίτλος, που έρχεται σά γάντι. Σ' όλη μου τη ζωή δεν έκανα τίποτα άλλο παρά να δραμετεύω. Από τη μία προσπάθεια στην άλλη και από το ένα επάγγελμα στο άλλο. Μέχρι την ήμερα που από τη μία φυγή στην άλλη έφτασα και στο Χόλυγουντ ως ναυαγός. Κι' έκει κατωτέρω να σταθώ τόσο καλά, ώστε κάθε βράδυ, πηγαίνοντας να κοιμηθώ, έλεγα στον εαυτό μου: «Στήθς, παρακάλεσε το Θεό, να ξυπνήσεις αύριο στο ίδιο αυτό κρεβάτι...».

«Από μικρός δεν ήμουν «εύκολος» παιδί. Δε γνώρισα πατέρα και η μητέρα μου δεν ήξερε με ποιο τρόπο να με μεταχειριστή. Στην πόλη Τσινό της Καλιφόρνιας, όπου πήγα τότε ένα ελαφρύ έκπαιδευτήριο για παιδιά ανήλικα, όπως εγώ. Έκει μ' έκλεισε η μητέρα μου και τ' σκω ήσαν το καλύτερο, που μπορούσε να κάνει για μένα. Έκει μου βρήκαν το «σφυγμό» κι' έκει μ' εκπαιδύσανε. Μ' άφισαν δε ελεύθερο, όταν έφτανε 15 χρόνων. Μου είπαν πως είχα μάθει ο,τι έπρεπε να μάθω, αλλά εγώ εξακολουθούσα να έχω μεσάνυχτα από πολλά πράγματα. Άρχισα την προσπάθειά μου από ναυτοπαίδο σ' ένα φορτηγό — πετρελαιοφόρο. Γρήγορα κούραστηκα και βγήκα στην ξηρά, κάνοντας τον εύλογο στά δόση. «Επειτα έφτασα εργάτης σ' ένα εργοστάσιο παπουτσιών. Κατόπιν έκανα τη θητεία μου στο ναυτικό».

«Ο κατάλογος των επαγγελματικών, που δοκίμασα είναι άπειρος. Έκανα ακόμη τον «κράχη» σε ξενοδοχεία και τον «παισιό» σε μία έκθεση. Έγινε ύστερα γκαρσόν σε κάποιο μπαρ και πλάσι επιστημονικών βιβλίων. Ζούσα τότε στη Νέα Υόρκη και το τελευταίο μου αυτό επάγγελμα μ' έφερε σ' επαφή με πολλούς φοιτητές και φοιτήτριες όλων των ελ-

Ο. PENNY

Κλείστε επί τέλους αυτή την πόρτα!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

Εκείνο το βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι, ο Ρίτσαρντ Μάρτον πήγε και κήρυξε κοντά στη Λίζ Τάιλορ, που ένοιωσε, όπως της συμβαίνει συχνά, φοβερούς πόνους στην πλάτη. Η Λίζ απάντησε να του μιλήσει για τον εαυτό της, γιατί κάθε φορά που συμβαίνει αυτό ο Ρίτσαρντ την αποκαλεί «κακομαθημένο, πα-

θα γίνονται έρευνες για την εξέρεση τρόπου καταπολέμησης της παθήσεως αυτής. Συμφωνείς;

«Απολύτως, είπε η Λίζ, η οποία ποτέ δεν έχει αντίθετη γνώμη με το Ρίτσαρντ. Γιατί όμως πήρε την απόφαση αυτή;

«Ο Ρίτσαρντ έσκυψε προς το μέρος της και της είπε κοφτά: — Γιατί κι' εγώ Λίζ είμαι αιμοφιλικός!... Αποκάλεσε έλασσε σαν βόμβα. Η Λίζ τινάχτηκε όρθια κι' έπεσε στην άγκαλιά του άναυγμένου της. — Όχι Ρίτσαρντ, φώναξε. Δεν είναι δυνατόν... Είμαστε καταραμένοι!... Ο Ρίτσαρντ προσπάθησε να την καθησυχάσει. Για να μη την τρομοκρατήσει περισσότερο, δε συνέχισε τις αποκαλύψεις του. Δεν της είπε πως δυο αδελφια του είχαν πεθάνει σε μικρή ηλικία πάνω στο χειρουργικό τραπέζι, ύστερα από μία άσημαντη χειρουργική επέμβαση: μία αιμοφιλία του.

«Ο Μάρτον δεν της μίλησε επίσης για τον έπιδεσμο, που είχε, μέρες τώρα, στο δεξί του χέρι. Είχε χτυπήσει στα παρασκήνια πριν από πέντε μέρες και το άσημαντο τραύμα έτρεχε ακόμη.

«Είμαστε καταραμένοι, επαναλάμβανε η Λίζ. Έγώ φταίω... Φέρνω σ' όλους δυστυχία!... Και από το βράδυ εκείνο τρέμει για τον άντρα της κάθε φορά που φεύγει από κοντά της.

«Η Σιμπιλ Μάρτον ήξερε το τρομερό μυστικό του Ρίτσαρντ. Ποτέ όμως δε θέλησε να το αποκάλυψη και να τον κρατήσει κοντά της. «Ο Τζών Γκάβιν, ο οποίος τρία χρόνια τώρα μένει μακριά από τα κινηματογραφικά στούντιο, αποφάσισε να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο και να επανέλθει στο διπλωματικό στάδιο, από το οποίο τον πήρε πρόσ χρόνων ο κινηματογράφος.

«Τότε, της είπε ο Ρίτσαρντ, θα διαθέσουμε ένα σαλόνι, που να ιδρύεται από φέρη το όνομά σου. Έπειτα θα νοσηλεύονται όσοι πάσχουν από αιμοφιλία και

«Έρετε ποιος είναι ο ροκέτο; Έτσι αποκαλεί τον Ρόκ Χάτσον χαϊδευτικά η Τζίνια Λόλλομπριτζίντα, η οποία γυρίζει μαζί του το φιλμ «Παραβάνοι συντροφικοί κρεβάτι». Αυτό κάνει να επαυλασθούν οι φίλοι του για την Τζίνια κάτι περισσότερο από μια απλή φίλη.

«Ο Τζάκ Λέμμο νήσ ταίριας με θέμα τη ζωή του Χάρολντ Λόυντ. «Υστερα από το άτυχημα του Ρόμπερτ Βάγκνερ οι παραγωγοί του Χόλυγουντ θ' απαγορεύουν σε όλους τους ν' ανέβαινουν σε μοτοσυκλέττα. Οι τρέλλες και οι απερισκεψίες του Στήθς Μάκ Κουήν κάνουν συχνά τους φίλους του ν' αγωνιούν για τη ζωή του. Η μόδα όμως της χρησιμοποίησης του επικινδύνου δικύκλου έχει επεκταθεί τελευταία και στις γυναίκες. Πρώτη και καλύτερη μοτοσυκλετιστριά της κινηματογραφικής η Άνν Μάργκετ.

«Απ' όλες τις στάρ του γαλλικού κινηματογράφου, μόνο η Μισέλ Μοργκάν τολμήσε ν' ανέμεση στη μέ την Μπριζίτ

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Μπαρντό. Τα 17 φιλμ που γύρισε από το 1953 παρακολούθησαν εν όλω 5.610.320 θεαταί ενώ τις 17 ταινίες που η Μπε-Μπε γύρισε από το 1955 είδαν 7.198.060 άτομα.

«Η Λέσλυ Κάρντν αν και είναι από τις καλύτερες φίλες του Κάρντν Γκράντ, τρώει να τον αναγνωρίσει, όπως τον είχε μεταμορφώσει ο μακιγιέρ, για τις ανάγκες του φιλμ «Ο μπαρμπα Χίνας», που γυρίζουν τώρα μαζί στη νησο Μάλα του Ειρηνικού. «Ο γνωστός μας μεχρι σήμερα κομψός και ευγενέστατος Κάρντν έχει γίνει ένας χοιροειδέστατος, άβυσσος ναυτικός, που χρησιμοποιεί χοντρά λόγια, αχάτως ά απευθύνεται σε άνδρες ή γυναίκες.

Με την ευκαιρία του νέου αυτού ρόλου, τον οποίο διαλέξε ανάμεσα σε 33, που του προσέφεραν, ο Κάρντν δήλωσε τα ακόλουθα: «Έφτασα σε μία ηλικία, που πρέπει να προσέχω πολύ τις ερωτικές σκηνές, που γυρίζω με διάφορα τρυφερούδια. Έγώ ο ίδιος γινόμουν πριν από λίγα χρόνια έξω φρενών όταν έδλεπα τον Γουόλτερ Πίττον ν' άγκαλιάζει την Γκρήν Γκάρσον. Ξέρω πως για τους νέους είμαι ο «αγέρας». Γι' αυτό δεν ξέρω τι να κάνω και συχνά σκέπτομαι να εγκαταλείψω τον κινηματογράφο. Είχα πάρει ήδη την απόφαση αυτή πριν από χρόνια και εγκατέλειψα τα στούντιο έπι 18 μήνες, χωρίς κανείς να το αντιληφθεί. Ο Χίτσκοκ όμως μ' έπεισε να ξαναγυρίσω. Έχω αρκετά χρήματα για να ζήσω χωρίς να εργάζομαι. Δεν έχω κόττε-ρα και ούτε μ' αρέσουν οι πολυεπίδοτες γυναίκες. Έχω ευχάριστες αναμνήσεις και μ' ελχάρισται ότι πολλοί από τους νέους τείνουν να με μιμηθούν, όπως εγώ μιμήθηκα άλλοτε το Νέλ Κούαρντ και τον Ντάγκλας Φαίρμπαξ (πατέρα)».

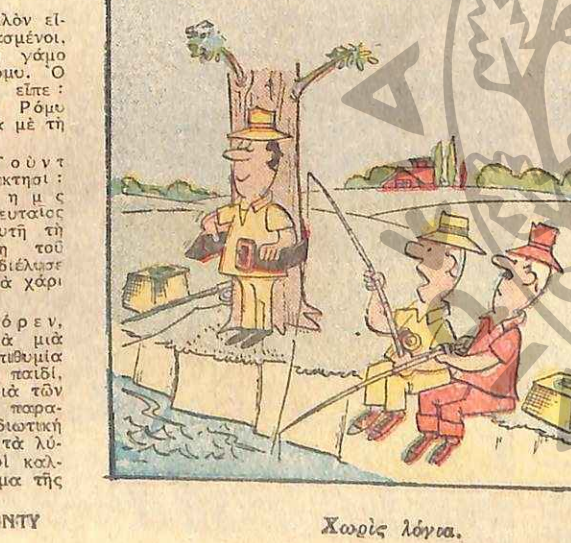
Μια κοπέλα χαρούμενη και χαμογελαστή, η Νατάλι Αντικατέστησε τη Ρόμυ Σινάιν στην κάρτα του Νάταλι ροιάζει τόσο του Άλαιν, ώστε μια μέρα ένας ξενοδόχος του είπε, όταν έ-κλεινος έφτασε στο ξενοδοχείο του: — Σας περιμένει στο σολόνι η αδελφή σας. Οι γονείς του Ντελόν είναι τώρα κατενθουσιασμένοι, ενώ φοδόντουσαν το γάμο του Άλαιν με τη Ρόμυ. Ο πατέρας του Άλαιν είπε: «Η Νατάλι και η Ρόμυ μοιάζουν σαν τη μέρα με τη νύχτα».

«Η Νατάλι Γούντ έκανε μια νέα κατάκτηση: τον ήθοποιό Τζέιμς Γουάρντ. Ο τελευταίος πρόκειται να παντρευτεί τη Τζούλι Παϊν, κόρη του Τζόν Παϊν, αλλά διέλασε τον άρραβώνα του για χάρις της Νατάλι.

«Η Σοφία Λόρεν, επαναλαμβάνοντας για μία ακόμη φορά την επιθυμία της ν' αποκτήσει ένα παιδί, έβλεπε: «Το κοινό, δια πάν ανδρών του τύπου, παραείναι συχνά την ιδιαιτελιάς ζωής. Αυτό είναι τα λόγια που πληρώνουν οι καλλιτέχνες σ' αντίταγμα της βδομάς».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Χωρίς λόγια.

Κλείστε επί τέλους αυτή την πόρτα!...

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

ΣΤΟ Λονδίνο, όπου έφτασε μαζί με την Ιταλίδα φίλη του Τερέζα Άντολφ και τα δυο παιδιά, που απέκτησε μαζί της, ο Άντουν Κουήν υπέγραψε τα συμβόλαια για την ανέγερση της βίλλας του, στη Ρόδο, την οποία θα ονομάσει «Βίλλα Ζορμπά». Όπως δήλωσε ο ίδιος ο Κουήν, η βίλλα του αυτή θα είναι

σκηνές του φιλμ «Πειραταί της Μαλαισίας». Στο Ιταλικό αυτό φιλμ, τα εξωτερικά του οποίου θα γυριστούν στην Ελλάδα, θα παίξουν και Έλληνες ήθοποιοί, μεταξύ των οποίων η Μίρκα Κάλαντζο.

«Η Μαρίνα Βλαντ έπεσε μερικές μέρες νύκτωρ στην Ελλάδα, μαζί με το σύζυγό της Ζάκ Μπριγιέ. Πριν φτάσει στην Αθήνα, το ζευγάρι έπαισκέφθη την Κέρκυρα και τους Δελφούς.

«Το Νοέμβριο θα δοθεί στην Αθήνα η επίσημη παγκόσμια πρεμιέρα του «Αλέξη Ζορμπά», στην οποία θα παραστούν όλοι οι πρωταγωνιστές του έργου. Από γραψε τα συμβόλαια για την ανέγερση της βίλλας του, στη Ρόδο, την οποία θα ονομάσει «Βίλλα Ζορμπά». Όπως δήλωσε ο ίδιος ο Κουήν, η βίλλα του αυτή θα είναι

«Στην «Κυρία Ντορεμ», που ο Μανώλης Σκουλούδης θ' άρχισι να γυρίζει τον Αύγουστο στην Κρήτη, η Άλίκη Βουγιουκλάκη θα έχει για παρτενέρ το Δημήτρη Παπαμιχαήλ. «Δυο ταινίες θα γυρίσει κατά το καλοκαίρι η Άντζελος. Ή πρώτη είναι εμπνευσμένη από τους άγδυνες και τους ήρωιμούς των Κυπρίων και τιτλοφορείται «Η άχνη της λευτεριάς». Η άλλη είναι μια κωμωδία με τίτλο «Φίλησέ με βλάκα».

«Ο Βασ. Γεωργιάδης αναγκάστηκε για δεύτερη φορά να διακόψει τη γύριμα της κωμωδίας του «Έγμος αλά ελληνικά», αυτή τη φορά λόγω ανεπιθύμητων παρενοχλήσεων της Ξένιας Κάλαντζο. Ο γύρισμα στο Ναύπλιο το φιλμ «Στη σκιά μιας άλλης». Το γύρισμα θα επαναληφθεί μόλις επανέλθει στην Αθήνα η Ξένια. Στο μεταξύ ο σκηνοθέτης θα προχωρήσει στο μοντάζ της ταινίας «Έγμος αλά ελληνικά», δεδομένου ότι δεν άπομένουν παρά ελάχιστες σκηνές για γύρισμα.

«Ο Γιάννης Δαλιανίδης άρχισε στα στούντιο της «Φίλμ» το γύρισμα της κωμωδίας του «Έγμος αλά ελληνικά», αυτή τη φορά λόγω ανεπιθύμητων παρενοχλήσεων της Ξένιας Κάλαντζο. Ο γύρισμα στο Ναύπλιο το φιλμ «Στη σκιά μιας άλλης». Το γύρισμα θα επαναληφθεί μόλις επανέλθει στην Αθήνα η Ξένια. Στο μεταξύ ο σκηνοθέτης θα προχωρήσει στο μοντάζ της ταινίας «Έγμος αλά ελληνικά», δεδομένου ότι δεν άπομένουν παρά ελάχιστες σκηνές για γύρισμα.

«Ο Γιάννης Δαλιανίδης άρχισε στα στούντιο της «Φίλμ» το γύρισμα της κωμωδίας του «Έγμος αλά ελληνικά», αυτή τη φορά λόγω ανεπιθύμητων παρενοχλήσεων της Ξένιας Κάλαντζο. Ο γύρισμα στο Ναύπλιο το φιλμ «Στη σκιά μιας άλλης». Το γύρισμα θα επαναληφθεί μόλις επανέλθει στην Αθήνα η Ξένια. Στο μεταξύ ο σκηνοθέτης θα προχωρήσει στο μοντάζ της ταινίας «Έγμος αλά ελληνικά», δεδομένου ότι δεν άπομένουν παρά ελάχιστες σκηνές για γύρισμα.

«Ο Γιάννης Δαλιανίδης άρχισε στα στούντιο της «Φίλμ» το γύρισμα της κωμωδίας του «Έγμος αλά ελληνικά», αυτή τη φορά λόγω ανεπιθύμητων παρενοχλήσεων της Ξένιας Κάλαντζο. Ο γύρισμα στο Ναύπλιο το φιλμ «Στη σκιά μιας άλλης». Το γύρισμα θα επαναληφθεί μόλις επανέλθει στην Αθήνα η Ξένια. Στο μεταξύ ο σκηνοθέτης θα προχωρήσει στο μοντάζ της ταινίας «Έγμος αλά ελληνικά», δεδομένου ότι δεν άπομένουν παρά ελάχιστες σκηνές για γύρισμα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Στο φετινό θαλασσί-

Ο Χοχτός Εύθυμιος, γελοιοποιός στη «Σταχτοπούτα», μια από τις πιο ζωντανές δημιουργίες της καριέρας του.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόζ

Το θέατρο του «Εθνικού Κήπου», που άρχισε με σημαντική καθυστέρηση τις παραστάσεις του, έρχεται επικεφαλής σε κίνηση, απ' όποια αθηναϊκά θέατρα. Ίδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει το φαντασμαγορικό θέαμα της «Σταχτοπούτας» με την υπερπληθώρα πλούσιων κοστούμιών, που σπάνια βλέπει κανείς και σε ξένο ακόμη θέατρο, καθώς και ο μεσαιωνικός πυρρός, το βασικό σκηνικό της Ρίτας Κόαν. Ξεχωρίζει το παιδικό του δημοφιλούς θασάρχου Χρ. Εύθυμιου, στο ρόλο του γελοιοποιού, και της Ντόρας Γιαννακοπούλου, ως «Σταχτοπούτα».

Πρώτο απ' όλα τα θεατρα την ερχόμενη βδομάδα αλλάζει έργο το «Αττίδα», με μια τολμηρή ελληνική κωμωδία των κ.κ. «Προχώρα» — Βροντάκη: «Το ύπατο της Λέλας».

Το έργο έχει σαν κύριο χαρακτηριστικό έννα ενδιαφέροντα γυναικείους ρόλους για τους οποίους θα χρησιμοποιηθούν απόφασις επαγγελματικών σχολών.

Στο ίδιο έργο, η γυναική από τις τολμηρές κινηματογραφικές εμφανίσεις της Ζέτα Αποστόλου, θα παρουσιάσει το νέο γαϊά «τό-πας».

Μετά το θέατρο της Λέλας Σκορδούλη, νέος μουσικός θέατρος ετοιμάζεται για τη Θεσσαλονίκη. Πρόκειται για επιθεωρησιακό συγκρότημα, με επικεφαλής τη Μαρίνα Νέζερ, που θα εμφανισθεί από την προσεχή εβδομάδα, στο έκει θέατρο «Διάνα».

Ο Κώστας Χατζηχρήστος θα φύγει το Σεπτέμβριο για μια μεγάλη περίοδο στην Αμερική. Επικεφαλής μουσικού συγκροτήματος, θα παραμείνει ο Νημενέας Πολίτης επί 4 μηνες, όπου θα δώσει παραστάσεις σε πολλά θέατρα. Μετά τον Κορόνη και Φίλανδρο ένας ακόμη τραγουδιστής της Αθήνας, ο Βασίλειος Στεφανίδης, έφυγε προχθές για την Αμερική. Τον συνοδεύει, η σύζυγός του, ηθοποιός Σμάργ Σεφελίδου.

Στο φετινό θαλασσί-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κι' αν κανέννας ενδιαφερθῇ νὰ μάθῃ τὴ σχε-
τικὴ ἱστορία, ὁ φύλακας τῆς αἰθούσης, ποῦ ἦ-
ταν ἄλλοτε ναύτης στ' ἀγγλικά πλοία, τὴν

— Ἀσχημὴ δουλειὰ μοῦκαναν οἱ Γάλλοι.

— Έπάνω τους, μωρέ παιδιά και τους φά-
γαμε!

...των ἡρώων ἀπὸ μερικές ἐβδομάδες, ὁ φτε-
νὸς ἦρως παροδόθηκε, βαλσαμωμένος, ἀπὸ
τοῦ πλοίαρχο Χάρντυ, στὸ Ναυτικὸ Μουσεῖο
στὴ βίβρινά του. Κι' ἀπὸ τότε ἀναπαύεται μέ-
γιστον, ὅπως ἔπρεπε, περὶ τὸ κεφάλι
καὶ τὸν λαιμὸν.

Σενάριο: ΒΑΓΓΕΛΗ ΓΚΟΤΦΑ
Φωτογραφία: ΝΙΚΟΤ ΚΑΒΟΤΚΙΑΝ
Μιχός: ΜΑΡΚΟΤ ΖΕΡΒΑ

ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ : Λένα.
ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΣΠΟΥΛΟΥ : Μάρω.
ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΣ : 'Αλέξης.
ΜΗΝΑΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ : Νίκος.

ΒΥΡΩΝ ΠΑΛΛΗΣ : Γιώργος
ΤΑΣΩ ΚΑΒΒΑΔΙΑ : Ασηνά.
ΤΖΕΝΗ ΡΟΥΣΣΕΑ : Ζωή.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ : Μηνάς.
ΛΙΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ : Έρση.

: Γιωργος
 : 'Αθηνᾶ.
 : Ζωή.
 ΟΣ : Μηνᾶς.
 : Ἐρση.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

* Ένα άρκετά έρωτηρικό δράμα, που σκηνοθέτησε ο ΝΤΙΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. — Μία νέα μεγάλη δημιουργία της ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

16ον — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

...των... Όταν ο βοηθός αναφέρει στο Νικο τη συνάντησή του αυτή, εκείνος χάνει την ισορροπία του και πέφτει από το δεύτερο πάτωμα...

Στὸν προθάλαμο τῆς κλινικῆς, κόσμος, πολὺς εἶναι συγκεντρω-
μένος. Σὲ μιὰ γωνία ἡ Λένα, μὲ μάτια ἀπὸ ἀπὴν κυττάζει πρὸς τὸ
μέρος τοῦ χειρουργείου. Κοντὰ τὴν Ἄλση, καὶ οὐδοῦς τοῦ Μάρου.
Ὁ συγγίγιος τῆς. Λίγο πλεονέκτημα ἡ Ἀθηνά μὲ τὴν κόρη τῆς τῆς Μάρου.
Νοσοκόμες πηγαίνονται καὶ ὅσο ἡ ὥρα περνᾷ ἡ ἀγωνία τῆς
Λένας αὐξάνει καὶ κάνει τὸ πρόσωπό της νὰ ἰδρώνει.
Σὲ μιὰ στιγμή οὐδοῦς τοῦ Νίκου, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ
τὸν Νίκο, ποὺ κινδυνεύει...

A black and white photograph showing a group of people, including a man in a light-colored jacket and a woman in a patterned dress, gathered around a child in a dark coat. They appear to be outdoors, possibly in a snowy or sandy environment.

Το πέσιμο του Νίκου κάνει τους εργάτες να βάλουν τις φωνές και παρατώντας τη δουλειά τους τρέχουν προς το μέρος του. Κά-
σιος από τους μαζευτάς γυρᾶ από τον αναβόητο Νίκο. Κάποιος
τρέχει να φέρει ένα ταξί και μόλις διαναγνίστει τρεις από τους να-
στόρους μεταφέρουν με προσοχή το άσθενή τους. Τὸν βάζουν
μέσα στὸ ταξί και ξεκινούν μαζί γιὰ τὴν κλινική.
Μόλις φτάνουν ἐκεῖ οἱ γιατροὶ παραλαμβάνουν ἀμέσως τὸ Νίκο
καὶ τὸν μεταφέρουν στὸ χειρουργεῖο.

... να συγκροτηθεί με το αυτόκινητο του Άλεξη, θέλοντας να διακοπεί η στιγμή λέει στη Λένα: — Ηρεμήστε κυρία Μαυρουδή. Αυτό που συνέβη ήταν βέβαια έντεθα απροσδόκητο. Μιλούσαμε μαζί εκείνη τη στιγμή και του άνεφερα μάλιστα την προίτην παρ' όλην σύγκρουσίν μας στο δρόμο του Σουνίου. Δεν πρόλαβα όμως ν' αποτελειώσω...

ΛΕΝΑ (που τ'αχαι χαμένα): Τί είπες;
 ΒΟΗΘΟΣ: Του μιλούσα, λέω, εκείνη τη στιγμή...

Ὁ Νέλσον πάνω στὴ ναυαρχίδα τοῦ «Βίκτορ» διοικοῦσε τὸν ἀγγλικὸ στόλο...

Ἡ κίνησί του θὰ πετύχαινε, ἂν δὲν ἔμπαινε
στὴ μέση, τὴν κρίσιμη στιγμή, τὸ γαλλικὸ
πλοῖο «Ρεντουτάμπλ», ποὺ ἄρχισε νὰ κεραυ-

νοβολῇ μετὰ τὰ κανόνια τοῦ καὶ τὰ τουφεκία τοῦ
πληρώματος τοὺς ἄγγλους ναῦτες τοῦ «Βί-
κτορι».

ήταν στρωμένο από κορμιά σκοτωμένων κι
τοιμοθανάτων. Ένα βόλι πέρασε, καθώς
νεται, ξυστά από το πλευρό του καθώς φαί-
νου πουλιού και του μάθησε του δασκάλου

Τρελλὸς πιά ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ φαφτερού,
ἀρχισε νὰ τρέχη ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ζητώντας κατα-

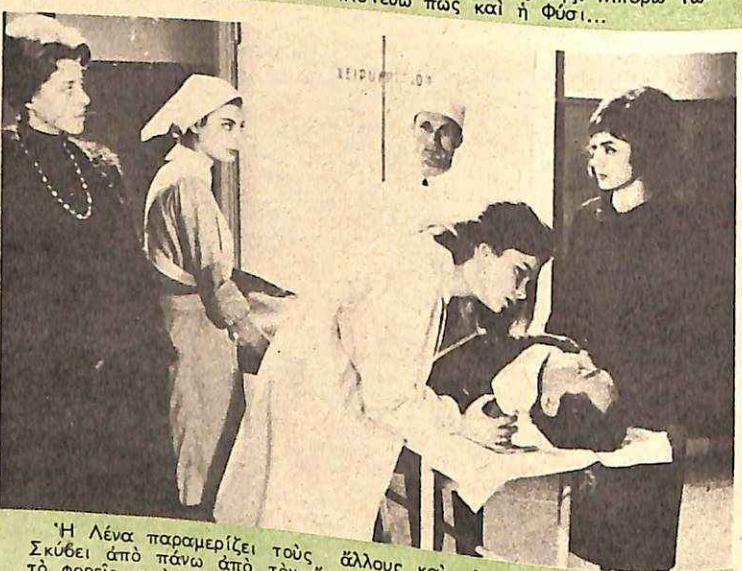
... γιά την πρωινή μας συνάντησι καί παρ' όλιγο σύγκρουσι στο δρόμο του Σουνίου. Εύτυχώς, πού τó αúτοκίνητο του κυρίου Βαλασάμη έχει γερά φρένα κι' έτσι...
 'Η Λένα ακούγοντας τὰ λόγια του βοηθού του σύζυγου της, καταλαβαίνει τί ακριβώς συνέβη και όρμα προς τó χειρουργείο. 'Ο 'Αλέξης τρέχει πίσω της και προσπαθεί νά τή συγκρατήση. 'Εκείνη όμως ξεσπά σέ κλάματα, χωρίς νά βγάξη μιλιά.
 'Ο 'Αλέξης και ό βοηθός προσπαθούν νά τήν καλμάρουν.

'Η 'Αθηνά τήν παρακολουθεί επίμονα από μακριά, ενώ ή Μάρω πηγαίνει κοντά της και τής λέει χτυπώντας την στον ώμο:
 — 'Ελα... ήσυχασε... Μή κάνης έτσι...
 Τήν ίδια στιγμή ή πόρτα του χειρουργείου ανοίγει και βγαίνει ένας γιατρός. 'Ολοι τρέχουν κοντά του και τόν πολιορκούν. Τό πρόσωπό του είναι ιδρωμένο. 'Απευθύνεται στη Λένα και τής λέει:
 — Κυρία Μαυρουδή, ή επίσημη έκανε τó χρέος της. Μπορώ τώρα νά σάς καθησυχάσω γιατί πιστεύω πώς και ή φύσι...
 'Η Λένα παραμερίζει τούς άλλους και πλησιάζει τó φορείο. Σκύβει από πάνω από τόν άντρα της και ενώ προχωρεί μαζί με τó φορείο, πού σπρώχνει μιά νοσοκόμα, λέει ψιθυριστά:
 — Νίκο... Νίκο... Γιατί; Για μένα, Νίκο;
 "Ενας γιατρός πλησιάζει τή Λένα και τήν παρακαλεί ν' αφήση τή νοσοκόμα νά μεταφέρη τόν άρρωστο στο κρεβάτι του.
 — Κάνετε ύπομονή, κυρία μου, τής λέει. Πρέπει νά περάσουν άρκετες ώρες, γιά νά μπόρεση νά σάς ακούση και νά σάς μιλήση.

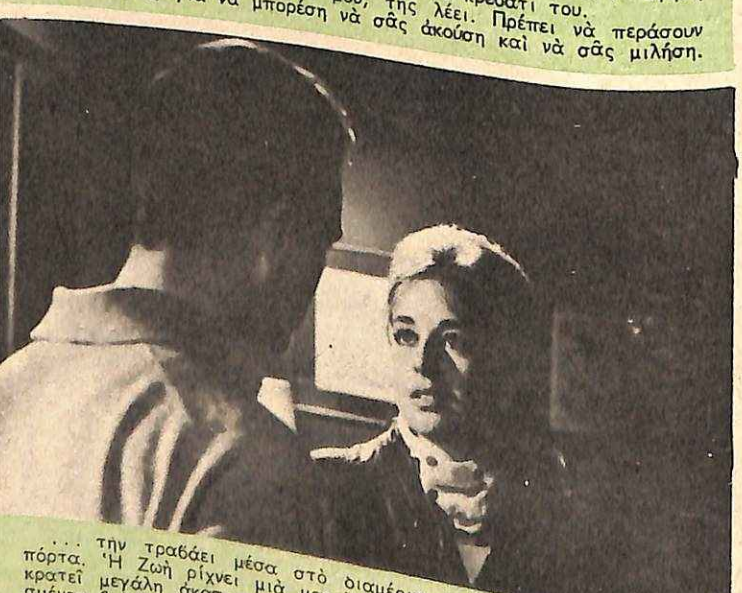
... θα κάνη τó δικό της. Γερά κρási ό σύζυγός σας, κυρία μου. 'Ολοι δείχνουν εύχαριστημένοι από τὰ λόγια του γιατρού, ό όποιος συνεχίζει:
 — Θα χρειαστή ύπομονή και σ' αúτòn και σέ σάς, ώσπου νά μπόρεση νά ξαναστηριχτή στα πόδια του.
 'Ο γιατρός απομακρύνεται και τήν ίδια σχεδόν στιγμή ή πόρτα του χειρουργείου ανοίγει. Βγάζουν από μέσα, με τó φορείο τó Νίκο, πού είναι φυσικά άναίσθητος.

'Η Λένα παραμερίζει τούς άλλους και πλησιάζει τó φορείο. Σκύβει από πάνω από τόν άντρα της και ενώ προχωρεί μαζί με τó φορείο, πού σπρώχνει μιά νοσοκόμα, λέει ψιθυριστά:
 — Νίκο... Νίκο... Γιατί; Για μένα, Νίκο;
 "Ενας γιατρός πλησιάζει τή Λένα και τήν παρακαλεί ν' αφήση τή νοσοκόμα νά μεταφέρη τόν άρρωστο στο κρεβάτι του.
 — Κάνετε ύπομονή, κυρία μου, τής λέει. Πρέπει νά περάσουν άρκετες ώρες, γιά νά μπόρεση νά σάς ακούση και νά σάς μιλήση.

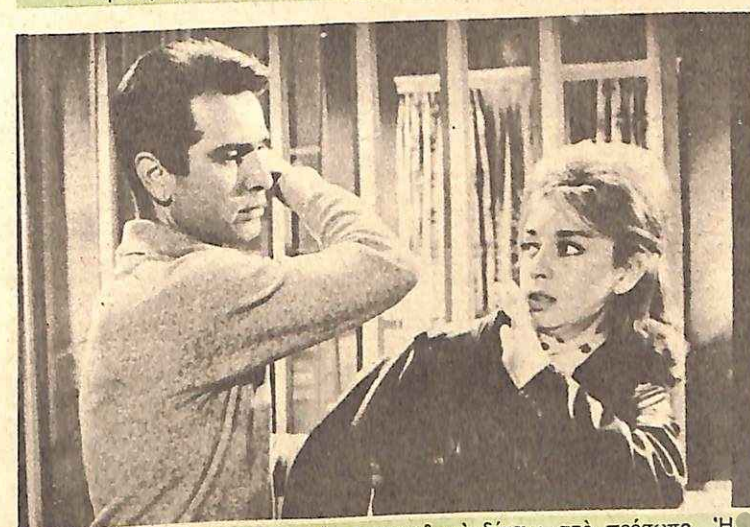
'Η Ζωή Πανταζή φτάνει έξω από τήν πόρτα του μικρού διαμερίσματος, πού ό 'Αλέξης Βαλασάμης νοίκιασε ειδικά, γιά νά δέχεται εκεί τις επισκέψεις τής Λένας. Χτυπά, ξαναχτυπά μά ή πόρτα μένει κλειστή. Τέλος, λέει όχι πολύ δυνατά:
 — 'Ακουσε, 'Αλέξη, ξέρω πώς είσαι μέσα... "Ανοίξε λοιπόν...
 'Η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται στο κατώφλι ό 'Αλέξης. Είναι φανερά ταραγμένος. Βλέποντας πώς ή Ζωή έχει κάτι νά τού πη, τήν πιάνει βίαια από τó χέρι...

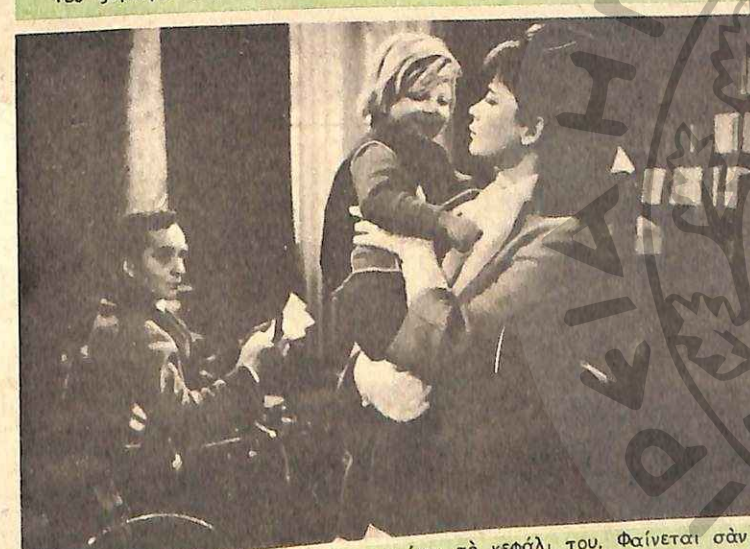
... τήν τραβάει μέσα στο διαμέρισμά του και κλείνει τήν πόρτα. 'Η Ζωή ρίχνει μιά ματιά στο διαμέρισμα, στο όποιο έπι- κρατεί μεγάλη άκαταστασία. Βλέπει σέ μια γωνιά δυό μισογεμι- σμένες βαλίτσες και δείχνει πώς δέ διάζεται καθόλου νά φύγη. 'Ο 'Αλέξης όμως, πού κρατάει πάντα τή Ζωή από τó μπράτσο, τήν κουνάει και τής λέει:
 — Λέγε τί θέλεις... Πώς τόμαθες αúτó τó σπίτι;
 ΖΩΗ (ήρεμα): Φεύγεις, 'Αλέξη;

ΑΛΕΞΗΣ (άγρια): Λέγε τί ήρθες νά κάνης εδώ;
 ΖΩΗ: Νά μείνω μαζί σου, κοντά σου... Ξέρω πώς με χρειάζεσαι. Είμαι έτοιμη νά κάνω ό,τι μου πής... Κράτησε με εδώ... Μή ξε- χνάς πώς κάποτε εσύ με παρακαλούσες νά έρθω κοντά σου. "Ας μείνουμε λοιπόν μαζί, όπως τότε.
 ΑΛΕΞΗΣ: Φύγε!... Σέ είχα προειδοποιήσει νά μη ξαναμπερδεύ- τής μέσα στα πόδια μου. Δέ μ' άκουσες κι' έκανες άσχημα... Τή σπρώχνει προς τήν πόρτα...

Σηκώνει τó χέρι του και τή χτυπά με δύναμη στο πρόσωπο. 'Η Ζωή πνίγει μιά κραυγή στο λαιμό της, ενώ συγχρόνως φέρνει στο χτυπημένο στόμα τó χέρι της, πού λερώνεται με αίματα.
 ΖΩΗ (κυττάζοντας άγρια τόν 'Αλέξη): Φύγε, δειλέ... Φύγε, τώ- ρα πού άναψες τή φωτιά. Φύγε, γιατί αλλιώς θα καής κι' εσύ μαζί τής...
 'Ο 'Αλέξης σηκώνει τó χέρι γιά νά τήν ξαναχτυπήση μά ή Ζωή τού ξεφεύγει και δογκώνει με μανία τή γροθιά του.

'Ο Νίκος, αντίθετως, ούτε σηκώνει τó κεφάλι του. Φαίνεται σάν άποροφθιμένος από τήν ανάγνωση τών επιστολών.
 — Βλέπω, βομβαρδισμός επιστολών...
 'Η Λένα πλησιάζει σιγά-σιγά τόν άντρα της και άφου τόν φιλά στο μάγουλο τού λέει:
 — Νίκο, βομβαρδισμός επιστολών...
 ΝΙΚΟΣ (ψυχρός και αδιάφορος): Μμμ...
 'Η Λένα βλέπει ένα γράμμα στο πάτωμα. Σκύβει, τó πιάνει και άναγνωρίζει τó γραφικό χαρακτήρα τού 'Αλέξη.

... μά ή Ζωή αντίστέκεται. Μιά άγρια φλόγα λάμπει στα μά- τια της. 'Από τήν άμυνα περνά στην επίθεση. Τραβάει αúτ ή τώρα τόν 'Αλέξη, τόν στήνει μπροστά της, κολλητά στον τοίχο και τού λέει τονίζοντας κάθε λέξι:
 — Θα φύγω... Θα φύγω αλλά εσύ θα μετανιώσής, κύριε Βαλα- σάμη... Με τὰ καμώματά σου έκλεισες άλλο ένα σπίτι... 'Εδώ πληρώνονται όλα, όπως βλέπεις.
 'Ο 'Αλέξης γίνεται έξω φρενών...

"Υστερα από μερικές μέρες ό Νίκος ξαναγυρίζει στο σπίτι του. Δέν μπορεί όμως άκόμα νά περπατήσει και μετακινείται μέσα στο σπίτι με μιά άναπηρική πολυθρόνα. Καθισμένος τώρα μπροστά στο γραφείο του ανοίγει τó ταχυδρομείο, πού τούφερε ή ύππρέτρια. Κοντά τού ή κορούλα του, ή 'Ερση, παίζει με τούς κύβους της.
 Σέ μια στιγμή ή πόρτα ανοίγει και μπαίνει στο δωμάτιο ή Λέ- να. Φαίνεται πώς έρχεται απ' έξω. 'Η 'Ερση παρατάει άμέσως τó παιχνίδι και τρέχει νά πέση στην άγκαλιά της.

Γυρίζει τó φάκελλο και βλέπει τó όνομα του άποστολέα, γιά νά βεβαιωθεί. Είναι τού 'Αλέξη. Τό δίνει άμέσως στον άντρα της.
 — Αυτό είναι από τόν 'Αλέξη, τού λέει.
 'Ο Νίκος τó παίρνει κυττάζοντας κατάματα τή γυναίκα του.
 — Φαίνεται θά παράσσει, λέει.
 ΛΕΝΑ: Σού ξανάγραψε από τότε πού έφυγε;
 ΝΙΚΟΣ: Στο έξωτερικό ξεχνάει κανείς εύκολα... (Κυττάζει τή Λένα και προσθέτει κοφτά): "Ισως νά είναι καλύτερα έτσι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ο

ΤΑΝ ή κυρία Ζανέτ Παλλιέ άκουσε τή κλάζον του αυτοκινήτου του συζύγου της, ή άνησυχία έσβυσε από τή πρόσωπό της. Ύστερα άκούστηκε ό θόρυβος του άσαντέρ, που άνέβαινε. Η Ζανέτ έσπευσε να τού άνοιξη τήν πόρτα.

Ό κ. Μισέλ Παλλιέ, διευθυντής ενός νοσοκομείου, μέλος της 'Ιατρικής Ακαδημίας και διάσημος καρδιολόγος, χειρουργός, άγκάλιασε τυροφά τή γυναίκα του και τή φίλησε. — Ποσο άργησες, άγαπημένε μου! Ποτέ δέν έμεινες τόσο άργά στο νοσοκομείο. Γιατί; Φαίνεται στενοχωρημένος...

Τήν κρατούσε άκόμα στην άγκαλιά του, με καρφωμένα τή μάτια του, μέσα στα δικά της. Άν και ή Ζανέτ ήταν κιόλας πενήντα χρόνων, ήταν άκόμα όμορφη. Τά μενεξεδένια μάτια της είχαν άκόμη τή νεανική φλόγα.

Ό άντρας της, που είχε περάσει τή πενηταπέντε, ήταν ψηλός, καλοδεμένος, μ' ένα πρόσωπο γεμάτο ευγένεια και καλωσύνη. Τά φωτεινά γκριζά μάτια του έδειχναν συγκίνηση.

— Ναι, άγάπη μου, μου συνάθι κάτι πολύ συγκινητικό. Σήμερα τή πρωί, όταν έκανα τή συνηθισμένη μου έπίσκεψη στους θαλάμους τών άσθενών, βρήκα...

— Τί; ρώτησε εκείνη άνησυχή.

— Δέ θάθελα να σου μιλήσω γι' αυτό τή θλιβερό περιστατικό, γιατί θά σου ξυπνήσω παλιές θλιβερές άναμνήσεις, μά δέ μπορώ να τή κρατήσω μέσα μου.

— Πές μου, Μισέλ, γι' αυτό, σε παρακαλώ! τόν έκτευσε εκείνη.

— Λοιπόν, μέσα σ' ένα δωμάτιο τής πρώτης θέσεως, είχαν φέρι μόλις πριν από λίγο, ένα άρρωστο, που τόν είχαν βρή πεσμένο στο δρόμο και τόν μετέφεραν στο τμήμα μου. Ήταν ένας πλούσιος Αμερικάνος. Είχε έρθε έδώ και δύο μέρες άεροπορικώς από τή Νέα Υόρκη. Ήταν ό Ζάν Μπερνάρ!

Στό άκουσμα του όνόματος αυτού, ή Ζανέτ ένοιωσε τή πόδια της να τρέμουν και κάθισε σε μιά πολυθρόνα, γιά να μή πέση. Αυτό τή όνομα είχε ξαφνικά φέρι στη θυμική της τούς λευκούς θόλους τής Σακρέ Κέρ, τή Μονμάρτη με τή παλιά σπιτία, τή «άτελιε» τών ζωγράφων, τή μικρά μιούζικ-χάλ, όπως ήταν έδώ και τριάντα χρόνια. Γιά λίγα δευτερόλεπτα, είδε στόν καθρέφτη τής μνήμης της να γυρίζουν άργά τή φτερά του μύλου τής Γκαλετ και ξανάκουσε τή μονότονο θόρυβο, που άνέβαινε από τήν άπέραντη πόλη, ως τή μονότονα σπιτία τής όδοι ντε Σώλ και τής όδοι Σαιν-Βενσάν.

Έπειτα ή όπτασία έσβυσε κι' ό άντρας της ξαναφάνηκε μπροστά της.

— Ό Ζάν Μπερνάρ! ψιθύρισε. Είσαι βέβαιος πώς ήταν αυτός;

— Απόλυτα βέβαιος, Ζανέτ. Ή πινακίδα έγραφε καθαρά τ' όνομά του. Ήταν αυτός, που τόν φώναζες χαϊδευτικά «Ζανζάν!».

Στά δεκαοχτώ της χρόνια, ή Ζανέτ γνώρισε στη Λυών τή νεαρό μηχανικό Ζάν Μπερνάρ και τόν έρωτεύτηκε τρέλλα.

— Πάμε στο Παρίσι, τής είπε. Άφού οι γονείς σου άρνιούνται να μās δώσουν τή συγκατάθεσή τους γιά να παντρευτούμε, πάμε στο Παρίσι. Έκεί θά κάνουμε τήν τυχή μας!

Έτσι, ένα βράδυ, ή Ζανέτ τδσκασε από τή σπιτία της κι' άκολούθησε τόν τρυφερό φίλο της στο Παρίσι. Ό Ζάν, ώστόσο, δέν είχε έξασφαλίσει καμμιιά δουλειά προηγουμένως. Έκεί έζησαν γιά δύο χρόνια, μιά μπόεμικη ζωή, γεμάτη φτώχεια, αλλά και γεμάτη από φλογερό έρωτα. Ήταν δύο χρόνια πείνας και στερήσεων, που ό Ζάν, με τή δύναμη τής νεανικής του φαντασίας τή πλούτιζε με ρόδινα όνειρα. Όρκιζόταν, ότι θάκανε τή Ζανέτ βασιλισσα ενός μαγικού κόσμου, που αυτός θά έφτιχνε.

Μά ή σκληρή πραγματικότητα δέ συμφωνούσε μαζί του. Ό δεύτερος χειμώνας στο Παρίσι ήταν παγερός. Καμμιιά άρχη δέν είχε γίνει γιά τήν πραγματοποίησή του παραδεισένιου κόσμου, που τής ύποσχόταν. Λες κι' ή μοίρα είχε πεισματωθεί με τή μεγάλα λόγια του Ζάν και δέν τούς άφηνε να δούν μιά καλή μέρα.

Ή Ζανέτ όμως δέν παραπονιόταν. Τόν άγαπούσε τόσο πολύ, που έκλεινε τή μάτια της και ζούσε μέσα στόν παραμυθένιο κόσμο τών όνείρων. Ξαφνικά όμως όλα γκρεμίστηκαν και διαλύθηκαν. Ένα βράδυ, ή Ζανέτ, γυρίζοντας στην παγωμένη σοφίτα, που φιλοξενούσε τήν αθλιότητά τους, βρήκε ένα γράμμα από

τόν άγαπημένο της. Άπελπισμένος, που δέ μπόρεσε να έπιτύχη τίποτα, ό Ζάν έφευγε γιά τήν Αμερική.

«Συγχωρήσέ με, Ζανέτ, τής έγραφε, αλλά νοιώθω πώς τίποτα δέ μπορώ να κάνω άπ' ό,τι σου ύποσχέθηκα. Δέ θέλω να σε άφίσω να κυλήσης ως τή τελευταία σκαλί τής δυστυχίας, γιατί σ' άγαπώ. Έχασα πιά κάθε έμπιστοσύνη στόν έαυτό μου. Πρέπει να σωθής, να στηριχθής κάπου άλλού. Άφίνοντάς σε, νοιώθω ένα τόσο βαθύ πόνο, που δέν ξέρω αν θά γιαιτρευτώ ποτέ. Είμαι όμως ή μεγαλύτερη θυσία, που μπορώ να κάνω γιά σένα. Πήγα προτού φύγω κι' είδα τούς γονείς σου. Τους ζήτησα συγγνώμη και γιά τούς δύο μας. Τί καλοί, που είναι! Είναι πρόθυμοι να σε ξαναπαρουσιάσουν κοντά τους. Θά βρής στο συρτάρι του τραπεζιού μου όσα χρήματα μου μένουν. Είναι, δυστυχώς, τόσο λίγα, μά νομίζω πώς φτάνουν γιά τή γυρισμό σου στη Λυών. Έγώ κράτησα μονάχα όσα χρειάζονται σ' ένα μετανάστη, γιά να φτάσει στην Αμερική. Έκεί με περιμένει σκληρή δουλειά. Στην άρχή, θά έργασθώ σαν άπλός εργάτης, στα έργα όδοποιίας. Γύρισε γρήγορα στην οικογένειά σου. Κι' αν θέλεις, άφηνε καμμιιά φορά τή σκέψη σου να φτερουγίτ' στο «Ζανζάν σου». Έγώ δέ θά σε ξεχάσω ποτέ...».

★

Ή δύστυχη Ζανέτ έκλαψε με άπόγνωση. Τί να κάνει όμως; Μή σφιγμένη καρδιά γύρισε στο σπίτι της. Περιμένε ένα χρόνο, δύο, πέντε, να πάρη καμμιιά είδηση από τόν άγαπημένο της. Τίποτα!

«Ίσως πέθανε», σκέφτηκε.

Δέ μπορούσε να φανταστεί πώς ζούσε άκόμη. Στο μεταξύ, τή ζήτησε ό νεαρός γιάτρος Μισέλ Παλλιέ. Τί να κάνει; Οι γονείς της τήν πείσαν. Υποτάχτηκε στη μοίρα της και τόν παντρεύτηκε.

Ό γιάτρος είχε γνωρίσει τή Ζάν Μπερνάρ στο κολλέγιο τής Λυών, όπου ήταν συμμαθήτρες, και ή Ζανέτ δέν τού έκρυψε τίποτα από τή νεανική της περιπέτεια.

Σέ λίγο, όλα ξεχάστηκαν, τή άντρόγυνο εύτύχησε, έκανε παιδιά. Μά ή Ζανέτ δέν ξεχασε ποτέ τόν πρώτο της έρωτα.

— Λοιπόν, άγάπη μου, ρώτησε, με φωνή, που έτρεμε ή Ζανέτ τόν άντρα της. Τί έγινε έπειτα;

— Δυό άστυνομικοί τόν βρήκαν λιπόθυμο σ' ένα παγκάκι και τόν μετέφεραν στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών, κι' έπειτα στο νοσοκομείο, όπου συνήλθε. Ό γιάτρος τής ύπηρεσίας διέγινωσε μιά σοβαρή καρδιακή κρίση. Τίποτα δέ μπορούσε να τόν σώσει...

«Αναγνώρισάμε άμέσως ό ένας τόν άλλο. Μή λίγα λόγια, που πρόσφερε ψιθυριστά, μου είπε πώς έκανε περιουσία στην Αμερική. Είχε καταπιαστεί με τήν έκμετάλλευση δασών κι' άργότερα είχε φτιάσει μεγάλες φάρμες. Είχε έρθει στο Παρίσι, με τή σκοπό να κάνει μιά συστηματική θεραπεία γιά τήν καρδιά του. Μά ή κόυρασι του ταξιδιού, ή άλλαγή του κλίματος, είχαν έπιταχύνει τή τέλος. Ωστόσο, προσπάθησα να τού ξαναδώσω έλπίδες.

— Μείνε ήσυχος, τού είπα. Σέ λίγες μέρες, θά σε κάνω καλά...

«Κούνησε τή κεφαλή του μ' ένα πικρό χαμόγελο. Έπειτα έκανε μιά μεγάλη προσπάθεια να μου δώση να καταλάβω, ότι μ' εύχαστε, που σε έκανα εύτυχισμένη. Μιά ένεσι τόν συνέφερε και με φωνή πιο ζωηρή, μου είπε:

«Ύστερα από σκληρούς άγώνες, μόλις φάλαμο. Αυτό έγινε όκτώ χρόνια μετά τήν άρριση στη Λυών. Είχα σκοπό, αν ή Ζανέτ ήταν άκόμη έλεύθερη, να τήν παντρευτώ και να τήν πάρω μαζί μου. Έμαθα όμως πώς ήταν παντρεμένη μαζί σου. Η θέσι σου ως έπιστήμο-κι' εύτυχισμένη ζωή. Τότε κατάλαβα, ότι τήν έχασα γιά πάντα και δέ ζήτησα να τήν συναντήσω. Γύρισα, λοιπόν, πάλι στην Αμερική. Τώρα, που πεθαίνω, σε ίκετεύω, πές της, ότι ποτέ δέν έπαυα να τήν άγαπώ και να τή σκέπτομαι... Ποτέ!...

«Έπειτα τή χείλη του κινήθηκαν χωρίς να βγάλουν κανένα ήχο, έπειδή ή ενεργεια τής ένεσεως είχε σταματήσει και δέ μπορούσε ν' άνεχθί άλλη. Τά μάτια του όμως, καρφωμένα στα δικά μου, με ρωτούσαν μ' άγωνία. Μάνα γιά πάντα πώς ήθελε να μου μιλήσει άκόμη και πάρη μιάν απάντησι στη βουδή εκείνη ίκεσία του.

«Και τότε έκανα κάτι, που σπάνια ένας σύζυγος, που άγαπάει τή γυναίκα του, μπορεί να κάνει. Ό Ζάν Μπερνάρ είχε φέρι δυστυχία στη ζωή σου, άγάπη μου. Όταν όμως ό θάνατος παραμονεύει... Ήταν, άλλωστε, συμμαθήτής μου στο κολλέγιο και ήμασταν φίλοι. Γι' αυτό, θέλησα να τού δώσω λίγη χαρά στις τελευταίες στιγμές τής ζωής του. Ένας καλός γιάτρος έχει χρέος πάντα να τή κάνει. Έδίωξα, λοιπόν, τούς γιατρούς και τής νοσοκόμες κι' έμεινα μονάχος με τή Μπερνάρ, γιά να τού μιλήσω γιά σένα, Ζανέτ!

«Τά λόγια μου φαινόντουσαν να τού ξαναδίνουν ζωή. Πήγα άκόμη πιο μακριά, άγάπη μου! Φαινόταν τόσο εύτυχισμένος, όταν μ' άκουγε να τού λέω τή φανταστικά, τή ύπεροχα αυτά ψέμματα. Έφτασα στο σημείο να τού πώ, παίρνοντας ένα πικραμένο ύφος, ότι, παρά τόν εύτυχισμένο γάμο μας, παρά τής προσπάθειές μου, δέν είχες ποτέ παρηγορηθί γιά τή χωρισμό σας, πώς ή καρδιά σου τού είχε μείνει γιά πάντα πιστή...

«Σ' άφίνω να καταλάβεις, άγάπη μου, πόσο κακό μου έκαναν αυτά τή λόγια... Ήταν όμως τόσο ευεργετικά γι' αυτόν! Άν έβλεπες τή εύτυχισμένη έκφρασι είχε πάρει τή πρόσωπό του!

«Έτσι, έμεινα ως τή τέλος στο πλάϊ του, μιλώντας του γιά σένα με τόν ίδιο τρόπο, ως τής τελευταίες στιγμές του.

Ό γιάτρος σώπασε γιά λίγο κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Έλπίζω να με συγχωρήσης, Ζανέτ, που τού μιλήσα έτσι, χωρίς να σε ρωτήσω.

Ή Ζανέτ τού απάντησε με άχνή φωνή:

— Έκανες πολύ καλά, άγαπημένε μου! Ή συμπεριφορά σου είναι άντάξια του ήθι-μους βέβαιος, είσαι απόλυτα βέβαιος, πώς σε κατάλαβε, πώς σε πίστεψε;

— Απόλυτα βέβαιος...

— Σ' εύχαριστώ. Πάντα σ' έκτιμούσα σαν άνώτερο άνθρωπο. Τώρα όμως σε θαυμάζω γι' αυτό, που έκανες.

Φίλησε τόν άντρα της με συγκίνηση κι' εύγνωμοσύνη. Ήξερε, ότι ό μεγαλόμυχος σύζυγός της, νομίζοντας πώς άνακούφιζε τόν έλθθθθθ!

Κι' ήταν τόσο εύτυχισμένη, που ό Ζάν Μπερνάρ είχε μάθει πώς, αν και ήταν πιστή σύνοσταλγία, σ' όλη τή διάρκεια τής άνετης ζωής της, τή δύο άλυσμόνητα εκείνα χρόνια τού άτυχου, αλλά τρελλού έρωτα, που πέρασαν στη Μονμάρτη.

Ήταν άφοσιωμένη στόν άντρα της, μά ή καρδιά της χτυπούσε μονάχα γιά τόν άγαπημένο της «Ζανζάν».

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

ΔΥΟ ΑΙΧΧΑΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ή Ζανέτ τόν άγαπούσε τόσο πολύ, που έκλεινε τή μάτια της και ζούσε μέσα στόν παραμυθένιο κόσμο τών όνείρων...

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

Μητέρες...
αυτό το γάλα
θέλει το παιδί
σας!

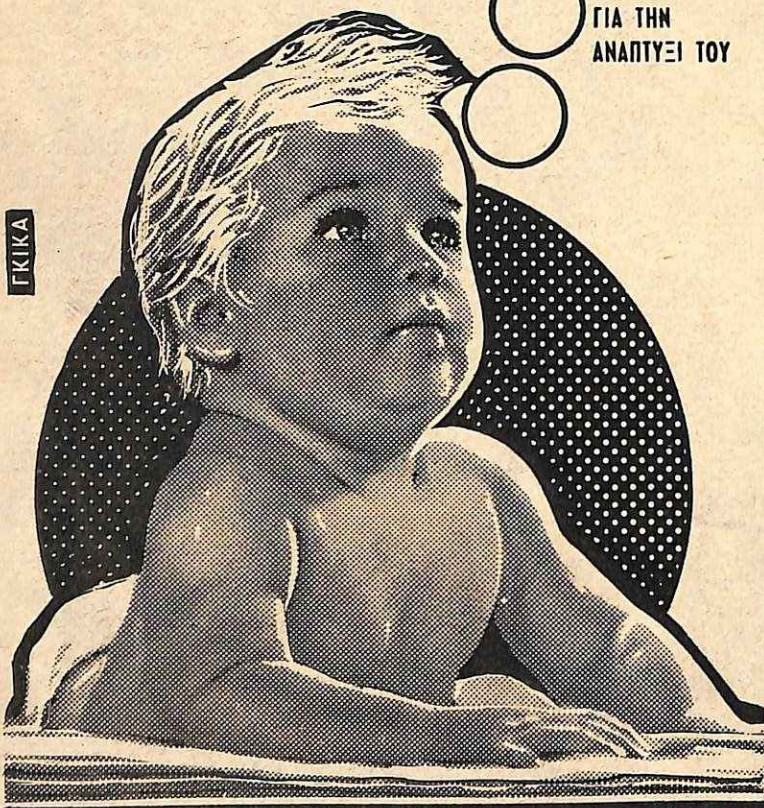
ΚΟΥΪΚ-ΛΕ

ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΑ
ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ ΣΕ
ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

- Τό καλλίτερο, τό οικονομικώ-
τερο και πρακτικώτερο γάλα.
- ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ
ΔΙ' ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Η ΜΟΝΗ
ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΗΣ
ΕΓΓΥΗΣΙΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΝΑΠΤΥΞΙ ΤΟΥ

- Τροφή φυσιολογική διά θρέψη από ενός μηνός και
άνω χάρις εις τὰ LIPIDES HOMOGENISES που περιέχει.
Αντικαθιστά πλήρως τό μητρικό γάλα. Απολύτως
εύπεπτον.
- Τό **ΚΟΥΪΚ-ΛΕ** είναι τροφή διαλεκτή λόγω της
βακτηριολογικής αγνότητός του και της σταθεράς
συνδέσεως και συμπικνώσεώς του. Τελείως παστε-
ριωμένον. Δέν χρειάζεται ψυγείο.
- Περιέχει 26% λιπαρά, 39% λακτόζη, 27% πρωτεΐνας
και όλα τὰ φυσικά συστατικά και τις βιταμίνες του
πλέον έκλεκτου γάλακτος. 300 γραμμ. **ΚΟΥΪΚ-ΛΕ**
δίδουν 1530 θερμίδες.
- Διαλύεται **ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ** σέ οποιοδήποτε ζεστό
(δχι βραστό) υγρό, χωρίς ν' αφήνη κατακάδια ή
σβόλους, όπως τὰ άλλα γάλατα. 3 μεζούρες σ' ένα
ποτήρι, ρίχνετε τό ζεστό νερό, ανακατεύετε κι'
έχετε ένα ποτήρι του νερού γάλα έκλεκτής ποιό-
τητος δι' όλες τας χρήσεις.

Προϊόν του φημισμένου εργοστασίου **FRANCE-LAIT**
Γεν. Άντιπρ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, Αιόλου 78, Αθήναι, τηλ. 226.383

Κατανικήστε ΤΗΝ ΚΟΥΡΑΣΙ

Ή κόπωση δέ περνάει με ανάπαυσι
αλλά... με δράσι!

Οι περισσότεροι από τους αρρώ-
στους, που επισκέπτονται σή-
μερα τους γιατρούς, παραπονιού-
νται πως νοιάθουν κούρασι.

Οι γιατροί της Εύρώπης και της
Αμερικής, υπολογίζουν πως δίνουν
στους πελάτες τους τουλάχιστον
5.000 τόννους από διάφορα τονωτι-
κά χάπια. Καί, πιθανότατα, τρι-
πλάσια ποσότητα πουλιέται χωρίς
ιατρική συνταγή.

Μά, γιατί είναι κουρασμένοι τό-
σοι από μας; Ή αίτια είναι κα-
θαρά φυσική, ή μήπως έχει και τις
ψυχολογικές αιτίες της;

Δυό από τις αφορμές, στις ό-
ποιες αποδίδεται συνήθως ή κούρα-
σι, —ή ανεπάρκεια βιταμινών και
οι αδενικές ανωμαλίες— είναι, κατά
τη γνώμη των έρευνητών, έντελώς
σπάνιες. Οι περισσότεροι δέ χρει-
αζόμαστε σχεδόν ποτέ πρόσθετες
βιταμίνες, σέ χαπάκια ή ενέσεις.
Ή καλή διατροφή περιέχει αρκετές
φυσικές βιταμίνες. Όσο για τις
αδενικές ανωμαλίες, παρουσιάζονται
σέ ελάχιστες περιπτώσεις. Αντίθε-
τα, πολύ συχνότερη αίτια της φαι-
νομενικά αδικαιολόγητης κοπώσεως
είναι, ή έλλειψη αρκετής εξασκήσε-
ως. Όλοι οι ειδικοί συνιστούν με-
ρικές εύκολες αλλά καθημερινές γυ-
μναστικές ασκήσεις. "Αν αυτός ό
τρόπος δέν σας άρση, μπορείτε νά
κάνετε ποδήλατο ή μεγάλους περι-
πάτους στό ύπαιθρο και, —τό κα-
λύτερο άπ' όλα—, νά κολυμπάτε ό-
σο συχνότερα μπορείτε.

Μεγάλη σημασία παίζει και τό
περιβάλλον. Τρεις παράγοντες, που
έχουν βασικά αποτελέσματα στην
κούρασι, είναι :

• Ο φωτισμός: Περισσότερα ά-
πό τὰ μισά γραφεία έχουν άκατά-
λληλο φωτισμό ή πολύ γυαλιστερές
επιφάνειες που αντανακλούν τό
φώς, πράγμα που είναι τόσο κου-
ραστικό όσο τό νά εργάζεται κανείς
σέ μισοσκόταδο.

Οι άτμοσφαιρικές συνθήκες: Ή
πολύ ψηλή ή πολύ χαμηλή θερμο-
κρασία, ή υπερβολική υγρασία, ό κα-
κός εξαερισμός και ή έλλειψη κα-
θαρού άέρα, μπορούν νά σας εξαν-
τλήσουν όσο ή βαρύτερη δουλειά.

Θόρυβος: Είναι ή πιο μικρή άπ'
τις τρεις αιτίες, αλλά προκαλεί
νευρική υπερένταση και ένκεντρι-
σμός, άναγκάζοντάς μας νά ξεθεύουμε πε-
ρισσότερη ένέργεια για νά συγκεν-
τρωθούμε.

• Άλλη μία άφορμή της κοπώσεως,
είναι ή άκαταστασία.

Συνήθισε νά τοποθετήτε τὰ άν-
τικείμενα που σας χρειάζονται για
τή δουλειά σας, σέ μία άριστη θέσι,
άλλά μήν τὰ μαζεύτετε ποτέ
όλα μαζί σέ πολύ μικρό χώρο, για-
τί υπερθεύονται και, κάθε φορά που
θέλετε νά βρήςτε κάτι, πρέπει νά
κάνετε ολόκληρη έρευνα.

• Αποφεύγετε νά μένετε άκίνητος
πολλή ώρα, γιατί έχει άποδειχθή πως
ή άκίνησια κουράζει τους μύς. Αύ-
τός που στέκει στή μέση ενός ά-
ματιού, κουράζεται περισσότερο ά-
πό κείνον που πηγαίνει όρθιος.

Τὰ μικρά διαλείμματα στή δου-
λειά ξεκουράζουν περισσότερο από
τά μεγάλα. Αυτό οφείλεται στο γε-
γονός πως, όσο περισσότερη ώρα
αφήσετε τη δουλειά σας, τόσο πε-
ρισσότερη ένέργεια πρέπει νά ξεθεύ-
σετε κατόπιν για νά «ξαναελασθη-
τε», δηλαδή νά ξαναβρήςτε πάλι τό
ρυθμό σας.

Αυτό τό «ξέσταμα» έχει στενή
σχέσι με τις ψυχολογικές αιτίες
της κοπώσεως και, για νά τό πε-
τυχαίνουμε εύκολότερα, πρέπει ν'

άκολουθήσουμε τις έξης συμβου-
λές:

1) Νά μήν ανάλαβάνουμε ποτέ
μία δουλειά, που πιστεύουμε πως
δέν άξίζει τόν κόπο νά γίνει.

2) Νά πιστεύουμε άπόλυτα στην
τελική επιτυχία.

3) Νά την κάνουμε την ώρα που
έχουμε διάθεση.

• Αν έχετε τη δυνατότητα νά αλ-
λάξετε κάθε μία είδος εργασί-
ας, ή άποδοτικότητα σας θά αύξη-
θι, ενώ ή κούρασι θά ελαττωθι.

Οι ψυχολόγοι ισχυρίζονται πως,
όταν αφήνουμε μία δουλειά στή μέ-
ση, αντί νά ξεκουραστούμε, βασανι-
ζόμαστε από τό συναίσθημα ένοχής,
που μας κάνει νά ξεθεύουμε περισ-
σότερη ένεργητικότητα άπ' όση θά
χρειάζόταν για νά τελειώσουμε τη
δουλειά. Αύτη ή στενή σχέση μετα-
ξύ κοπώσεως και συναίσθηματος έ-
νοχής, είναι μία άπ' τις σοβαρώ-
τερες ανακαλύψεις των συγχρόνων
έρευνητών. Πρόσεξαν πως τὰ φάρ-
μακα, που θεραπεύουν τη νευρική
κατάπτωση, δίνουν συγχρόνως και
νούργια ζωτικότητα. Ή πιθανότε-
ρη έξηγησι είναι ότι, σέ πολλές
περιπτώσεις, ή κατάθλιψη οφείλε-
ται βασικά σέ κάποιο συναίσθημα
ένοχής, τό οποίο μας κλέβει τόσο
την ψυχική μας ήρεμία όσο και την
ένεργητικότητά μας. "Ο ψυχίατρος
δόκτωρ Γουίλλιαμ Μένινγκερ, λέει:
«Πολλοί άνθρωποι, που λένε στό
γιατρό τους πως αισθάνονται συ-
νεχώς κουρασμένοι, παρουσιάζουν
συγχρόνως μία καταθλιπτική διάθε-
σι που την άποδίδουν στην κούρα-
σι. Στην πραγματικότητα, όμως,
συμβαίνει τό αντίθετο, δηλαδή ή
κατάθλιψη είναι ή αίτια και ή κού-
ρασι τό αποτέλεσμα».

Νά τρεις περιπτώσεις, στις ό-
ποιες προκαλούμε στέν έαυτό μας
συναίσθημα ένοχής, χωρίς νά τό κα-
ταλαβαίνουμε:

1) Αναβάλλοντας την έκπληρωσι
των υποχρεώσεών μας.

2) Διστάζοντας υπερβολικά ό-
που νά πάρουμε μία άπόφασι, με έ-
πότελεσμα νά αναβάλλουμε συνεχώς
κάτι που πρέπει νά κάνουμε.

3) Φορτώνοντας στους άλλους τὰ
καθήκοντα που ξέρουμε πως είναι δι-
κά μας.

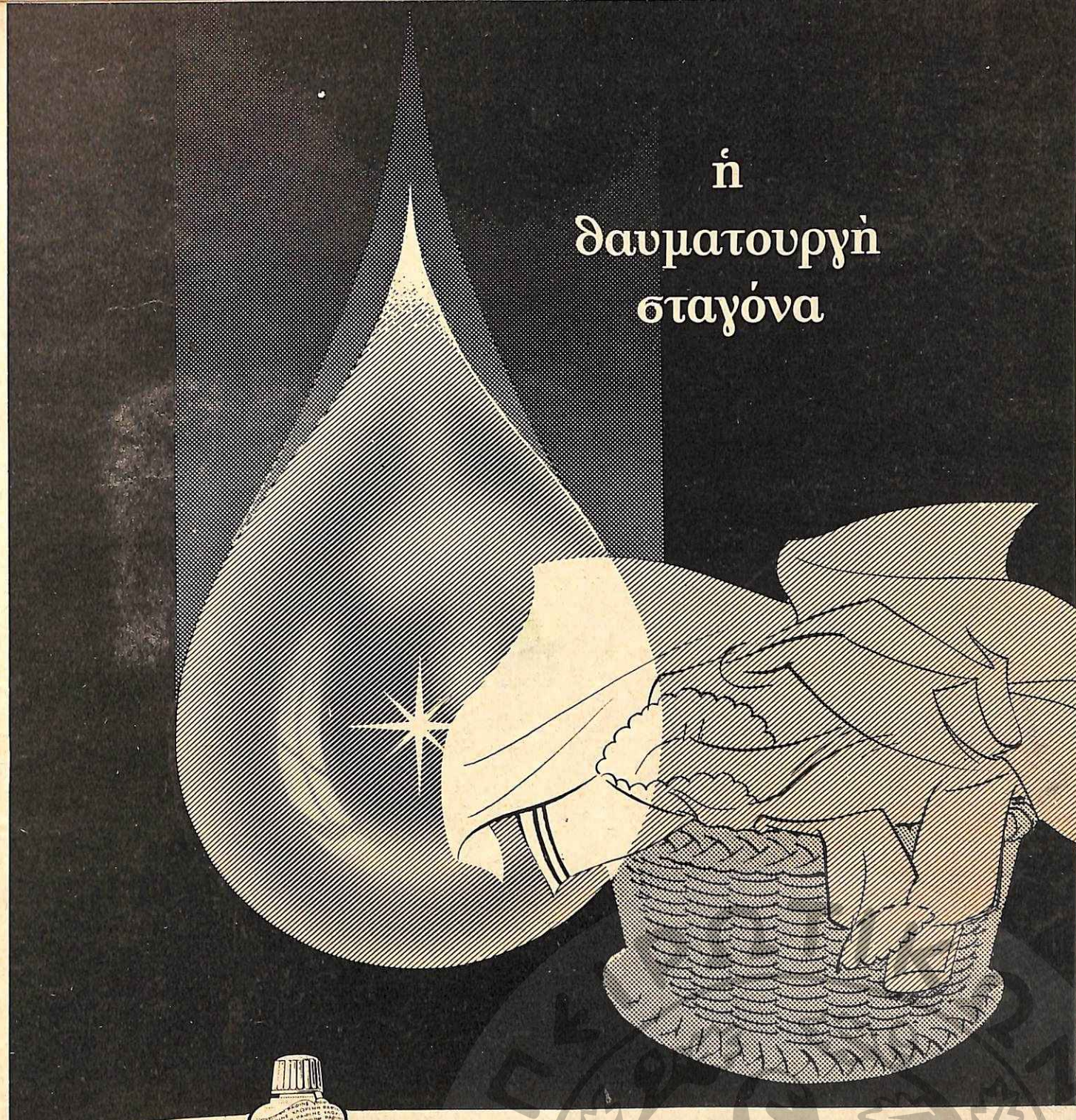
• Ακόμα και τό μίσος, μπορεί νά
κουράσει. Οι έπιστήμονες λένε πως
είναι πιο κουραστικό νά μισείς κά-
ποιον όλη μέρα, παρά νά σκάβεις
στά χωράφια.

Αυτό, όμως, δέ σημαίνει πως
πρέπει νά πνίγεται τό συναίσθημα
σας ή νά προσπαθήτε νά τὰ άγνοή-
σετε. Δώστε τους διέξοδο με α-
σικές ασκήσεις, κυρίως με άσλη-
ματα άνταγωνιστικά. "Ετσι, ή έπι-
θετικότητα σας θά ξεθευτή ειρηνι-
κά. Ακόμα και μία παρτίδα τάβλι,
ή χαρτιά, σας βοηθάει νά ξεσπά-
σετε.

Τέλος, τό καλύτερο τονωτικό κα-
τά της κοπώσεως, είναι ή ένθάρρυν-
σι. "Ο εργάτης, ό μαθητής, ή νοι-
κοκυρά, ό υπάλληλος, ό έπιστήμο-
νας ή ό καλλιτέχνης, που δέχονται
επείγοντα για τη δουλειά τους, άπο-
κτούν διπλάσια ένεργητικότητα. "Ε-
νώ οι συνεχείς παρατηρήσεις έχουν
άκριβως τό αντίθετο αποτέλεσμα.
Μπορείτε νά ένθαρρύνετε και μόνοι
σας, μιλώντας συχνά για τις επιτυ-
χίες σας, σημειώνοντας κάθε πρό-
οδο που κάνετε και δίνοντας μία ά-
μοιβή στον έαυτό σας όταν προο-
δεύσι στην δουλειά του.

Με λίγα λόγια, όλοι έχουμε τό με-
ρίδιό μας άπ' την ανθρώπινη ένέρ-
γεια και μόνο όταν τό ξεθεύουμε
άσκοπα μας νικάει ή κούρασι.

ή
δουματοουργή
σταγόνα

CHLO - A - 3 - 4c - 30

δημιουργεί αυτή την διαφορά!

ΚΑΝΕΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΑΠΟΡΡΥΠΑΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Πραγματικά... όταν στό ξέβγαλμα (λευκού ρουχισμού, DACRON, ORLON, ACRILAN και NYLON) χρησιμοποιήσετε λίγες στα-
γόνες SPECIAL ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ, θά διαπιστώσετε πως κάθε
ίχνος λεκέ (φρούτων, κρασιού, μελάνης κλπ.) και τό κιτρίνι-
σμα από την πολυκαιρία, εξαφανίζονται έντελώς.
Κι' ακόμη θά καμαρώσετε την υπερλευκανσι που χαρίζει στό
ρουχά μόνον ή SPECIAL ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ :
Μέ ότι κι' αν πλένετε-σαπούνι ή άπορρυπαντικό - ή SPECIAL
ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ είναι άπαραίτητη. Μήν ξεχνάτε... λίγες
σταγόνες ΧΛΩΡΙΝΗ στό ξέβγαλμα, δημιουργούν την διαφορά.

KLINEX SPECIAL
ΧΛΩΡΙΝΗ
ΡΑΦΙΝΕ

ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ

ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ ΑΚΟΜΗ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ξερόδρεξε διακριτικά και ο επιθεωρητής σπύωσε το κεφάλι.

— Τί έλεγε; τόν ρώτησε.

— Από τρείς εβδομάδες, το «τέρας» δεν έχει παρουσιαστεί.

Το τέρας! Ο ασύλληπτος δολοφόνος, που από μήνες τώρα, κρατούσε την αστυνομία σε αναστάτωση.

Κάθε τόσο, μια νεαρή γυναίκα βρισκόταν στραγγαλισμένη, με μια μεταξωτή εσάρπα γύρω στο λαιμό της.

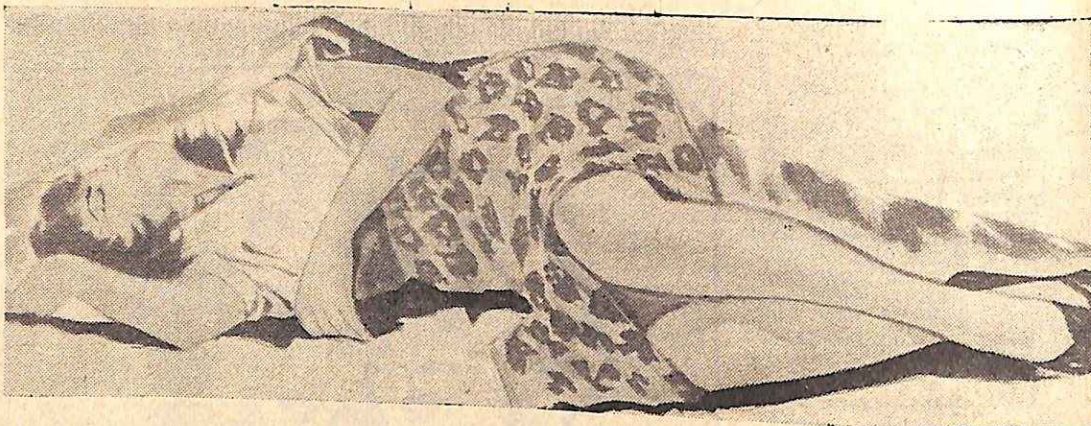
Είχαν βρεθεί έξη γυναίκες, δολοφονημένες, με τον ίδιο τρόπο, μα η αστυνομία δεν είχε κατορθώσει να ανακαλύψει κανένα ίχνος του δολοφόνου.

— Πραγματικά, μουρμούρισε ο επιθεωρητής, κουνώντας το κεφάλι συλλογισμένα. Το τέρας σπαταίνει, εδώ και τρείς εβδομάδες. Μά αυτή η σιωπή του δεν προμηνύει τίποτα καλό...

Την ίδια εκείνη στιγμή, σε μια μακρινή συνοικία της πόλεως, μια δημοφιλής κοπέλλα, η Τζένη Νόλαν, βρισκόταν στο σπίτι, με φοβερή ημικρανία.

Οι ώρες του γραφείου, εκείνη την ημέρα, ήταν ανυπόφορα ζεστές και κουραστικές και ύστερα είχε φιλονεικήσει με τον αραβωνιστικό της, το Ρόννυ. Η φιλονεικία τους είχε αρχίσει από μια άσημαντη αίτλια, μα πήρε άσχημο δρόμο. Στο τέλος, η Τζένη έφυγε απότομα από κοντά του.

Μονάχα όταν απομακρυνήθηκε άρκετά, κατάλαβε πως είχε ξεχα-

τη ανησυχία και, χωρίς να διατάσσει, άρχισε να τρέχει κάτω από τη δυνατή βροχή.

Φτάνοντας στο σπίτι της, άκουσε το τηλέφωνο, που χτυπούσε. Έτρεξε να σηκώσει το ακουστικό και άκουσε τη φωνή του Ρόννυ, μετανοιωμένη:

— Άγάπη μου!... Θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη...

Σταζόντας από νερό και βράζοντας ακόμα από θυμό, η Τζένη έκλεισε το ακουστικό, χωρίς να απαντήσει. Ύστερα πήγε να ανοίξει το παράθυρο, γιατί η ατμόσφαιρα μέσα στο σπίτι ήταν αποπνικτική.

Το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά πάλι, μα η Τζένη το αγνόησε και πήγε στην κρεβατοκάμαρα για να αλλάξει. Σιγά-σιγά ένοιωσε πιο ήρεμη και μετανόησε, που είχε φερθεί έτσι στο Ρόννυ.

«Αν μου τηλεφωνήσε πάλι,

την ανησυχία και, χωρίς να διατάσσει, άρχισε να τρέχει κάτω από τη δυνατή βροχή.

Φτάνοντας στο σπίτι της, άκουσε το τηλέφωνο, που χτυπούσε. Έτρεξε να σηκώσει το ακουστικό και άκουσε τη φωνή του Ρόννυ, μετανοιωμένη:

— Άγάπη μου!... Θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη...

Σταζόντας από νερό και βράζοντας ακόμα από θυμό, η Τζένη έκλεισε το ακουστικό, χωρίς να απαντήσει. Ύστερα πήγε να ανοίξει το παράθυρο, γιατί η ατμόσφαιρα μέσα στο σπίτι ήταν αποπνικτική.

Το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά πάλι, μα η Τζένη το αγνόησε και πήγε στην κρεβατοκάμαρα για να αλλάξει. Σιγά-σιγά ένοιωσε πιο ήρεμη και μετανόησε, που είχε φερθεί έτσι στο Ρόννυ.

«Αν μου τηλεφωνήσε πάλι,

την ανησυχία και, χωρίς να διατάσσει, άρχισε να τρέχει κάτω από τη δυνατή βροχή.

Φτάνοντας στο σπίτι της, άκουσε το τηλέφωνο, που χτυπούσε. Έτρεξε να σηκώσει το ακουστικό και άκουσε τη φωνή του Ρόννυ, μετανοιωμένη:

— Άγάπη μου!... Θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη...

Σταζόντας από νερό και βράζοντας ακόμα από θυμό, η Τζένη έκλεισε το ακουστικό, χωρίς να απαντήσει. Ύστερα πήγε να ανοίξει το παράθυρο, γιατί η ατμόσφαιρα μέσα στο σπίτι ήταν αποπνικτική.

Το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά πάλι, μα η Τζένη το αγνόησε και πήγε στην κρεβατοκάμαρα για να αλλάξει. Σιγά-σιγά ένοιωσε πιο ήρεμη και μετανόησε, που είχε φερθεί έτσι στο Ρόννυ.

«Αν μου τηλεφωνήσε πάλι,

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

σει την τσάντα της μέσα στο αυτοκίνητο του Ρόννυ και ότι δεν είχε ούτε ένα σεντς για το λεωφορείο. Έτσι, αποφάσισε να γυρίσει στο σπίτι με τα πόδια.

Ένώ περνούσε μπροστά από ένα μπαρ, είδε τη φίλη της την «Ελεν» με τον αδελφό της Μπουκ και μια εύθυμη νεανική συντροφιά. Σκέφτηκε να πλησιάσει, μα το μετάνοισε αμέσως. Δεν ήθελε να τη δούν σ' αυτή την κατάσταση, μόνι, κοκκινισμένη από τη ζωηρή συζήτηση και χωρίς τσάντα.

Έτσι, προχώρησε βιαστικά, νομίζοντας πως δεν την είχαν δει.

Περνούσε μπροστά από ένα άλλο μπαρ, όταν η φωνή του σπύκερ έφτασε σ' αυτή της:

— Μην φάνετε τις γυναίκες να μένουν έξω μόνες άργα το βράδυ. Το τέρας φαίνεται για την ώρα να ήσυχάζει, μα ίσως να παρουσιάζει...

Τα λόγια αυτά πέρασαν αφήρημένα από τη σκέψη της Τζένη, μα αποτυπώθηκαν στο υποσυνείδητό της.

Κύτταξε το ρολόι της. Ήταν ακριβώς εννιά. Τα φώτα στα μαγαζιά έσβηναν, από το συννεφιασμένο ουράνιο άρχισαν να πέτουν χοντρές σταγόνες βροχής, που δύναμνε όλο και περισσότερο.

Η Τζένη έτρεξε να προφυλαχτεί κάτω από ένα δέντρο και τότε είδε τον άγνωστο.

Ήταν μεσόκοπος, φορούσε μια γκριζά καμπαντίνια και μαύρα γυαλιά. Προχώρησε αδιάφορος, κάτω από τη βροχή, μα, ξαφνικά, σ' αν μετάνοισε, γύρισε πίσω και πήγε κι' αυτός να προφυλαχτεί κάτω από το δέντρο.

Η Τζένη ένοιωσε μια αλλόκο-

συλλογίστηκε, θα του απαντήσω και όλα θα γίνουν όπως και πριν.

Εκείνη τη στιγμή το τηλέφωνο χτύπησε πάλι. Η Τζένη έτρεξε να σηκώσει το ακουστικό, μα δεν ήταν ο Ρόννυ.

— Γεια σου, Τζένη, είπε μια γυναίκα της φωνής. Είμαι η «Ελεν. Σε ένοχλώ;

— Όχι. Γιατί;

— Νόμιζα πως είχες έπισκέψεις.

— Έπισκέψεις; Πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα;

— Γύρισα πριν από λίγο με τον αδελφό μου. Μα, ύστερα, ο Μπουκ έφυγε για να πάει στον κινηματογράφο, κι' έτσι βγήκα στο παράθυρο. Θά δακνίζομαι πως διέκρινα έναν άνθρωπο κάτω από το υπόστεγο της πόρτας σου. Είναι ο Ρόννυ;

— Όχι, μη μου μιλάς γι' αυτόν. Πριν από λίγο φιλονεικήσαμε.

— Οι μικρές φιλονεικίες χρειάζονται στους έρωτευμένους, γέλασε η «Ελεν. Δυναμώνουν τα αισθήματά τους. Καληνύχτα, Τζένη.

Μόλις άφησε το ακουστικό, η Τζένη σκέφτηκε τα λόγια της «Ελεν» και, με την καρδιά σφιγμένη από άοριστη ανησυχία, πλησίασε στο ανοικτό παράθυρο.

Η «Ελεν» δεν είχε κάνει λάθος. Ένας άντρας βρισκόταν κάτω από το γυάλινο υπόστεγο της πόρτας της. Ένας άντρας μεσόκοπος, με γκριζά καμπαντίνια και με μαύρα γυαλιά.

Η Τζένη ένοιωσε για μια στιγμή να παραλύει.

«Το τέρας! συλλογίστηκε με

και με ακολούθησε. Φοβάμαι, ότι περιμένει την κατάλληλη ευκαιρία για να μη.

— Έχεις κλειδώσει την πόρτα; — Ναι, μα φοβάμαι, Ρόννυ, φοβάμαι! Νοιώθω πως είναι «έκκενος» είμαι βέβαιη, Ρόννυ!

— Εκείνος; Για ποιόν μιλάς;

— Για το στραγγαλιστή!...

Ακολούθησε μια σύντομη σιωπή. Ύστερα ο Ρόννυ μίλησε γρήγορα:

— Έρχομαι αμέσως... Έσύ έξακολούθησε να μιλάς στο τηλέφωνο με δυνατή φωνή. Σε δέκα λεπτά θα έχω φτάσει.

Η φωνή του Ρόννυ έπαψε κι' η Τζένη έμεινε μόνη.

Το αυτοκίνητο του Ρόννυ διέσχιζε τους βρεγμένους δρόμους με μεγάλη ταχύτητα και ο νέος άφησε μια βροχιά να ξεφεύγει ανάμεσα στα δόντια του, κάθε φορά που ένα άλλο αυτοκίνητο του έφτανε το δρόμο.

Τώρα η βροχή είχε ξαναρχίσει να πέφτει δυνατά. Το αυτοκίνητο κινούνταν να ντεπαρτάρ σε κάθε στιγμή, περνώντας από τους πλημμυρισμένους δρόμους. Μα ο Ρόννυ δε μέριμνα την ταχύτητα. Η θύμηση της τρομαγμένης φωνής της Τζένη τον έκανε να πατάει όλο και περισσότερο το γκαζί.

Δεν καθόριζε να φανταστεί το πρόσωπο της Τζένη αλλοιωμένο από τον τρόμο. Το είχε δει ήρεμο, θυμωμένο, αλλά τρομαγμένο ποτέ!

Μια στροφή ακόμα και το αυτοκίνητο άρχισε να πρέχει στη μακρεια δεινροστομία. Στο βάθος

μο. Μα αμέσως, μια ξαφνική σκέψη, την έκανε να γυρίσει γρήγορα και ν' ανέβει το φως.

«Δεν πρέπει να τον κάνω να νομίζει, ότι έπεσα να κοιμηθώ. Ίσως... ίσως αυτό περιμένει για να προσπαθήσει να μη...»

Για μια στιγμή σκέφτηκε πως ίσως θαπρεπε να είχε καλέσει την αστυνομία, μα ύστερα κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Κανείς δε θα έφτανε πιο γρήγορα από το Ρόννυ, που μ' αγαπάει...», συλλογίστηκε.

Την ίδια στιγμή, σαν απάντησε στη σκέψη της, ακούστηκε ένα αυτοκίνητο να πλησιάζει. Η Τζένη περίμενε ακόμα ένα λεπτό, ύστερα, σ' α στραγγαλισμένη από μια ηλεκτρική έκνευση, ώρμησε στην πόρτα, την άνοιξε κι' έτρεξε έξω, φωνάζοντας:

— Ρόννυ!...

Εκείνη τη στιγμή, η μεταξωτή εσάρπα του στραγγαλιστή σφιχτά γύρω στο λαιμό της.

Ο στραγγαλισμός της Τζένη, όπως και οι άλλοι, που είχαν προηγηθεί, έμεινε τυλιγμένος από μυστήριο.

Η «Ελεν» και ο αδελφός της ο Μπουκ κατέβησαν στην αστυνομία, ότι είχαν δει έναν άγνωστο κάτω από την πόρτα της Τζένη και η «Ελεν» πρόσθεσε πως είχε τηλεφωνήσει στη φίλη της, για να την ειδοποιήσει.

Όσο για το Ρόννυ, τον αρρεβωνιστικό της άτυχης Τζένη, δε μπορούσε να βοηθήσει περισσότερο την αστυνομία. Τσικισμένος από τον πόνο, διηγήθηκε, ότι η

Τζένη τον είχε καλέσει κοντά της κι' εκείνος προσπάθησε να φτάσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Μα, όταν έφτασε, βρήκε τη Τζένη στραγγαλισμένη. Το έγκλημα θα είχε γίνει μόλις λίγα λεπτά πιο πριν, γιατί το σώμα της ήταν ακόμα ζεστό. Έτσι, το μόνο, που μπορούσε να κάνει, ήταν να καλέσει την αστυνομία.

Ο πανικός διαδόθηκε στην πόλη, περισσότερο παρά ποτέ και έλάχιστες ήταν οι γυναίκες, που τολμούσαν να βγούν στο δρόμο, όταν άρχιζε να σουρουπώνει.

Η «Ελεν», καταλαβαίνοντας τον πόνο του Ρόννυ, άρχισε να κώνει συντροφιά μαζί του. Προσπάθησε να τον παρηγορήσει, να τον ενθαρρύνει και, πολύ γρήγορα, η φιλικία τους άρχισε να μεταμορφώνεται σ' ένα αίσθημα πιο βαθύ και τρυφερό.

Πέρασαν τέσσερις μήνες, χωρίς να συμβεί τίποτα. Σ' αυτό τον καιρό, ο στραγγαλιστής δεν είχε ξαναχτυπήσει.

Ένα παγερό βράδυ του Νοεμβρίου, ο υπαστυνόμος βρισκόταν στο γραφείο του επιθεωρητή Ρίκο Σέλουαρτ.

Ο στραγγαλιστής σωπαίνει και πάλι, ψιθύρισε ο υπαστυνόμος. Πώς γίνεται να μην έχει ξαναχτυπήσει ύστερ' από τόσο καιρό;

— Ίσως άλλαξε πολύ, απάντησε ο Σέλουαρτ. Μα το ένστικτό μου μου λέει, ότι κρύβεται, έτοιμος να ξαναρχίσει. Πρέπει να διωχθεί και να σκοτωθεί.

— Πώς μπορούμε να προβλέψουμε ποιά θα είναι το επόμενο θύμα; Οι προηγούμενες κοπέλλες δεν είχαν τίποτα το κοινό μεταξύ τους.

— Και όμως ήταν όλες ξανθές... παρατήρησε ο επιθεωρητής. Θέλετε να πείτε πως ζανπει να επιτηρούμε όλες τις ξανθές κοπέλλες, που υπάρχουν στην πόλη; ρώτησε ο υπαστυνόμος, σκαρδαλισμένος.

Ο Σέλουαρτ έκανε να απαντήσει, μα εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

— Έδώ Έγκληματολογική Ύπηρεσία, είπε.

Είκοσι για πολλή ώρα στο άκουστικό, απαντώντας με μονοσυλλαβικά, μα ο υπαστυνόμος κωσ τάλαβε από την έκφραση του πως έπρόκειτο για κάτι πολύ ένδιαφέρον.

— Έν τάξει! είπε τέλος ο επιθεωρητής. Έρχομαι αμέσως... Σηκώθηκε απότομα κι' έτρεξε προς την πόρτα, ενώ ο υπαστυνόμος τον κύτταξε κατάπληκτος.

Η βροδιά ήταν παγερή και η «Ελεν» είχε περάσει μια μέρα πολύ κουραστική. Στο γραφείο δεν ένοιωσε καλά. Καταλάβαινε πως βρισκόταν στις άρχες μιας έτρεχαν τη ράχη της, μα το χειρότερο ήταν εκείνη η αδιάκοπη νευρική της, που τη βασάνιζε από μέρες τώρα.

Κι' εκείνο το βράδυ, ο Ρόννυ την είχε συνοδεύσει μέχρι την πόρτα του σπιτιού της και της πρότεινε ν' ανέβει για να μείνει λίγο μαζί της, μα εκείνη αρνήθηκε, είπε πως θα έπινε δυο άσπρινες και θα έφευγε αμέσως στο κρεβάτι.

Ο Ρόννυ, ήταν πάντα πολύ περιποιητικός μαζί της. Πριν από μερικές μέρες, στην επέτειο των γενθίων της, της είχε χαρίσει μια θαυμάσια χρυσή καρφίτσα, με σχήμα έρπετου, που της έκανε μεγάλη εντύπωση.

Τώρα ήταν μόνι η ανησυχία στο και στριφονύριζε ανησυχία στον κρεβάτι της. Τα νεύρα της ήταν τεταμένα, φοβερά και τ' αυτή της προσπαθούσαν να συλλάβουν τον παρανοϊκό ύπνο του θορύβου.

Θάθελε να αποκοιμηθεί, μα έκλεινε η παρανοϊκή ταραχή δεν την

άφηνε. Είχε την πέποιθση, ότι κάτι το τρομαχτικό επρόκειτο να συμβεί εκείνη τη νύχτα. Όταν το ρολόι της τραπέζιας χτύπησε μεσάνυχτα, τα μάτια της άρchiσαν να μισοκλείουν και για λίγο βυθίστηκε σ' έναν ύπνο, που έμοιαζε με νάρκη.

Μα, ξαφνικά, βρέθηκε ανακαθισμένη στο κρεβάτι, μουσκεμένη στον ιδρώτα. Έστρεψε το αυτί της και τότε άκουσε καθαρά το θόρυβο, που την είχε ξυπνήσει. Κάποιος ανέβαινε άργα τη σκάλα.

Η «Ελεν» άνοιξε το στόμα για να φωνάξει, μα κανένας ήχος δε βγήκε από το λαιμό της.

Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, που της φάνηκαν αιώνες, είδε μέσα στο μισοσκοτάδι την πόρτα να ανοίγει άργα και μια σκιά, πιο σκοτεινή από το σκοτάδι, παρουσιάστηκε στο κατώφλι.

Η κοπέλλα έφερε τα χέρια στο στόμα, ενώ τα δόντια της χτυ-

γραφέο έντελώς άγνωστο. Ξαφνικά, το σκοτάδι, που σκέπαζε τη μνήμη της, διαλύθηκε και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα, ενώ ξαναθυμόταν τα γεγονότα της νύχτας.

Σήκωσε προσεχτικά το χέρι της και άγγιξε το λαιμό της. Ήταν δεμένος με επίδεσμο και τις πονούσε παντού.

Σε μια στιγμή άκουσε βήματα πίσω της κι' ένας άντρας παρουσιάστηκε κοντά της.

— Ξυπνήσατε; τη ρώτησε, σκύβοντας πάνω της. Με αναγνωρίζετε, δεσποινίς; Είμαι ο επιθεωρητής Σέλουαρτ.

Η «Ελεν» κίνησε τα χείλη για να απαντήσει, μα κανένας ήχος δε βγήκε από το στόμα της.

— Μην κουράζεστε, είπε ο Σέλουαρτ. Βρίσκεστε ακόμα κάτω από την επίδραση μιας καταπραυντικής ένεσεως. Σας φέραμε στο αστυνομικό τμήμα και κοιμήθηκατε κάμποσες ώρες. Σε λίγες θα

Η «Ελεν» άρχισε να ουσιάζει μ' όλη τη δύναμή της.

πούσαν από φόβη. Ο νυχτερινός έπισκέπτης δε φαινόταν να βιάζεται. Έμεινε ακίνητος για μερικές στιγμές. Ύστερα προχώρησε άργα προς το κρεβάτι.

Η «Ελεν» ένοιωσε τον κόμπο, που της έκλεινε το λαιμό, να λύνεται κι' άρχισε να ουσιάζει μ' όλη τη δύναμη, μ' όλη την απελπισία...

Μα δε μπορούσε να συνεχίσει. Το απαλό ύφασμα μιας μεταξωτής εσάρπας τυλίχτηκε γύρω στο λαιμό της και της έπνιξε τη φωνή...

Όταν η «Ελεν» συνήλθε, το γκριζό φως της αυγής έμπαινε από τα παράθυρα. Ο λαιμός της έκαίγε και το κεφάλι της ήταν βαρύ σαν πέτρινο. Το βλέμμα της ήταν ακόμα σαν τυλιγμένο από μια διήλη, μα καθόριζε να διακρίνει, ότι ήταν ξεπλωμένη πάνω σ' ένα ντιβάνι, μέσα σ' ένα

μπορέσετε να σηκαωθεί. Η «Ελεν» κούνησε πάλι τα χείλη της και αυτή τη φορά κατάλαβε να ψιθύριση:

— Τέλειωσαν... όλα; — Ναι, χωρίς σε σ'! Σήμερα οι έφημερίδες θα σας παρουσιάσουν σ' μια ηρωίδα, που έλευθέρωσε την πόλη από ένα ένοχο.

— Τί έγινε; ρώτησε η «Ελεν. — Αν δεν είχατε προσφερθεί έσεις σαν πειραμάτω, ίσως να μην καταρθώναμε να τον συλλάβουμε ποτέ. Ύστερα από εκείνη την ημέρα, που μου έδομολογήθηκε τους φόβους σας, εγώ, μαζί με τέσσερις άντρες, παρακαλούσαμε αδιάκοπα το σπίτι σας. Και, επί τέλους, χθες το βράδυ, τον πιάσαμε επ' αυτοφώρω, ενώ επιχείρουσε να σας σκοτώσει.

— Ήταν εκείνος, λοιπόν; ψιθύρισε η «Ελεν.

— Ναι, ήταν εκείνος. Ίσως τις τελευταίες μέρες να είχε διαβάσει στα μάτια σας το φόβο, την ύποψια και αποφάσισε να σας σκοτώσει, όπως είχε κάνει και με τις άλλες.

— Ναι, ίσως να κατάλαβε την ύποψια μου, ψιθύρισε η «Ελεν, συλλογισμένα. Μα δεν ήταν δυνατόν να γίνη διαφορετικά, κύριε επιθεωρητή. Όταν, πριν από τρεις μέρες, μου χάρισε εκείνη την καρφίτσα, εγώ... την αναγνώρισα αμέσως. Την είχα δει στο φόρεμα της Τζένη εκείνο το μοιραίο απόγευμα, όταν είχε χαρίσει, θυμωμένη, από το Ρόννυ και γύριζε στο σπίτι. Έτσι... όταν ο Ρόννυ μου έφερε εκείνη την ίδια καρφίτσα, κατάλαβα ξαφνικά την αλήθεια, κατάλαβα πως την είχε πάρει από τη Τζένη, όταν ήταν από την έκρηξη... Την είχε σκοτώσει. Θεέ μου... γιατί το έκανε αυτό;

— Ο Ρόννυ ήταν ένας μαλακός... απάντησε ο Σέλουαρτ. Όταν τον συνέλαβα, μου είπε: «Δε μπορούσα να βλέπω το λαιμό μιας ξανθείας γυναίκας, χωρίς να χάσω την αυτοκυριαρχία μου...».

— Είναι φοβερό... Σκεφθείτε, πως... ήθελε να με παντρευτεί... ψιθύρισε η «Ελεν, ξεσπώντας σε λυγμούς.

Ύστερα, όταν συνήλθε, η κοπέλλα κύτταξε για μια στιγμή τον επιθεωρητή και ψιθύρισε διστακτικά:

— Και ο Ρόννυ, που βρίσκεται τώρα;

Το πρόσωπο του επιθεωρητή Ρίκο Σέλουαρτ έγινε σκληρό.

— Ξεχάστε την ύπαρξη του ανθρώπου, που έχει αυτό το όνομα, είπε. Σκεφθείτε μόνο, ότι εκδικηθήκατε το δολοφόνο της καλύτερης φίλης σας και τσών άλλων κοριτσιών. Εύτυχώς, ο κόσμος είναι γεμάτος από καλούς νέους και μια κοπέλλα δημοφιλής και γενναία σαν κι' εσάς, αξίζει να συναντήσει τον καλύτερο. Μην ανησυχήτε, δεσποινίς. Πολύ γρήγορα θα παρηγορηθείτε και θα ξεχάσετε.

NTABINT ΡΟΣ

ΘΘ

«ΘΑ ΟΥΣΙΑΣΤΟΥΝ ΤΡΙΑΝΤΑ ΚΟΡΙΤΕΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΘΕΑ» ΚΑΙ ΤΟ ΠΙΣΤΕΨΑΝ

Φαίνεται για άστείο, που κανείς δε θάταν δυνατόν να το πιστέψει. Κι' όμως, στη Μπατιπάλια, μια μικρή ιταλική πόλη, έφερε ένα τρομερό αποτέλεσμα. Κάποιος, θέλοντας ασφαλώς να άστειευτεί (και χωρίς να φανταζόταν, βέβαια, ότι θα δημιουργούσε ένα τέτοιο παγκόσμιο), διέφωσε, ότι οι Ιερές μιας ειδωλολατρικής θεάς, θα άπαζαν και θα θυσίαζαν τριάντα κοριτσόκια. Σε αντίλογα, η θεά θα τους άπεκάλυπτε τον κρυφά ενός μεγάλου θασαυρού. Η ιστορία έγινε πιστευτή σε τέτοιο σημείο, που το πρωί της ημέρας, που, σύμφωνα με τη διάδοση, θα γινόταν η άπαγωγή, κανένα κορίτσι δεν παρουσιάστηκε στα σχολεία της Μπατιπάλιας. Και όχι μόνο αυτό. Ούτε οι κοπέλλες, που εργάζονται στα εργοστάσια πήγαν στη δουλειά τους και πολλοί πατέρες έμειναν στο σπίτι για να φυλάξουν τις κόρες τους. Για να καταπνύουν το κύμα φόβου, που είχε κυριολεκτικά παραλύσει τη μικρή πόλη, ο δήμαρχος της Μπατιπάλιας, μαζί με τις καθηγήτριες των σχολείων, άνογκάστηκε να πάει ο ίδιος στα σπίτια, για να βεβαιώσει τους γονείς των κοριτσιών, ότι δεν ύπηρει κανένας κίνδυνος και ότι μπορούσαν να τις άφίσουν να πάνε ήσυχα στο σχολείο τους και στις δουλειές τους. Τώρα οι αστυνομικοί άρχισαν μια έρευνα γύρω απ' αυτό το άπίστευτο έπεισόδιο.

μικρούλα ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

— 'Ο μπαμπάς σου φαίνεται πολύ στενοχωρημένος σήμερα, 'Αλίκη.

— 'Ο χαμένος είναι υποχρεωμένος να πουλήσει μερικά αλογα και αυτό δεν του είναι καθόλου ευχάριστο.

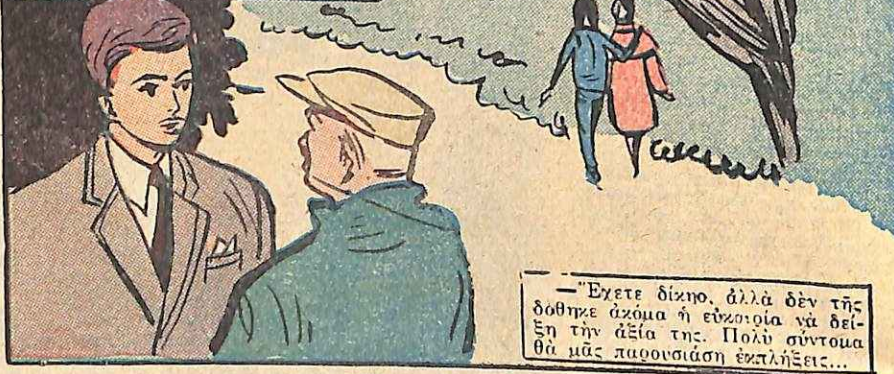

— 'Ας κρατήσω τουλάχιστον τη Ρεγγίνα. Είναι τόσο όμοια και καλή αυτή ή φοβάταις; 'Εγώ δεν μπορώ να κάνω ληστεία με άλλο αλγό.

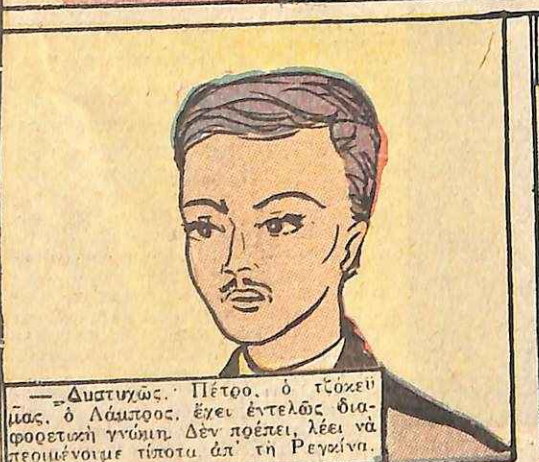

ΛΙΓΟ ΠΙΟ ΠΕΡΑ...

— Και δε φαίνεται ναχη αδικω... Στις δυο πρώτες κοούρες απέτυχε παταγωδώς!

— 'Εχετε δίκιο, αλλά δεν της δόθηκε άξια ή ευνοία να δεί-ξη την αξία της. Πολύ σύντομα θα μας παρουσιάσει εκπλήξεις...

— Δυστυχώς, Πέτρο, ο τίς σου μας, ο Λάμπρος, έχει έτελως δια-φορετική γνώμη. Δεν ρόπει, λέει να περιμένουμε τίποτα απ' τη Ρεγγίνα.

— Και δε φαίνεται ναχη αδικω... Στις δυο πρώτες κοούρες απέτυχε παταγωδώς!

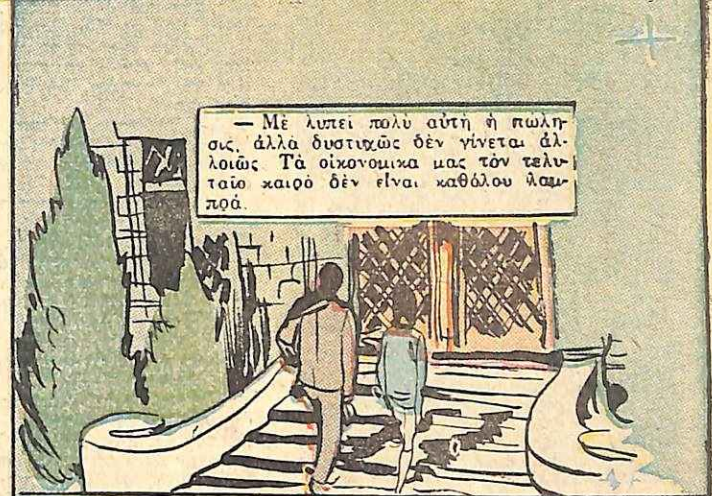
— 'Εχετε δίκιο, αλλά δεν της δόθηκε άξια ή ευνοία να δεί-ξη την αξία της. Πολύ σύντομα θα μας παρουσιάσει εκπλήξεις...

... και είμαι σίγουρος πως σε δυο μήνες το πολύ θα έρθει πρώτη σε κανένα γκαρν-πολ.

— Μπαμπά, ήρθαν οι αγοραστές...

— Είδοποιος το Λάμπρο να είναι έτοιμος, γιατί οι αγοραστές μπορεί να ζητήσουν χαμμά επιδείξι... Να με περιμένετε εδώ.

— Με λυπει πολύ αυτή η πωλη-σις, αλλά δυστυχώς δεν γίνεται αλ-λοιώς. Τα οικονομικά μας τον τελ-ταίο καιρό δεν είναι καθόλου λαμ-πρά.

ΑΤΟ ΟΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

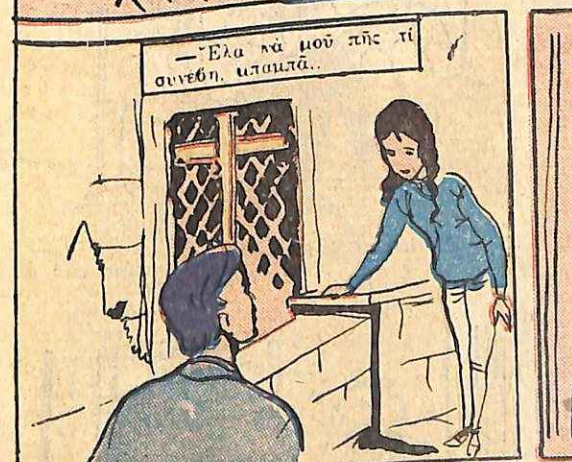

— Τελείωσαν. 'Αντιπονω να μάθω τί άποφασί πήραν...

— Θα τα ξαναποιήσε αμ-ριο, κύριε Βασιλείου.

— Θα μελέτησω τις προ-τάσεις σας.

— 'Ελα να μου πής τι συνέβη, μπαμπά...

— 'Ολοι ενδιαφέρονται για τη Ρεγγίνα και μόνο γι' αυτή μου προσφέρουν μια ικανοποιητική τιμή. 'Α-ποράσισα να μη χάσω την ευκαιρία, γιατί ο Λάμπρος είναι κατηγορηματικός. Δεν θα επιτμή ποτέ σπουδαία πράγματα...

— 'Α, όχι!...

— Θάνατες καλύτερα ν' άκού-σης τις συμβουλές του κυρίου Πέτρου, του προπονητή της.

— 'Ο Πέτρος είναι σπου-δαίος άνθρωπος, αλλά ο Λάμ-προς, που ίππευε τη Ρεγγίνα στις κοούρες καταλαβαίνει σε-ρισσότερο τις ικανότητες της. Γι' αυτό βασίζομαι στη δική του κρίσι.

δ' ιδιαίτερος άκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Σαπελοῦ, σηκώθηκε άμέσως όρθιος, νομίζοντας πὼς εἶχε νά κάνει μὲ στενὸ συγγενή τοῦ ὑπουργοῦ.

— Στὶς διαταγές σας, κύριε, τοῦ εἶπε. Τί ἐπιθυμεῖτε, παρακαλῶ;

— Νά δῶ τὸν κ. ὑπουργό, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Σαπελός.

— Εἶναι πολὺ ἀπασχολημένος αὐτὴ τὴ στιγμή... Φαντάζομαι όμως, ὅτι, προκειμένου γιὰ σᾶς... θά σᾶς ἀναγγεῖλω άμέσως.

Καί ὁ ιδιαίτερος άνοιξε μιά μικρὴ πόρτα καὶ μῆκε σὸ γράφειο τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἡ καρδιά τοῦ κ. Σαπελοῦ χτυποῦσε δυνατά. Διαρκῶς διώρθανε τὴ γραβάτα τοῦ καὶ τακτοποιοῦσε τὰ γυαλιά στὴ μύτη του. Τέλος, ὁ ιδιαίτερος ἐπέστρεψε μὲ κατεβασμένα μούτρα.

— Εἰσθε συγγενὴς τοῦ κ. ὑπουργοῦ; ρώτησε τὸν κ. Σαπελό.

— Όχι... ναι... ἴσως... δὲν ξέρω!... ἀποκρίθηκε ὁ εἰσπράκτωρ τῶν δημοσίων φόρων, μπερδεύοντας τὰ λόγια του.

— Ὁ κ. ὑπουργός λυπάται πολὺ, ἀλλ' εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀπασχολημένος αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ δὲ μπορεῖ νά σᾶς δεχθῇ... Μπορεῖτε όμως νά γράψετε σ' ἓνα χαρτί τί θέλετε, κι' ἐγὼ θά τοῦ τὸ διαβιβάσω...

— Νά... ἤθελα... ψιθύρισε ὁ κ. Πιέρ Σαπελό, ποὺ δὲν περιμενε νά βρῇ τέτοια ψυχρὴ ὑποδοχή.

— Πέστε μου, κύριε, τί θέλετε — τοῦ ἔδωσε θάρρος ὁ ιδιαίτερος — κι' ἐγὼ θά δώσω τὸ σημείωμά σας στὸν κ. ὑπουργό... Νά εἰσθε βέβαιος γι' αὐτός;

— Εἰμαι, ἔχετε, πολλὰ χρόνια εἰσπράκτωρ τῶν δημοσίων φόρων στὸ Σαρρεζ καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νά μεταθεθῶ σὸ Πουασού...

Ποῦ νά τολμήσῃ νά ζητήσῃ καὶ μνηστία άδειας μετὰ πλῆρων ἀποδοχῶν!

— Ἐπιστρέψετε, λοιπόν, σὸ Σαρρεζ, κύριε, τοῦ εἶπε ὁ ιδιαίτερος, ἀφοῦ κράτησε σημείωσι, καὶ ἐγὼ θά σᾶς ἀπαντήσω συντομῶτα...

Καί ὁ κ. Πιέρ γύρισε σὸ Σαρρεζ, περίλυπος.

Φρόντισε, βέβαια, νά μὴ πῇ στὴ γυναῖκα του πὼς τὸν ὑπεδέχθη ὁ ὑπουργός Σαπελό. Τῆς ἀνεκίνωνσε ὅμως, ὅτι ὁ ὑπουργός πῆγε στὰ σοδάρὰ τὴν αἰτήσι του γιὰ τὴ μεταθεσί του σὸ Πουασού καὶ ὅτι θά τοῦ ἀπαντοῦσε σὲ λίγες μέρες...

Οἱ «μέρες» αὐτὲς όμως ἔγιναν δυὸ μῆνες. Τέλος, ἓνα πρωί, ὁ κ. Λίζα Σαπελό ἐνέσκηψε σὸ γράφειο τοῦ ἀντρα της, φωνάζοντας: — Πιέρ! Πιέρ! Ἐνα γράμμα ἀπὸ τὸν ὑπουργό!... Ἡ μεταθεσί σου!

Ὁ κ. Σαπελό στερέωσε καλὰ τὰ γυαλιά στὴ μύτη του, άνοιξε τὸ γράμμα κι' ἔβριξε πρῶτα μιά ματιά στὴν ὑπογραφή: «Ὁ ιδιαίτερος γράμματεὺς τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν».

Ἡ ἐπιστολὴ εἶλεγε τὰ ἑξῆς:

«Άγαπητέ μου κύριε, «Σᾶς πληροφοροῦμαι, μὲ μεγάλη μου λύπη, ὅτι, μολοντὶ ἐκενώθη τελευταῖως ἡ θέσις τοῦ εἰσπράκτορος τῶν δημοσίων φόρων εἰς τὸ Πουασού καὶ θά εἴχατε δικαίωμα εἰς αὐτήν, λόγω τῆς σειράς φρονιμότητός σας, ὁ κ. ὑπουργός ἔκρινε σκόπιμον νά τοποθετήσῃ ἄλλον εἰς αὐτήν, ἐπειδὴ ἡ θέσις αὐτὴ εἶναι περιττήσθη καὶ ὁ κ. ὑπουργός δὲ θὰ ἤθελε νά κατηγορηθῇ ἀπὸ τὴν ἀντιπλοῖτευσι, ὅτι εὐνοεῖ τοὺς συγγενεῖς του. Πράγματι, ἡ συνανμία σας μὲ τὸν κ. ὑπουργόν, θά εἶνε λαθὴν εἰς δυσάρεστα σχέδια, ἀδιάφορον ἀν' οὐδεὶς ὑπάρχει βαθμὸς συγγενείας μεταξύ σας.

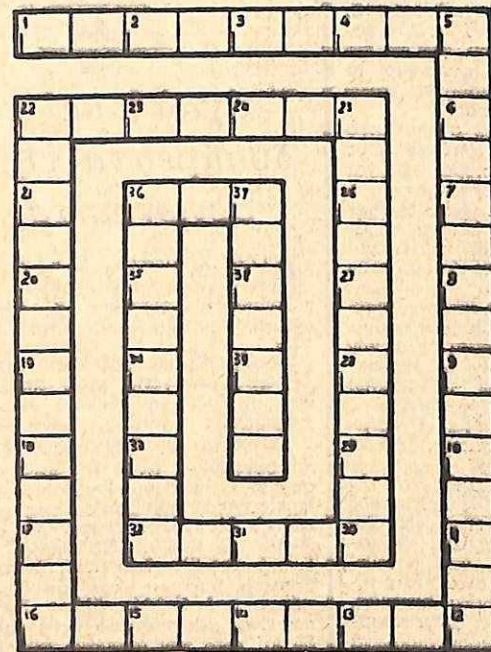
Ἐπὶ τοῦτοισι, δέξασθε κλπ.»

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Γιὰ μικρούς ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΥΣ

Συλλαβικός καγιάς

Μέσα σὸ σχέδιο αὐτὸ θά τοποθετήστε 39 τρισύλλαβες λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνουμε πῶς κάτω τὶς σημασίες. θά βάζετε μιά ἀλλοκληρὴ συλλαβὴ μέσα σὸ κάθε μικρὸ ὀρθογώνιο καὶ θά ἔχετε ὅπ' ὅμι ὅτι ἡ τε-

λευταία (τρίτη) συλλαβὴ τῆς κάθε λέξεως εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ πρώτη τῆς άμέσως ἐπομένης. Δηλαδή, ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς ὅπ' ἀριθ. 3 λέξεως εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν τελευταία τῆς ὅπ' ἀριθ. 2 καὶ ἡ τρίτη συλλαβὴ τῆς, ἡ ἴδια μὲ τὴν πρώτη τῆς ὅπ' ἀριθ. 4.

Π.χ.: ΑΣ—ΤΑ—ΚΟΣ, ΚΟΣ—ΜΗ—ΜΑ, ΜΑ—ΔΕ—ΡΙ, ΡΙ—ΓΩ—ΤΑ, ΤΑ—ΚΟΥ—ΝΙ, ΝΙ—ΚΗ—ΤΗΣ, κ.ο.κ.

- 1) Κατοικίδιο ζῶν, μὲ ρεκόρ ἀναπαραγωγῆς.
- 2) Ἐκκλησιαστικὸ ἄρωμα.
- 3) Ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτεμὶς σκότωσαν τὰ 12 παιδιὰ της.
- 4) Πόλις τῆς Παλαιστίνης.
- 5) Τὸ στέλνουν οἱ ναυτικοὶ μας στοὺς δικούς τους.
- 6) Πολυτίμο πετράδι.
- 7) Ἐνδοιασμός.
- 8) Ζῶν μὲ νόστιμο κρέας.
- 9) Ἰταλικὴ πόλις, ὅπου δοξάστηκε ὁ ἐλληνικός στρατός.
- 10) Λουτρόπολις τοῦ νομοῦ Σερρών.
- 11) Τιμολόγιον.
- 12) Συμβάλλει σὸ καθάρισμα.
- 13) Μορφή ὑπὸ τὴν ὁποία προσφέρονται πολλὰ φάρμακα.
- 14) Πλοῖοιο τῶν θαλασσῶν τῆς Ν.Α. Ἀσίας.
- 15) Γίνεται νόστιμος μεζές.
- 16) Πηγάζον ἀπὸ τὰ μάτια.
- 17) Μπαίνει σ' ὅλα τὰ φυλγιά.
- 18) Ὑπάρχει ἓνα σὲ κάθε αὐτάνητος.
- 19) Κέντρον παραθερισμοῦ τῆς Γ. Γαλλίας.
- 20) Ὅμας ναυτῶν μὲ εἰδικὴ ὑπηρεσίαν στὴν ξηρά.
- 21) Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου.
- 22) Γλυκίσμα μὲ ἄσθονο σπασμ.
- 23) Προσφέρει ἀσφάλεια στὰ πλοία.
- 24) Ἀθηναῖος πολιτικός τοῦ Ε' π.Χ. αἰῶνος.
- 25) Λάμπει στὸν οὐρανό.
- 26) Ἰταλικὸ πλάφι.
- 27) Δέρμα ζῶου.
- 28) Ποίημα μὲ ὁμοιοκαταληξίες.
- 29) Ψυχικὴ ἀνησυχία (μεταφ.).
- 30) Ἐπιστήμιον.
- 31) Τὰ πρόσωπα αὐτὰ δὲν ἀφίνουν δεξιῶσι γιὰ δεξιῶσι.
- 32) Τὸ πὸς φτωχὸ φτωχόπιτο.
- 33) Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴ μεταφορὰ ὕδρων.
- 34) Καταφυγὴ λησῶν.
- 35) Ἡ πύχνη ἑνὸς ἀνθρώπου.
- 36) Χωρὶς τῆς Ἀττικής, ποὺ φημίζεται γιὰ τὴ ρεταίνα του.
- 37) Γίνεται μὲ ρυτί.
- 38) Ἐκλεκτὸ κομμάτι κράτος.
- 39) Ἐμπνέει τοὺς ζωγράφους.

Φωνηεντέγγριφος

Προσθέντες ἓνα φωνήεν, πάντοτε τὸ ἴδιο, ἀνάμεσα στὰ κάτωθι σύμφωνα, ἀποδοῖσθε φῶρες κι' ἂν εἴτε μὲ τίς ἀντιτοίχους σημασίες:

- 1) ΑΡΑΣ = Τίτλος ευγενῶν.
- 2) ΡΘΔΞ = Χριστιανός.
- 3) ΣΠΡΣ = Πρώτη ὕλη γιὰ γεωγράφος.
- 4) ΠΛΤΣ = Ὑδαρὴς μάζα.

- 5) ΡΘΡΣ = Ἀκολουθία, ποὺ ψάλλεται τὰ χαράματα.
- 6) ΚΡΤΣ = Ξηρὸς ἦχος.
- 7) ΠΡΑΡΜΣ = Προετοίμασε τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ.
- 8) ΣΤΑΣ = Διασχίζει τὶς θάλασσες.
- 9) ΚΡΣΣΣ = Λέγεται καὶ φράντζα.
- 10) ΜΠΛΚ = Θά σᾶς θυμίσῃ γερμανικὴ κατοχή.
- 11) ΛΕΤΣ = Σιδερένιος μοχλός.
- 12) ΚΕΤΣ = Σ' αὐτὸ προστίθεται τὸ κέρδος.
- 13) ΠΠΠΡΣ = Διαπλέει τὶς θάλασσες.
- 14) ΚΡΚΣ = Μέρος τοῦ αὐγοῦ.
- 15) ΜΠΡΚΛ = Συγγενεὺς μὲ τὸ κουνουπίδι.

Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 1	2 6 2 4 5	3 4 9 6 7 8 9 1	4 5 1 8 9 1	5 1 8 2	6 7 1 7 8 2
7 3 1 9 8 2	8 9 1 8 9 1	9 8 1 9 5			

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Ἀγώνες δρόμου

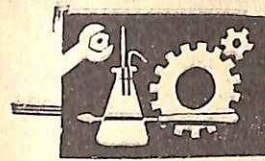
Στοὺς σχολικοὺς ἀγῶνες, ὁ Ἀντωνάκης προσπάθησε νά νικήσῃ σὸ δρόμο τῶν 100 μέτρων, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ἀν τρεῖς ἀπὸ τοὺς δρομεῖς ποὺ τερμάτισαν πρὶν ἀπ' αὐτόν, βρισκόνταν πίσω του, θά ἦταν τότε τετραπλάσιος αὐτοῦ ποὺ βρισκόνταν πίσω του, ἀπὸ κείνους ποὺ βρισκόνταν μπροστά του. Στὴν πραγματικότητά ὅμως, τερμάτισαν πρὶν ἀπ' αὐτόν τετραπλάσιοι ἀπ' ὅσους ἔμεναν πίσω του. Πόσοι ἦταν ὅλοι οἱ δρομεῖς; Καὶ μὲ ποιά σειρά τερμάτισε ὁ Ἀντωνάκης;

15 μικροδιαφορές

Οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ἐκ πρώτης ὁψεως 15 σημεία. Ἀν θέλετε νά ὑπερηφανεύεστε, γιὰ τὴν μικροδιαφορὴν μέσα σὲ 3 λεπτά τῆς ὥρας. Τὸ παγινιδί γίνεται πῶς ἀνδιαφέρον ἂν πάρουν μέρος σ' αὐτὸ δυὸ ἡ καὶ τρεῖς παικτὲς συγχρόνως. Κερδὶ κερδισαφόρες, ἡ ἐκείνος ποὺ θά βρῇ πρῶτος καὶ τίς 15 μίμια σ' ἓνα χρονικὸ διάστημα, ποὺ καθορίζεται προκαταβολικὰ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς παικτὲς.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 78

Τὸ μυστικὸ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Μὴ βασίζεστε μόνο στὴν τύχη

κεφάλαια τῶν ἐπιχειρησῶν τους γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν πλοίων καὶ θά τὰ ἀπόσβεναν ἀπὸ τὰ ἀσφάλιστρα ποὺ θά εἰσέπρατταν μαζί μὲ τὸν ἀνάλογο τόκο.

Ἦταν μιά δελεαστικὴ πρότασις κι' οἱ Ἀγγλοὶ ἀσφαλιστὲς ἀφοῦ τὴν ἐμελέτησαν, ἔχον μόνον τὴν υἱοθέτησαν, ἀλλὰ καὶ ἔδωκαν σὸ Νιάρχου ἀπόλυτη πληρεξουσιότητα σὸ ζήτημα τῆς κατασκευῆς τῶν πλοίων. Ἐπομένως, ὁ Νιάρχου ἀποφάσισε νά ἀσφαλιστῇ τὸν ὅλοκληρο στόλο ἀπὸ πετρελαιοφόρα πλοία, χωρὶς νά χρειαστῇ νά διαθέσῃ πεντάρα ἀπὸ τὴν τσέπη του. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, δὲν ἐξυπηρετοῦσε μόνον ἐν αὐτῷ του, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς ἀσφαλιστὲς, στοὺς ὁποίους ἐπρότεινε ἓνα συμ-

Νέα Ὑόρκη, ποὺ προϋπολογίσθηκε ὅτι θά στοίχιζε γύρω σὸ ἓνα ἑκατομμύριο δολλάρια. Τοῦ εἶπεσαν, συνεπῶς, 975.000 δολλάρια. Ἀλλ' εἶχε τὸ σχέδιό του. Διέθεσε ὁλόκληρο τὸ κεφάλαιό του, δηλαδή τὰ 25.000 δολλάρια, δίνοντας τὸ ὡς προκαταβολή σ' ἓναν διάσημο ἡθοποιό, γιὰ νά ἐξασφαλίσῃ τὴ συνεργασία του. Ἐχοντας αὐτὸ τὸ «κεφάλαιο» στὰ χέρια του, δηλαδή τὸ ὄνομα τοῦ διάσημου ἡθοποιοῦ, δὲν δυσκολεῖτο νά βρῇ τοὺς ἄλλους ἡθοποιούς ποὺ τοῦ χρειάζονταν. Ἐξασφάλισε ἀκόμη τὴν συνεργασία διαφόρων ἄλλων παραγόντων (σκηνοθετῶν, μουσικῶν κλπ.), παραχωρώντας ποσοστὰ ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσί τῆς ταινίας. Ἀφοῦ ἔκανόνισε

γούαιή. Τὸ ξεκίνημά του τὸ ἀφῆγε στὰ ἀπομνημονεμάτα του. Ζοῦσε τότε σὲ μιά μικρὴ πόλι κι' εἶχε τὴ φιλοδοξία νά φέρῃ ἐκεῖ ἓνα κωμικὸ συγκρότημα, ποὺ ἔσημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία ἐκείνη τὴν ἐποχή. Πῶς νά κάμῃ, όμως, ποὺ δὲν εἶχε χρήματα; Σκέφτηκε, λοιπόν, ὅτι τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ τοῦ χρειάζονταν ἦταν νά ἐξασφαλίσῃ μιά αἰθούσα γιὰ τὶς παραστάσεις καὶ πῆγε στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μεγαλύτερου θεάτρου τῆς πόλεως.

— Θέλω τὴν αἰθούσα γιὰ δυὸ μῆνες, μὲ δικαίωμα τριῶν ἡμερῶν γιὰ τὸ κλείσιμο τῆς συμφωνίας, τοῦ εἶπε.

Ἀφοῦ ὑπέγραψε τὸ σχετικὸ συμφωνητικὸ μαζί του, πῆγε στὸν ἀνταρτικὸ κωμικὸ συγκροτηματὸς καὶ πῆρε κι' ἀπ' αὐτὸν μιά «ἐξουσιοδότηση» στὴν τσέπη, παρουσιάστηκε κατόπιν σ' ἓνα κεφαλαιοῦχο, ποὺ δέχτηκε πρόθυμα νά καταβάλῃ τὰ ἀπαραίτητα κεφάλαια. Ἀν, όμως, πῆγαινε νά τὸν βρῇ, γιὰ νά τοῦ ἐκθέσῃ μὲ λόγια τὴν ὑπόθεσι, χωρὶς νά ἔχῃ τίποτα τὸ συγκεκριμένο, τὸ πιθανώτερο εἶναι ὅτι δὲν θά συναντοῦσε καμμία προθυμία.

Ἐνας χηρὸς εἶχε ἐφεύρει μιά καινούργια καθαρτικὴ οὐσία, ποὺ ἐξασφάλιζε τοὺς λεκέδες στὴ στιγμή, χωρὶς ν' ἀφήνῃ τὸ παραμικρὸ ἱχνος. Ἀλλὰ δὲν εἶχε χρήματα γιὰ νά τὴν κατασκευάσῃ. Πῆγε, λοιπόν, στὸν περίφημο Ἀμερικανὸ διαφημιστὴ Χόπκινς καὶ τὸν παρακάλεσε νά τοῦ βρῇ κανένα ἐργαστάσι γιὰ νά πούλησῃ τὴν ἐφευρέσι του.

— Ἀλλὰ δὲν θά σοῦ δώσουν παροπάνω ἀπὸ πέντε χιλιάδες δολλάρια, ἐνῶ αὐτοὶ θά κερδίσουν ἑκατοντάδες, τοῦ ἀπάντησε ὁ Χόπκινς.

— Ἐστὺ, εἶπε ὁ ἐφευρέτης.

— Θά σοῦ ὑποδείξω τὸν τρόπο γιὰ νά κάμῃς τὴ δουλειά μόνος σου, εἶπε ἔπειτα ὁ διαφημιστής.

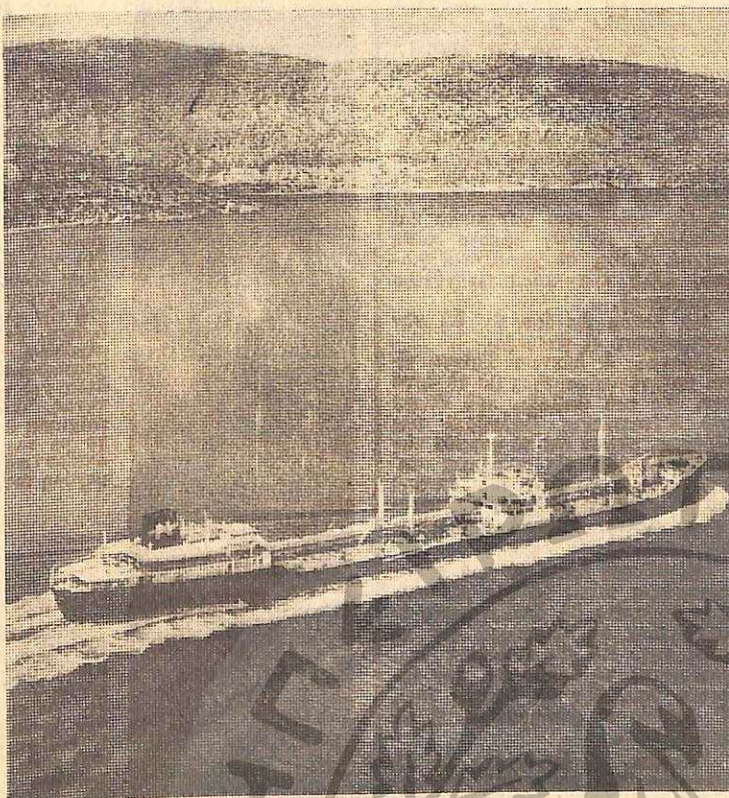
— Χωρὶς χρήματα;

— Ναι.

Ὁ Χόπκινς τὸν ἐστειλε πρῶτα νά τυπώσῃ 10.000 διπλότυπα παραγγελιῶν καὶ τοῦ συνέστησε κατόπιν νά ἐπισκεφθῇ ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἐμπόρων καὶ νά πάρῃ ἀπ' αὐτοὺς παραγγελίες ἐπὶ προθεσμία. Ὁ ἐφευρέτης συμμορφώθηκε μ' αὐτὴ τὴ σύστασι καὶ κατόπιν ὤσισε νά συγκεντρώσῃ καίτοι ὅσες χιλιάδες παραγγελίες. Μαζὶ μὲ τὸν Χόπκινς πῆγαν κατόπιν σ' ἓνα ἐργαστάσι χημικῶν προϊόντων καὶ ἐδεῖξαν τὶς παραγγελίες ποὺ εἶχαν πάρει. Ὁ διευθυντὴς τοῦ δέχτηκε ἀμέσως ὅχι μόνο νά κατασκευάσῃ σὲ διωμηχανικὴ κλίμακα τὰ καινούργια προϊόν, ἀλλὰ καὶ νά τὸ λανσάρῃ στὴν ἀγορά, μὲ ἐξοδά του.

Στὸ χρηματιστήριον τῆς Νέας Ὑόρκης ὑπάρχουν οἱ «ἀκούστες» καὶ οἱ «ταυροὶ». Οἱ πρῶτοι πούλουν μὲ προθεσμία μετοχές ποὺ δὲν ἔχουν καὶ οἱ δεύτεροὶ ἀγοράζουν αὐτὰς τὶς μετοχές, ὁποῦντὶ ζέρουν ὅτι οἱ πῶληται δὲν ἔχουν τίποτα. Οἱ πρῶτοι παίρνουν «μὲ τὰ κάτω», ἐλπίζον, δηλαδή ὅτι στὴν ἡμερομηνία τῆς παραδόσεως, οἱ τιμὲς τῶν μετοχῶν θά ἔχουν πέσει, ὅποτε θά προκύψῃ ἕνα σημαντικό κέρδος (δεδομένου ὅτι τὶς ἔχουν προπληρώσει ἀκριβώτερα). Οἱ δεύτεροι, τὸναντιον, παίρνουν «μὲ τὰ πάνω», ἐλπίζον, δηλαδή, ὅτι στὴν ἡμερομηνία τῆς παραδόσεως οἱ τιμὲς τῶν μετοχῶν θά ἔχουν ὀψάσει, ὅποτε θά εἶναι αὐτοὶ οἱ κερδισμένοι (δεδομένου ὅτι τὶς ἔχουν προαγοράσει σὲ μικρότερο τιμῇ). Εἶναι περιττὸ νά ποῦμε ὅτι δὲν γίνεται καμμία ἀγορὰ ἢ πώλησις μετοχῶν. Οἱ ἀκούστες «δεσφάζουν» καὶ οἱ ταυροὶ κερδοσκοποῦν ἀπλοῦστα ἐπὶ τῶν διακυμάνσεων τῶν τιμῶν. Ἀγοράζον καὶ πούλανε, δηλαδή, ἀέρα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Παραδομένης κωμικῆς ἐπιχειρήσεως.

Μὲ παρόμοια τάνκρο σχηματίζεται ἓνας ὁλόκληρος στόλος, χωρὶς ὁ ἐφοπιστής νά βγάλλῃ μιά πεντάρα ἀπὸ τὴν τσέπη του...

φέροντα τρόπο διαθέσεως τῶν νεκρῶν κεφαλαίων τους. Ἀν πῆγαινε νά ζητήσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα ἀπὸ μιά Τράπεζα, θά συναντοῦσε ἴσως πολλὰς δυσκολίες, γιὰ τὸ πῶς ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν πλοίων ἦταν τεράστιο. Ἐνῶ οἱ ἀσφαλιστὲς εἶχαν συμφέρον νά χρηματοδοτήσουν αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι, ἀπὸ τὴν ὁποία θά ἀπεκομιζαν μεγάλα κέρδη.

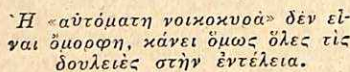
Καὶ αὐτὴ ἀκριβὴς ἦταν ἡ ἀξία τῆς προτάσεως τοῦ Νιάρχου. Δὲν πῆγε νά ζητήσῃ χρήματα, ἀλλὰ νά προσφέρῃ δουλειά.

Ἀπὸ τὸ τίποτε ξεφύτρωσε ἐπίσης ἡ «Σκρὴν Πλαῖν», ποὺ εἶναι σήμερα μιά ἀπὸ τὶς μεγάλαις κινηματογραφικὰς ἐταιρεῖες τοῦ Χόλλυγουντ. Ἰδρυτὴς τῆς ἦταν ἓνας δηλοποιὸς, ποὺ δὲν εἶχε ὡς ἀρχικὸ κεφάλαιο παρά μόνον 25.000 δολάρια. Ἀποφάσισε, ὅστόσο, νά γυρίσῃ τὴν ταινία «Αὐτὴ εἶναι ἡ

τὰ πάντα, παρουσιάστηκε μὲ τὰ συμβόλαια στὰ χέρια σὲ μιά Τράπεζα καὶ δὲν δυσκολεῖτο νά ἐξασφαλίσῃ τὰ κεφάλαια ποὺ ἤθελε.

Πολλοὶ ἀνθρώποι ἀρχίζουν ἀπὸ τὴ σκέψι: «Μοῦ χρειάζονται τόσα χρήματα, γιὰ νά κάμω αὐτὴ τὴ δουλειά». Καί, φυσικά, δὲν βρίσκουν πεντάρα, γιὰ τὴν ἰδέαν μιάς δουλειᾶς. Ἀν, όμως, ἔκαναν τὸν κόπο νά ὀργανώσουν πρῶτα τὴ δουλειά, θά τοῦς ἦταν εὐκόλο νά βροῦν κατόπιν ὅσα χρήματα ἤθελαν. Ὑπάρχουν πάντοτε τεράστια κεφάλαια ποὺ κοιμούνται καὶ ποὺ οἱ κάτοχοί τους δὲν βέλδουν τίποτε καλύτερο ἀπὸ τὸ νά μπερδεύουν νά τὰ διαθέσουν ἐπὶ φιλῶς. Ἀν τοὺς προσφέρετε αὐτὸ τὸν τρόπο, θά εἶναι πρόθυμοι νά σᾶς ἀνοίξουν τὸ πούγγι τους.

Ἀπὸ τὸ μὴδὲν ξεκίνησε καὶ ὁ Λίνσκοτ, ποὺ ἔγινε κατόπιν ἓνας ἀπὸ τοὺς βασιλιάδες τοῦ Μπροντ-

Μόνο πού δέν εἶναι... ζωντανή

ΠΟΣΟΙ καὶ πόσοι ἄντρες δὲ
δαμονίζονται, ὅταν ἡ γυναι-
κα τους ἔξη ἔξαχα, ὅταν ἡ σιδερωσι-
τὸ πονηρὸν τοὺς ἢ ὅταν ἔξη ἀο-
γῆσαι καὶ μαγεωσέη τοὺς παῖ! Πο-
σοὶ καὶ πόσοι δὲν ἀναγοιζοῦνται,
ὅταν καταθέτουνε κάθε Σαββατο-
βραδὸν στὰ χεῖρα τῆς τοῦ βδομα-
διατίου: «Μὰ τ' ἀΐζει τάχα, ὅσα
μοὺ ζωστίζε!»

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς, ὅσο κα-
λὴ καὶ γάμιν μιὰ νοικοκυρά, δὲ
μπορεῖ νὰ μὴν κἀνὴ λάθῃ καὶ πα-
ραλείψει—προπάντων ὅταν βοί-
σκειται στὴν ἀρχὴ ἀκόμῃ τῆς συ-
νυγίης καροῖρας τῆς. Ἐπάρχει
ἀνθρωπος ἀλάθης;

Ἄπ' τὸ ἕλλο μέρος πάλι, οἱ περισσότερες παντρεμένες παραπονοῦνται ὁλοένα πὺς «τὶς τρώει τὸ σκούπισμα, τὸ πλύσιμο, τὸ μαγείρεμα», πὺς θυσιάζουν γιὰ τὸ σπιτικό τους «τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς τους».

Θέλοντας λοιπόν να βελτιω-
ση και τις δύο παρατάξεις, ο δο-
κτο Μόρεντι Τόινγ, καθηγη-
της στο αγγλικό πανεπιστήμιο του
Σέφιλντ, αποφάσισε να σμοφισ-
μα «αυτομάτη νοικοκυρά», ένα
ρομπότ ικανό να ζάνη στην εντέ-
λεια, γρήγορα, διάβητα και ακου-
ραστα, τις χωριότητες δουλειές ε-
νός νοικοκυριού. Και πραγματικά,
έφτιαξε ένα τέτοιο μηχανάκι και
το βάφτισε «Ρομπότσα». Τώρα
βρίσκεται σε συνεννοήσεις μ' ένα
μεγάλο αγγλικό έργοσάβιο, για
να δώσει τη μορφή ποσοδογής του.

Υπολογίζει δε ότι, όταν θα πα-
ράγονται με βιομηχανικό ρυθμό
τά ρομπότ αυτά θα στοιχίζουν μό-
λις 500 λίρες το ένα—πολύ φτηνό-
τερα δηλαδή από μια ζωντανή γυ-
ναίκα...

Ἐλάχιστες εἶναι οἱ δουλιᾶς τοῦ νοικοκυρίου, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ γὰρ νικῇ ἡ «Ρομπέρτα». Μία συσπαιρναντὰρ κ' ἓνα φωτοηλεκτρικὸν ζυγιστὸρ ἀποτελοῦν τὰ «μάτια» της. Γιὰ πόδια, ἔχει τροχούς, μὲ τοὺς ὁποίους κυκλοφορεῖ ἀθρόον ἐπὶ τὰ δωματία τοῦ σπιτιοῦ. Ἀρχίζει τὰ «γόνατ'» της, γιὰ ν' ἀνεβῇ ἐπὶ τὰ σκάλες.

ῥιθιμμένον δίσκο, σάν τοῦ τηλεφώνου. Κάθε ῥιθιμμός ἀντιστοιχεί σὲ μιὰ φωνημένη δυνάμει. Ἐταί, τὸ ρομπότ παίρνει διατάξεις ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη του τὴ πρόειν γὰ νάχη. Ἐχει ὅμως καὶ «ἐγκέφαλο»: μιὰ σειρά ἀπὸ ταινίες μαγνητοφώνων, πάνω στίς ὁποῖες εἶναι ἀποτυπωμένες λεπτομερεῖς ὁδηγίες γὰ τὴν ἐκτέλεσι τῆς κῆς δυνάμει. Μὲ τὴ στοργή του δίσκων, γίνεται αὐτοματα ἡ ἐκπολιτ τῆς ἀντιστοιχίας ταινίας. Τὸ ρομπότ ἐκτελεῖ αὐτὰ στίς ὁδηγίες πού εἶναι γραμμένες πάνω σ' αὐτήν, καὶ τὴς ἐκτελεῖ, μὲ τὴ σιδηρένια «χρῆσι» του, πού ἔχουν μήκος 2½ μέτρων.

Φινιά, κάθε εργασία μπορεί να σβήσει και να αντικατασταθεί με άλλη, καινούρια, όταν λάβει πιά να χρειάζεται για ωριμότητα δουλειά.

Έτσι, η Προέστια μπορεί να σβήσει το τραπέζι, να αλλάξει πιάτα, να ετοιμάσει τα χρειάζονται, να βάλει κουτάδια, να σερβίρει, να σερβίσει, να ξεσβήσει, να σερβίσει φαγητά ή ποτά, κλπ.

Τὸ μόνο της μειονέκτημα εἶναι πῶς ὑστερεῖ σε... ὁμορφιά ἀπὸ τίς ζωντανές γοιτσοζυγές, γιατί ὁ ζω- τασκενιστὴς της ἐνδιαφερόθηκε ζωοῖς γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία της καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἐμφάνισί της. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως, θὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ ὁμορφὴ... ἢ τοὐλάχιστον ὑποφωρῇ.

'Απ' τὸ ἄλλο μέρος, ἔχει ἓνα σωρὸν πλεονεκτημάτων: Δὲν εἶναι γλώσσῃ, γκρινιὰν, τεμπέλα, δὲν ξέρει ἀπὸ χορβατομονομουῖρα, δὲ γνωρίζει καὶνούργια φοροστάνια καὶ κατέλλα... Κι' ἂν κάποτε πάθῃ καμμιὰ βλάβη, δὲ χοριάζεται γιὰ-τοῦ, ἀλλὰ ἓνα—πολὺ φτηνότερο—μηνανιό.

Νᾶ δοῦμε ὅσποσο ἂν θὰ τὴν
προτιμήσουν οἱ ἄντρες...

Πάντως, ὁ δοξτωρ Τσίγγιζ εἶ-
ναι χατεφνοσημασμένος μετ' ὄργου
του. Σὲ μιὰ διὰλέξεϊ, πού ἔδωκε
στὸ «Ἰνστιτούτο Χάλυθος» τῆς
Μόσχας, τόνισε ὅτι τὸ ρομπότ του
θὰ ἀπαλλάξῃ τὶς γυναῖκες ἀπὸ
τὴν ἀνάγκη ρουτίνας τοῦ σπιτιοῦ
καὶ θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ σταφαι-
νεύσιν σὲ ἄλλες, ἀληθινὰ δημοιογι-
κὲς ἐργασίαι.

Θά θέλαμε ὅμως γὰ τοῦ παρα-
τηρήσουμε κατὰ: Ἀὐτὲς οἱ «ἀλ-
λες» ἐργασίες θὰ ἀποξενώσουν ὁ-
ποσδήποτε τὴ νοικοκυριὰ ἀπ' τὸ
σπίτι της. Κι ἂν ὁ ἄντρας της,
γυρίζοντας τὸ βράδυ ἀπ' τὴν ἐρ-
γασία του, δὲν τὴ βοήθεια ἐκεῖ,
θ' ἀόχισή ν' ἀναρωτιέται τί τὴ
χοιᾶζεται...

Ἔπειτα, οἱ ἐργένηδες δὲ θά
νοιοῦνται πᾶς πολὺ-πολὺ τὴν ἀ-
νάγκη νὰ παντοιοῦνται, ὅταν θά-
ξουν τὴ «Ρομπέρτα» γιὰ νὰ τοὺς
παιδοποιῇται. Κι' ἔτσι ὑπάρχει γιν-
δνος νὰ ἐλαττωθῇ ἀνθρωπιστικῶς
ὁ ἀριθμὸς τῶν γαμῶν.
Τὰ σέφθηκε, ὅλ' αὐτὰ, ὁ δό-
κτωρ Τοῖνγ;

☉ ☉
 Τὸ μυστικὸν θὰ χρητηθῇ

σκληνά χρόνια

Ο Ζακ Μπουρζέα ένας συνθέτης τραγουδιών, που αλληλογραφούσε με την Έντυ Πιάφ επί είκοσιπέντε χρόνια, από το 1935 μέχρι το 1960, χάρισε στην Έθνική παρισινή βιβλι-

χάρη στην ευχέλεια που της δόθηκε εκατό πενήντα γράμματα της διάσημης τραγουδίστριας, στα όποια υπάρχουν πολλές εξουολογήσεις, που αφορούν την εργασία της και την αισθηματική της ζωή. Για να εμποδιστεί αυτά τα τόσο προσωπικά στοιχεία να πέσουν στα χέρια κερδοσκόπων και να δημοσιευτούν σε εφημερίδες, ο Ζάκ Μπουρζέζ ζητάει να μη μπορεί κανείς ν' άνοιξη αυτά τα γράμματα, πριν να περάσουν σαράντα χρόνια.

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ κινηματογράφος κατηγορείται ότι είναι πολύ πολυπράγος, κι' ότι παρουσιάζει ψυχλν, που κατά ένα μεγάλο μέρος είναι ένα ασχημίστουμεγαληθητικότητα και μεγαλοπράξ. Μά τι σκεπτόνται σχετικά οι θεατοί που γυρίζουν στα ταινία; Θεωρούν χρήσιμη ή επιζήαση τη δουλειά που γίνεται στα πρώτα πρόσφατα έρευνα, έγινε σε πολλούς διάσημους ηθοποιούς μια έρωτησι, που θιγόντας τους απ' ευθείας στα προσωπικά τους αισθήματα, τους ανάγκασε να πουν την αλήθεια.

Τὰ ἀνόητα φίλμ εἶναι τὰ πρὸ ἐπικίνδυνα

“Αν είχα ένα παιδί σε έφηβική ηλικία θα του έπερπατα χωρίς άλλο να δη το τελευταίο μου φίλμ «Οι εκτός νόμου του γάμου». Είναι αλήθεια, ότι σ’ αυτό το φίλμ παίζω ένα δολοφόνο-πεισίοδο χωρίς να φοβά έπάνω μου ούτε ένα μαντήλακι, μα όλες οι σκηνές δεν έχουν τίποτα τὸ πικαντικό, τὸ σεξὺ ή τὸ πορνωγραφικό. Είναι, αντίθετα, ένα πεισίοδο δραματικό, ένα θέαμα πολὺ σοβαρό, πού βλοῖ, ακόμα καὶ τὰ παιδιά, θὰ έπρεπε νὰ τὸ γνωρίσουν. Ὅποιοι θὰ τὸ δη θὰ ἀναγκασθῇ νὰ σκεφτῇ, νὰ ἐμβάσει καὶ νὰ φρελήθῃ ἀπὸ τὴν ἴδιαν τὸν τίς σκεφεί. Θὰ ἀπέφυγα, ἀντίθετα, νὰ ἀφῶν τὰ παιδιά νὰ δοὺν ὠριμένα ἀνῆντα καὶ παράλογα φίλμ, Ἐγὼ ἔχω γυρίσει πολλὰ ἀνῆντα φίλμ καὶ αὐτὰ θὰ τὰ ἀπαγόρευα στὸ παιδί μου, γιὰτί πιστεύω πὸς ἡ ἀνοησία είναι ένα ἰσχυρό μέσον διαφθοράς.

Τὰ παιδιὰ θέλουν ἱστορίες γιὰ τὰ παιδιὰ

Τα πιο μικρά από τα παιδιά μου έχουν ήδη μόσων να περπατά από τα φίλμ μου. Άλλα δεν μπορούν την καλτοφωρία και άλλα προτίμηση να μην άφισω να τα δούν. Για να φέρω μερικά παραδείγματα τους επέτρεψα να παρακολουθήσουν νασάστια, μα δεν θέλησα να δούν το φίλμ «Σας άρεσει ο Μπράνς;», όπου έπαιζα το ρόλο μιας γυναίκας, που παρασέρταται από ένα έρωτικό πάθος γύρω έναν άντρα πολύ νεώτερό της! αυτήν την έπιτρέψαθη την γνώμη, ότι στα παιδιά πρέπει για την ηλικία τους και να τους απαγορεύονται μεγάλους, που είναι κατάλληλες μόνο για τους στωρικό-μυθολογικό φίλμ που θεωρούνται κατάλληλα για παιδιά, έχουν σκηνές φοβερές σκληροτήρας από φρίκη, ενώ ο Ρομπερτίνο, που άναγε με τους φίλους του, το όρκε «πολύ διασθεαστικό». Στα παιδιά υπάρχει συχνά μια μεγάλη σκληρότητα.

Ντρέπομαι σχεδὸν γιὰ ὅλα μου τὰ φίλα

Θεωρώ τα περισσότερα φιλμ, που γύρισα, σαν είδος υστέρησης, σαν μια κολλητική αρέσκη, σαν ένα βίσιμο, που πρέπει να κρατηθεί. Αν είχα μια κόρη δεκαπέντε χρόνων δεν θα της άφαινα ποτέ να δει το φιλμ «Ο Ρόκκο και η αδελφή του», γιατί το φιλμ αυτό, παρ' όλο που είναι πολύ άραιο, έχει σκληρές διαίτησες που θα μπορούσαν να ταράξουν την ψυχή μιας κοπέλλας. Αντίθετα, δεν θα με ενδιέφερε καθόλου, αν ένα παιδί μου, θα με έβλεπε σ' ένα φιλμ τρελών, ενός δολοφονού. Έλπιζα, ενός απάτη, ήταν παιδί μου, αφού θα με γνώριζε στην «πραγματική» ζωή μου, θα μπορούσε να ξεχωρίσει την πραγματικότητα από την προσποίηση.

Δέν θα έδινα ποτέ στά παιδιά μου
την αδεια

«Όχι. Τα περισσότερα από τα φιλμ που γί-
ρισαν, δεν είναι φιλμ κατάλληλα για εφηβους
άλλα για μεγάλους. Γι' αυτό δεν θα επέτρε-
ποτέ σε μία κόρη μου ή σ' ένα γυιό μου, ν
δουν αυτά τα φιλμ στην ηλικία της εφηβείας
τους. Θα το έκανα για τον ίδιο λόγο που δεν θ
τους επέτρεπα να δουν στο θέατρο τα δράμα
τα του Τένσερ Ούιλλιαμς. Ένα μυαλό ακόμ
αύγουρο, δε μπορεί να αντιληφθή την πραγμ
τική σημασία ενός έργου τέχνης, μα σταματ
περισσότερο στην τεχνολογία, στην πλασ-
τική σκηνη, χωρίς να καταλαβαίνει τη βαθ-
τερη σημασία της.

Σήμερα τὸ μπικίνι δὲν δημιουργεῖ
ἐντύπωση

Είναι ένα πρόβλημα, που σήμερα δεν με ανησυχεί. Η κόρη μου είναι ακόμα πολύ μικρή κι όταν θα μεγαλώσει, θα το ακριβώ. Θα ήθελα, όμως, να πω μερικά πράγματα. Το πρώτο είναι, πώς δεν ντρέπομαι καθόλου για τα φίλμ που γυρίσα. 'Ακόμα κι' αν υπάρχουν σκηνές που τολμηρές, είναι φίλμ κάθε άλλο παρά χυδαίοι, ανόητα ή ανώφελα. Κατά τη γνώμη μου, νομίζω πως οι γονείς και οι μεγάλοι έχουν ιδέες πολύ απραχαιούμενες για την ευαισθησία των νέων. Σήμερα, οι νέοι δεν ταραζούνται εύκολα. Είναι μικτερίνι δεν τους προκαλεί καμιά εντύπωση. Έχουν συνηθίσει να θεωρούν τις σχέσεις ανάμεσα στους άντρες και στις γυναίκες σαν κάτι το άπολυτα φυσικό. "Αν δεν ήταν έτσι, οι πραγματικοί κόσμος που τους περιβάλλει, θα τους τάραινε πολύ περισσότερο από τις ψεύτικες ιστορίες των φίλμ.

Θὰ ἀπαγόρευα τὰ λεγόμενα χιουριστικά φίλμ

Ναί, αν είχα ένα παιδί θα του επέτρεπα να διδάσκει φίλο μου, παρ' όλο που η λογοκρισία θέλει τα πράγματα διαφορετικά. Πιστεύω πως δε γύρισα ποτέ σκηνές, που να με κάνουν να ντρέπομαι στα μάτια ενός παιδιού ή που θα μπορούσαν να ταράξουν με νοσηρό τρόπο τη φαντασία ενός εφήβου. Θά του απαγορεύα, όμως, να διδάσκει φίλο μου, εκείνα τα λεγόμενα χιουμοριστικά, τα ελαφρά, τα κομικά, που φαίνονται άβυσσος και άβυσσος, μά που είναι γεμάτα από χυδαίους όστες. Δεν θα το άφηνα, ακόμα, να διδάσκει τα φίλο μου εξευhumώον «των ανθρώπων που ανέβαινε με κάθε τρόπο», προκαλώντας στην άγνοια ακόμα σκεψι του παιδιού, την ιδέα ότι όλοι είμαστε ανέντιμοι και ότι ο πλούτος είναι η μοναδική αξία, που προκαλεί το σεβασμό. Έχω τη γνώμη, ότι το σύστημα του «απαγορεύεται στους ανηλίκους» δεν ανταποκρίνεται σε κανένα πραγματικό ηθικό κριτήριο. Είναι οι γονείς που πρέπει να αποφασίζουν σύμφωνα με τις ιδέες τους και τις αξίες τους, για τα θέματα που είναι ή δεν είναι κατάλληλα για την ωριμότητα των παιδιών τους.

Ύστερα από τα 18 χρόνια ελεύθερη η
είσοδος στα έργα μου

Την τελευταία μου κομωδία «Στη μνήμη μιας φίλης κυρίας», θα το άφηνα να το δη-
λώσω, σε οποιοδήποτε ηλικία. Τα προηγουμένα
έργα μου καίριατερα τα «Μικρή ψυχή», θα
του επέτρεπα να το παρακολουθήσει μόνο μετά
τα 18 χρόνια γιατί τότε θα έβλεπε καταστά-
σεις είναι πολύ σβασρές, οι ελλείψεις του, ή
διαλέκτες και οι συνθήκες, μπορούν να επιβρά-
σουν αρνητικά σε μία φαντασία ακόμα ανώ-
ριμη.

Τὸ παιδί μου θὰ νελάσῃ μὲ τοὺς
ἀδελφούς μου

Νομίζω πως όταν ο γυιός μου θα είναι αρκετά μεγάλος και θα δη π.χ. τα φίλμ «Οι έρωτικές ώρες», «Η βασίλισσα μελίσσα», ή «Ο τρελός πόθος», θ' άρχισα να με ρωτάει ειρωνικά, πως μπορώ να έναρκαώ ιστορίες τόσο φφελείς και παιδιαίστικες.

Τὰ φίλα διηγούνται τὴν ἀλήθειαν
τῆς ζωῆς

“Αν και όταν θά έχω ένα παιδί, θά προσπαθώ να το κάνω να καταλάβει γρήγορα τις αλήθειες της ζωής. Είμαι βέβαιος πως αυτό είναι το σωστό, γιατί έτσι θ’ αποφοιτώ τον κινδύνο να τυλιχθώ με διφορούμενα μυστήρια και με νυστέρες περιέργειας εκείνα, που είναι πράγματα απλά, όμορφα και φυσικά. Επομένως νομίζω, ότι γύρω στα δεκατέσσερα-δεκάξι χρόνια του, θα είναι σε θέση να -δη τo φίλμ, που έχω γυρίσει και που θα γυρίσω στο μέλλον, χωρίς καμμία ταράχη.

Σήμερα όχι, μα σε λίγα χρόνια δεν θα
έχω αντιρροήσεις

Σήμερα, βέβαια, δεν θα επέτρεπα στα παιδιά μου να δουν το «Φαίδρα» ή «Έντα Γλέμμα από τη γέφυρα», μα νομίζω πως δεν θα έχω καμιά αντίρρηση, όταν θα μεγαλώσουν λίγο. Προσπάθησα πάντοτε να γυρίσω φίλη με καλλιτεχνική αίσια. Και ένα έργο τέχνης, οποιαδήποτε και αν είναι ή υπόθεσή του, έχει πάντα μια επιδράση εξευγενιστική. Οι ελληνικές τραγωδίες είναι γεμάτες από αιμομιξίες, από προδοσίες, από ασελφокτονίες. Και όμως, οι σπουδαστές της διαβάσανε στις τάξεις τους και κανείς δεν σκέφτηκε ποτέ να τις απαγορεύσει για ηθικούς λόγους.

Δὲν θὰ ἤθελα νὰ μὲ δοῦν νὰ πεθαίνω
στραγγαλισμένη

Όταν πρόκειται για τα δικά μας παιδιά, το πρόβλημα γίνεται περίπλοκο, ακόμη κι όταν πρόκειται για film εντελώς άδωα. Ή κόρη μου, η Στέλλα π.χ., έπαθε ένα πραγματικό «σοκ» βλέποντας το film «Ραντεβού στην Ισλία», όπου έπαιζα το ρόλο της μητέρας μιας μικρούλης» έξη χρόνων. Στο τέλος του film, με ρώτησε κλαίγοντας: «Μαμά, ποιάν αγαπάς, έμενα ή εκείνη την άλλη κοπέλα»; Για να έρω ένα άλλο παράδειγμα, δέν θα έπιρρω στις κόρες μου, να δούν ένα αστυνομικό film που γυρίσα τελευταία και στο οποίο πεθαίνει στραγγαλισμένη. Όταν θα μεγαλώσουν, θα πρέπει να σταθούν μπροστά σε ένα film που παίζω εγώ, να μην δουν ώριμενα film, όπου παίζω εγώ, να μην έρκεται τομηνός. Γι αυτό, έπρεπε να έρθει ο έφηβοι δέν βλέπονται από τα film που ξεκαθάρουν τις ιδέες, φάνει να διηγούνται ύπερθέσεις κανονικές, φυσιολογικές και όχι ιστορίες διαστραμμένων τύπων.

ΔΕΝ ΟΥΚΑΝΔΑΛΙΣΑ ΠΟΤΕ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Νομίζω ναι, γιατί δέν γύρισα ποτέ φίλη σκαν-
δαλιστικά. Ύποβόηκα, μερικές φορές, ρόλους
πικάντικους, καί παρουσίασθηκα στον κινημα-
τογράφο ντυμένη μάλλον τολμηρά, μα έπρόκειτο
πάντα γιά φίλη καμικά, εσθμα καί κατά τη
γνώμη μου, όπου γεννιέται τό γέλιο δέν μπορεί
νά γεννηθή ταραχή. Θέλω να πώ, ότι μία Ιστο-
ρία εσθμη, χαριτωμένη, άκόμα κι' όταν είναι
λίγη τολμηρή, δέν δημιουργεί ποτέ σκεψεις νο-
λόγιο τολμηρή, όφραστολημένες περιέργειες, καί γι' αύ-
σπρές, όφραστολη μπορεί να κινή κακό, άκόμα
καί, πολύ δύσκολα μπορεί να κινή κακό, άκόμα
καί στους πολύ νέους.

Η Λιάνα, τη γνώρισε ο Πέτρος στη Γλυφάδα. Είχε δεχθεί την πρόσκληση ενός συναδέλφου του τμηματάρχη στην Τράπεζα, όπου εργαζόταν. Ο συνάδελφός του είχε δικό του αυτοκίνητο, ήταν από πλούσια οικογένεια και νεώτερος από τον Πέτρο κατά δέκα χρόνια.

Ο συνάδελφός του είχε καλέσει άλλους δύο τμηματάρχες. Έτσι ο Πέτρος δεν μπόρεσε ν' αρνηθεί και πήγε εκείνη την Κυριακή μαζί τους στη Γλυφάδα.

Το κέντρο, που πάρκαραν το αυτοκίνητο, ήταν άριστοκρατικό. Οι άλλοι συνάδελφοί του ήταν μαθημένοι από τέτοια κέντρα πολυτελείας. Ο Πέτρος όμως, που ζούσε μόνος με τον εαυτό του και τις ιδέες του, περιοριζόταν σε απλούς περιπάτους με το λεωφορείο και δεν ξανοιγόταν σε έξοδα.

Οι συνάδελφοί του όμως ήξεραν πολύ κόσμο, και η παρουσία τους στο κέντρο εκείνο προκάλεσε θορυβώδεις εκδηλώσεις χαράς από νέους και νέες, φίλους τους, που τους κάλεσαν στο τραπέζι τους.

Η Λιάνα βρισκόταν στην παρέα τους και ήταν η μόνη γυναίκα, που έκανε εντύπωση στον Πέτρο. Παρακολουθούσε τα λόγια της, τις κινήσεις της και θαύμαζε την κορμοστασία της και την ξανθή, άγνη ομορφιά της.

Της χαμογέλουσε, λοιπόν, και την πρόσεχε πιά πολύ. Κι' όταν οι άλλοι γδύθηκαν στα αποδυτήρια για το μπάνιο τους, ο Πέτρος και η Λιάνα έμειναν μόνοι στα τραπέζια, κι εκείνη τον πρόσεξε.

— Θέλετε να πάρετε τίποτ' άλλο, δεσποινίς Λιάνα;

— Ένα καφέ θα τον έπαιρνα ευχαρίστως.

— Τότε να γίνουν δύο, είπε ο Πέτρος και της πρόσφερε και τσιγάρο.

Δεν τολμούσε όμως να της μιλήσει, να τη ρωτήσει κάτι. Φοβόταν μην παρεξηγηθεί, μήπως ξεπεράσει τους κανόνες ευγένειας. Έξ' άλλου,

— Δεν έχω υποχρεώσεις και δεν είμαι παντρεμένη... το έξηγσε η Λιάνα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

υθμάτά του, δεν άρνιόνταν, που και που, καμμία φιλική πρόσκληση.

— Έστείλαν, λοιπόν, τον Πέτρο σε μία κοσμική λουτρόπολη, όπου αντικατέστησε έναν αρρωστο ηλικιωμένο συνάδελφό του.

Ήταν καλοκαίρι και τα βράδια συνήθιζε να κάνει ένα περίπατο στην ακρογιαλία και να καθεται σε κάποιο κέντρο κοντά στη θάλασσα, ώσπου να περάσει η ώρα, για να πάει στο εστιατόριο.

Ένα βράδυ, μπαίνοντας στο εστιατόριο, σταμάτησε απότομα στην πόρτα. Στο τραπέζι, που συνήθιζε να τρώει, καθόταν τώρα μια γυναίκα. Αυτό δεν ήταν ασυνήθιστο. Όταν το εστιατόριο είχε κόσμο, το γκαρσόνι έδωσε κανένα πελάτη στο τραπέζι του. Αυτή τη φορά όμως ήταν μία γυναίκα: η Λιάνα!

Δεν απέφυγε ο Πέτρος τη συνάντησή της. Προχώρησε και με κάποια συγκίνηση πρόφερε:

— Τι συμβαίνει!...

— Πραγματικά, κύριε Πέτρο! Ήρθα σήμερα το μεσημέρι... Πού να φαντασθώ, λοιπόν, ότι το πρώτο γνώριμο πρόσωπο που θα έβλεπα θα ήσαστε εσείς!

— Έφαγα μαζί, αντήλλαξαν μερικά τυπικά λόγια για την Αθήνα κι' έπειτα πήγαν να πάρουν τον καφέ τους κοντά στη θάλασσα.

Το σκοτάδι, που το τρυπούσαν σαν αστεράκια μακρυνά τα γρί-γρί κι' η απόλυτη σιωπή ανάμεσά τους, γέμιζε τις καρδιές τους από συγκίνηση γι' αυτή τη συνάντησή τους.

— Ήρθε μόνη; ρώτησε ο Πέτρος.

— Ναι. "Ερχομαι κάθε χρόνο εδώ. Έρχομαι άλλοτε με τους γονείς μου. Αλλ' από τότε που τους έχασα... Έπειτα, δεν μ' άρραθκε ευκαιρία να ξανασυναντηθούμε δύο χρόνια τώρα, από το πρώινό, εκείνο που γνωριστήκαμε στη Γλυφάδα. Θυμάστε;

— Ναι, και λυπάμαι πολύ γι' αυτό. Τώρα φαντάζομαι ότι θα δεχθήτε τη συντροφιά μου, όσο θα μείνετε εδώ, Έκτός...

— Δεν έχει εκτός, γιατί χάρηκα πολύ, που συναντηθήκαμε και πάλι. Πάντως οφείλω μια εξήγηση...

Σταμάτησε λίγο, και συνέχισε: — Δεν έχω υποχρεώσεις και δεν είμαι παντρεμένη. Κάποτε, πριν έξη χρόνια, οι γονείς μου μ' άρραθσαν μ' ένα πλούσιο νέο, που δεν τον αγάπησα. Μία μέρα μ' είχε πάει με τ' αυτοκίνητό του στον Άγιο Κωστή. Για μία στιγμή, που τον χαστούκισα... Θύμωσε τότε κι' έφυγα. Εκείνος πήρε τους γονείς μου στ' αυτοκίνητό του και άνοιξε πολύ μεγάλη ταχύτητα, για να με προφτάσουν. Η ταχύτητα αυτή στάθηκε μοιραία. Τ' αυτοκίνητο συγκρούστηκε μ' ένα άλλο που τότε έκανα τρία χρόνια να βρω ξανά. Θεωρούσα τον εαυτό μου ένοχο γι' αυτό το δυστύχημα. Πρώτη φορά που δέχθηκα ήταν εκείνο το πρώινό, που συναντηθήκαμε στη Γλυφάδα.

Σώπασε. Ο Πέτρος τότε μουρμούρισε: — Και νά, που συναντηθήκαμε και πάλι. Λιάνα!

— Έγώ δεν σ' άρεσα ποτέ, του είπε.

— Ούτε εγώ, Λιάνα!

— Τα χέρια τους έριξαν, σφίχτηκαν μέσα στη σιωπή.

— Σ' άρεσει αυτό το μέρος, Λιάνα;

— Πολύ... — Θά σ' άρεσε να μείνεις εδώ;

— Ναι, Πέτρο. Μ' άρεσει να μείνω, κοντά σου.

— Έσκυψε, της φίλησε το χέρι και ψιθύρισε: — Τότε... θα μείνωμε ενωμένοι για πάντα! Τό θέλεις, Λιάνα;

— Ναι, Πέτρο!...

Και φιλήθηκαν για πρώτη φορά.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ή εποχή για τις διακοπές στην έσοχη κι' όσες δεν πρόλαβαν ή δεν ακέφτηκαν μέχρι σήμερα να ετοιμάσουν την κατάλληλη γκαρνταρόμπα τους, πρέπει όπωσδήποτε να φροντίσουν τώρα, αν θέλουν να είναι ντυμένες για κάθε ευκαιρία με τον πιο σύγχρονο τρόπο. Ακολουθήστε τις συμβουλές μας και θα έλστε ντυμένες με τα πιο πρακτικά και κομψά νέα μοντέλα, που λανσάρουν οι παρισινές μπουτίκ.

Τα φορέματα για την έσοχη πρέπει να είναι απλά, άνετα και εύδημα. Θα αποφεύγετε να έχετε προσκολλητό στοιχείο στο φόρεμά σας και θα προτιμήσετε τα φορέματα με μικρά

σχέδια εμπρομέ, δίπλα στα μονόχρωμα, φυσικά. Σας χρειάζονται για την έσοχη: ένα μικρό σεμτίε για τα ψώνια σας στο χωρά, ένα «καμπάν» (μακροά ξακέτα με διπλό κομπίωμα και γιακά), ένα σύνολο πανταλονι-πουκάμισο για την ανάπαυση στον κήπο σας, ένα μικρό φόρεμα για τους πρωινούς περιπάτους, ένα σύνολο πανταλονι-χαζάκι για τις δουλειές του σπιτιού ή του κήπου, ένα σύνολο φούτας-πουλόβερ κι' ένα λίγο άμμιχέ φόρεμα για να δέχετε τους φίλους σας ή για να κάνετε μια επίσκεψη.

Το απλό σεμτίε θα γίνει από κόκκινο βαμβάκερο με πορτοκαλί ρίγες, που διακόπτονται από μικρά γεωμετρικά σχέδια σε κόκκινο. Αποφύγετε τα φανταχτερά μοντέρνα ριγωτά ή φασμάτα, που δεν ταιριάζουν για την έσοχη.

Δύο χαλαρωμένα καινούρια μαγιώ σε νεανικό στυλ με ρίγες, λουλούδια και γεωμετρικά σχέδια.

Θα ράψετε το φόρεμα με κοντά μανίκια—για να μη «σοκάρετε» τις χωριάτισσες—με χλειστό ντεκολτέ και μικρό μυτερό γιακά και με κομπίωμα χωρίς «πάτ», σύμφωνα με το παρισινό μοντέλο, που έχουμε υπ' όψη μας και που συμπληρώνεται με μια στενή ζώνη από το ίδιο ύφασμα.

Το «καμπάν» προορίζεται για τα δροσερά βράδια και πρέπει να γίνει σ' ένα χρώμα ουδέτερο, όπως είναι το μπλε-καπνίου ή το γκρι-σιννεφου. Οι παρισινές μπουτίκ προτείνουν για το σύνολο πανταλονι-πουκάμισο τόν

Ενωμένοι για πάντα

δεν ήταν μαθημένος να πιάσει κουβέντα με ξένους. Από τη δύσκολη θέση του, όμως, τον έβγαλε εκείνη:

— Είστε συνάδελφος, μήπως, με τους κυρίους; Ξαφνιάστηκε κι' έσπευσε ν' απαντήσει:

— Μάλιστα... εργαζόμαστε στην ίδια Τράπεζα. Βέβαια, εγώ είμαι πιά παλιός...

— Τι έννοείτε; του είπε εκείνη χαμογελώντας και τον κύτταξε στα μάτια.

— Δηλαδή... έχω πιά πολλά χρόνια στην Τράπεζα κι' ελπίζω του χρόνου να με στείλουν διευθυντή σε κανένα υποκατάστημα της έπαρχίας.

— Σας άρεσει ή έπαρχία;

— Πολύ. Δεν λέω... έχει τις χάρες της ή Αθήνα, αλλά ή έπαρχία συγκεντρώνει περισσότερα προτερήματα... για μένα.

— Δηλαδή... σας άρεσει πιά πολύ ή ήσυχη ζωή;

— Ακριβώς!

Κι' ο Πέτρος συνέχισε: — Έσείς, μένετε εδώ, στην Αθήνα;

— Δυστυχώς!

— Δεν σας καταλαβαίνω. Για μία νέα γυναίκα ή Αθήνα προσφέρει πολλές ευκαιρίες χαράς, διασκεδάσεων...

— Ακριβώς αυτά δεν μ' ένθουσιάζουν. Θά σας φαίνομαι περιεργή. Έτσι είναι. Στο σπίτι μου μ' έλγαν καλόγρια, γιατί μ' άρεσε ή ήσυχη ζωή, το διάβασμα.

Σώπασαν. Τα βλέμματά τους είχαν καρφωθεί και πάλι πρὸς τὴ θάλασσα.

Σε λίγο ήρθαν οι φίλοι τους, για να πάρουν μία πορτοκαλάδα και να ξαναφύγουν για την αμμουδιά, για να λιαστούν.

Όταν ξανάφυγαν από κοντά τους, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος τόλμησε να συνεχίσει την κουβέντα τους.

Ο Πέτρος ήταν πολύ διακριτικός και δειλός. Φοβόταν μη χαλάσει τη λίγη εκείνη χαρά της γνωριμίας τους με περιττές και ενοχλητικές ερωτήσεις. Δεν έπαυε όμως να θαυμάζει αυτή τη σεμνή ομορφιά, που είχε δίπλα του και να νοιάθη, όσο περνούσε η ώρα, μία παράξενη έλξη γι' αυτήν. Φοβόταν να συνεχίσει την κουβέντα, μήπως καμιά απρόσπη αποκάλυψη τούρρινε κανένα σύννεφο από απογοητεύσεις στην ψυχή του.

Η ώρα πέρασε με τυπικά μόνο λόγια, και κατά το μεσημέρι οι παρέες χώρισαν για να συγκεντρωθούν στ' αυτοκίνητα, και να επιστρέψουν στην Αθήνα.

Η Λιάνα κι' ο Πέτρος χώρισαν μ' ένα πολύ φιλικό χαμόγελο και με μία θερμή χειραψία.

Δεν είπε ο ένας στον άλλο, όπως οι άλλοι, τότε θα ξαναδιεθούν. Έκλεισαν τη γνωριμία τους μ' ένα: — Χάρηκα πολύ!

— Χάρηκα πολύ!

— Χάρηκα πολύ!

— Χάρηκα πολύ!

— Χάρηκα πολύ!

— Χάρηκα πολύ!

— Χάρηκα πολύ!

— Χάρηκα πολύ!

ακόλουθο συνδυασμό: άσπρο πικέ με ανάγλυφες ρίγες για το στενό 7/8 πανταλόνι (ό άστράγαλος μένει ξεσκεπαστος) και ύφασμα «Περγαλά», που δεν τσαλακώνει, σε χρώμα καπνίου για το μακρύ πουκάμισο, που φορέται από πάνω από το πανταλόνι κι' έχει μακρινά μανίκια. Συμπληρώσετε το ντύσιμό σας με κοκκινα παπούτσια χωρίς τακούνι από ύφασμα.

Το μικρό φόρεμα από άσπρο βαμβάκερό με μικρές κόκκινες βούλες είναι οαμμένο μονοκομματικό, με δυο μικρές πένσες στο στήθος και γίνεται χωρίς μανίκια. Το μικρό στοργγυλό ντεκολτέ γαρνίρεται μ' ένα μικρό, επίσης στοργγυλό γιακά. Θα στολίσετε τη φούστα του φορέματος με δυο δοιζόντιες κοφτές τσέπες, που έχουν «ραμπά» κομμένα από το λοξό ύφασμα. Το φόρεμα συγγρατιέται με μία στενή, δεμένη ζώνη.

Το πρακτικό σύνολο για τις δουλειές άποτελείται από ένα άνετο πανταλόνι και μία φαρδιά καζάκα - πουκάμισο, κοιμτωμένη μέχρι το μικρό ντεκολτέ. Έχει μικρό γιακά, που οι μύτες του είναι κοιμτωμένες πάνω στο κορσάκι και κοφτές τσέπες στο ύψος του στήθους. Που τα ραμπά τους είναι επίσης κοιμτωμένα. Η καζάκα αυτή γίνεται χωρίς μανίκια, ενώ το πουλόβερ, που φοριέται μαζί με μία φούστα, χρώματος «ζαχαρι» ή μπέζ, έχει μανίκια μέχρι τον αγκώνα. Πολύ της μόδας είναι τα πουλόβερ με μεγάλες δοιζόντιες ρίγες σε διακοιτικά χρώματα, π.χ. μπέζ, άσπρο, μαύρο. Η φούστα έχει ίσια κοιλιά και δυο πρόσθετες

Καλοκαιρινά φορέματα για μέλλουσες μητέρες για το πρωί και το απόγευμα.

μεγάλες τετράγωνες τσέπες με κοιμτωμένα «ραμπά».

Όσον για το άμυγιέ φόρεμα, θα το ράψετε σε στιλ σεμιζιέ. Ομορφο και... «σεμνό» είναι ένα έμπορμέ ύφασμα με μικρά σχέδια πάνω σε γκρι φόντο. Τα μικρά λουλούδια, φύλλα και μπουνιέττα μπορεί να έχουν ζωηρό χρώμα (π.χ. κόκκινο, μπλέ και ροζ), φτάνει το φόντο να μην είναι φανταχτερό. Το «σεμιζιέ» αυτό έχει ¾ μανίκια, μυτερό γιακά και κοιμτωμένα (στη μέση της φούστας). Τα κοιμτωμένα μανικέττια, ό γιακάς και η «πάτα» γίνονται από το πιο φωτεινό χρώμα. (Στην περίπτωση μας από μονόχρωμο κίτρινο ύφασμα). Συμπληρώσετε το φόρεμα με μία στενή δεμένη ζώνη.

ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΖ

Στο Παρίσι λανσάρονται τώρα πολύ χαριτωμένα φορέματα, που φοριούνται στην πλάζ ή όταν πηγαίνει κανείς στο μπάνιο. Τα ύφασματα είναι λουσατά, («κοτόν σατινέ», δηλαδή με γυαλιστερή επιφάνεια), έμπορμέ πικέ (ή τελευταία λέξη της μόδας) και βαμβάκερά σε στιλ λινό.

Για το «κοτόν σατινέ» έμπορμέ θα διαλέξετε μία μονοκόμματη κοιλιά σε στιλ εφαρμοστής τυνίκ, χωρίς μανίκια και με ή χωρίς

γιακά. Σας χρειάζονται σε φάρδος 1 μ. 20 - 1 μ. 50 ύφασμα. Αν προτιμάτε ένα μοντέλο με φαρδιές μανικέττες, που γαρνίζονται με άγκυρες και με μία έβαζε φούστα, που έχει έξωτερικές τσέπες με κοιμτωμένες και κοιμτωμένα «ραμπά», σας χρειάζονται 2 μ. 70 σε φάρδος 90 π. για την κατασκευή του. Τέλος, θα έσπε ντυμένη με κομψό τρόπο, αν ράψετε ένα φόρεμα από έμπορμέ πικέ με πρωτότυπα σχέδια σε γοαμμή φουρώ, με όβελ ντεκολτέ και φιδόγκους στους ώμους, που θα γίνουν από τα έμπορμέ τμήματα του ύφασματος. Σας χρειάζονται 2 μ. 60 σε 90 π.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΥΦΑΣΜΑ: ΤΟ ΣΑΓΚΑΛΟ

Το «Σαγκάλο» είναι ένα νέο ύφασμα, που διακρίνεται για την εξαιρετική άντοχή του και για την ευχάριστη άφή του. Λανσάρεται έφετος για ντε-πιές, για καζάκες, κας-μαγιώ, μπικίνι και μαγιώ-τυνίκ για το ήλιόλουστο. Το ύφασμα αυτό υπάσχει σε φωτεινά χρώματα και με κεντήματα, τόσο της μόδας της μόδας, θα φτιάξετε, μάλιστα, ένα μακρύ πουκάμισο από «Σαγκάλο» σ' ένα από τα χρώματα της προτιμησης σας, που θα το φορέσετε το βράδυ στην πλάζ μ' ένα μακρύ, μαύρο πανταλόνι.

Ένα όμορφο κας-μαγιώ από συνλαμν «Σαγκάλο» σε «ινδιάνικο» στιλ γαρνίρεται με μία φαρδιά μπλέ και κεντητή φάσα. Η πλάτη συγγρατιέται στο ύψος της μέσης μ' ένα λάστιχο. Το μπροστινό έχει στο κορσάκι (προς τη μέση) και στη «φούστα» του (άνεταράς) επίσης προς τη μέση) ελεύθερα κεντήματα. Οι πλάινες οαφές στο μοντέλο αυτό είναι σχιστές και το άνοιγμά τους είναι στοργγυλμένο. Το μοντέλο αυτό φοριέται πάνω από ένα μπικίνι ή από ένα μαγιώ, που θα έχουν την ίδια γαρνιτούρα.

ΝΕΑΝΙΚΟ ΜΑΓΙΩ

Παρ' όλο που η έφετεινή μόδα θέλει τα μαγιώ μονοκόμματα, οι γυναίκες εξακολουθούν να δείχνουν μία μεγάλη προτίμηση για τα μπικίνι. Έφετος, περισσότερο από κάθε άλλο χρόνο, θα φορέσουν μπικίνι μόνο οι πο-

μιά στενή ύφασματένια ζώνη. Αποφύγετε τις τσέπες και τις πιέτες, για να μη διακοφτε το σχέδιο του ύφασματος. Αν προτιμάτε έναν από τους μοντέρνους τόνους του κίτρινου-ήλιου, μπορείτε να γαρνίρετε το φόρεμα-τυνίκ μ' ένα πλαστρον σε άλλο χρώμα, π.χ. «καζάνο». Της μόδας είναι επίσης για τα φανταζι φορέματα ό συνδυασμός του μονόχρωμου ύφασματος με άπλικασιόν από πολλά μικρά λουλούδια σε άλλο χρώμα π.χ. ροζ-άστιακού και μαύρο, κίτρινο και μαρόν κ.ά.

ΤΡΙΑ ΚΟΜΨΑ ΣΥΝΟΛΑ

Μιά από τις τελευταίες παριζιάνικες δημιουργίες είναι ένα σύνολο για την πλάζ, που άποτελείται από ένα μπικίνι κι' ένα μακρύ πουλόβερ-τυνίκ. Η πρωτοτυπία του συνόλου αυτού είναι στο συνδυασμό του σχεδίου και του χρώματος. Πάντως, ταιριάζει μόνο για τις πολύ νέες καλλιχόριμες γυναίκες. Το μπικίνι και το πουλόβερ είναι φτιαγμένα από βαμβάκερό τέρεσν, με πολύ ψιλές άσπρες και πράσινες ρίγες και που ράβεται με τον έξης τρόπο: Το «σοιτιέν» φτάνει μέχρι κάτω από το στήθος και τελειώνει μπροστά και πίσω με ίσια γοαμμή. Έχει, δηλαδή, το σχήμα ενός κοντού κορσάκι φορέματος. Το «σλίπ» φτάνει μέχρι τον όμφαλό—έτσι μένει μόνο ένα μικρό μέρος του σώματος ελεύθερο. Από πάνω από το μπικίνι αυτό, αντί για κας-μαγιώ, φοριέται ένα μακρύ πουλόβερ-μπικίνι,

που φτάνει μέχρι τους γοφούς. Το δεύτερο μοντέλο, που προορίζεται για τις σπορτιβ γυναίκες, έχει ένα πολύ μικρό σλίπ με δυο τσέπες στο πίσω μέρος του και τρία κοιμιά στο πλάιό άνοιγμα. Συμπληρώνεται με κοντό σοιτιέν. Οι έξαντοικ γυναίκες θα ένθουσιαστούν άσφαλώς με το κομψό ιταλικό μοντέλο καζάκα-πανταλόνι, που «πιάζει» με το συνδυασμό χρωμάτων. Οι τέσσερις τσέπες (δυο στην καζάκα και δυο στο μακρύ πανταλόνι) έχουν ή κάθε μία άλλο χρώμα, δηλαδή κίτρινο, πράσινο, μπλέ και ροζ-φράουλας.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΓΙΑ ΓΕΜΑΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

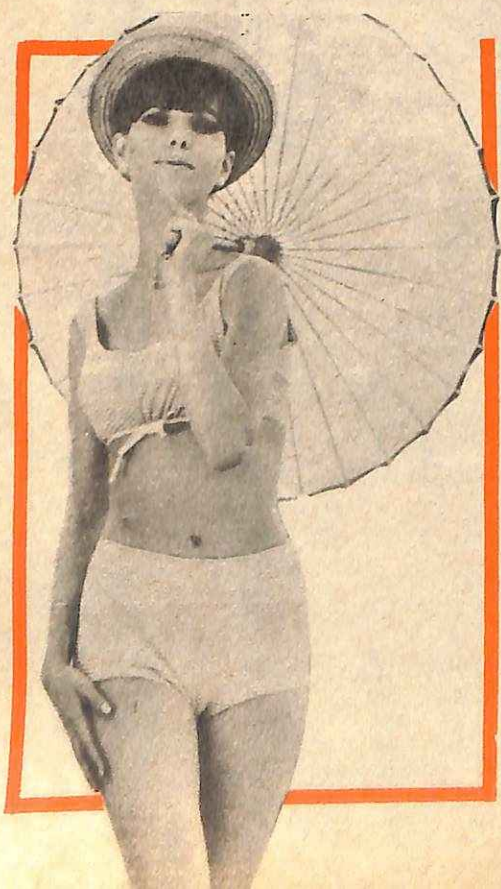
Θα σάς αναλύσουμε σήμερα τρία κομψά μοντέλα, που άδυνατίζουν και προσθέτουν ύψος στις κοντόσωμες γυναίκες. Ένα γαλλικό μοντέλο από έμπορμέ μεταξωτό, χωρίς μανίκια και μικρό μυτερό ντεκολτέ έχει λίγο φαρμαρισμένο κορσάκι και λοξή φάσα κάτω από το στήθος. Ταιριάζει στις γυναίκες με μικρό στήθος και μεγάλη περιφέρεια των γοφών. Σας χρειάζονται για το φόρεμα αυτό με λίγο έβαζε φούστα 2 μ. 50 σε φάρδος 90 π.

Ένα άλλο μοντέλο από μεταξωτό «γκωφρέ» και μικρά μανίκια έχει κορσάκι με άνοιγμα, που σταυρώνει λοξά. Τα φύλλα του μπροστινού κορσάκι συνεχίζονται σαν στενή ζώνη και δένονται μπροστά σ' ένα πλευρό. Η φούστα είναι ίσια. Χρειάζονται 3 μ. 10 σε 90 π. Πολύ κολακεύει τις γεμάτες επίσης ένα φού-

Τρία πρώτα φορέματα για το μπάνιο. Γίνονται πολύ όμορφα από «κοτόν σατινέ» ή από πικέ με πρωτότυπα έμπορμέ σχέδια.

Τρία νέα γαλλικά μοντέλα για γεμάτες γυναίκες για το άπόγευμα, από έμπορμέ μεταξωτό και από μεταξωτό «γκωφρέ».

Τέσσερα παριζιάνικα μοντέλα για κοπελλίτσες, για το πρωί στην πόλη ή για την πλάζ. Σύνολο μινιμί από βαμβακερό τζέρεσέ με άσπρες - πράσινες ρίγες.

ρεμα από εμπριμέ μεταξωτό σε στύλ λίγο ε-φαριστού φουφώ, ντεκολτέ σε σχήμα «V» και φρούστα με ελεύθερες πέντες. Χρειάζονται 2 μ. 90 σε 90 π.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Για το πρωί στην πόλη, για την έξοχη και για την πλάζ θα ράψετε ένα—ή και τα τέσσερα, αν θέλετε και μπορείτε!—μοντέλα, που θα σας εξηγήσουμε πάρα κάτω. Από καρρό ύφανση θα φτιάξετε ένα φορεμάκι σε στύλ «ρόμπας», με μυτερό ντεκολτέ, δεμένο στη μέση, που γαρνιρεται γύρω στο άνοιγμα μπροστά και στο στήθος, σε απόσταση πέντε πόντων, με μία φαρδιά κεντητή φάσα.

Ένα άλλο μονόχρωμο μοντέλο, από μπλέ λινό, έχει μία πρωτότυπη γαρνιτούρα από άσπρη τρέσσα γύρω στο λαιμό, στο μπροστινό κομμάτι (από πάνω μέχρι κάτω) και στις κόβτες κοφτές τσέπες.

Ένα φόρεμα «σάκκο» από καρρό ύφανση, με λοξά κομμένα το νομτί και φαρδιά κεντητή φάσα στην ένωση του με το υπόλοιπο κομμάτι, θα γαρνιρεται με μεγάλες τσέπες, γαρνιρετές το ριγώτο φορεμάκι της κόρης σας μ' ένα ψεύτικο πλαστρον της κόρης παι. Το «πλαστρον» γίνεται με μία σκουρόχρωμη φάσα, τοποθετημένη μπροστά.

MARI - ΚΛΑΙΡ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οικονομία χρόνου και χρημάτων

Είναι άπιαστο πόσο εύκολα χάνονται τα διάφορα μικροαντικείμενα της τουαλέτας μας, ακριβώς την ώρα που τα χρειαζόμαστε. Για να μην ψάχνετε λοιπόν, κάθε φορά που θέλετε να βαφτίτε ή έστω να διορθώσετε το μακιγιάζ σας συνηθίστε να φυλάτε ό,τι σας χρειάζεται για αυτή τη δουλειά—κραγιόνι, μολύβι των φρυδιών, μολύβι των ματιών, σκιά, κλπ.—μέσα σε μία πλαστική θήκη, που να χωράει στην τσάντα σας. Όχι μόνο θα τα βρίσκετε άμεσα, αλλά συγχρόνως δε θα σπάζουν και δε θα λερώσουν τα άλλα πράγματά σας.

Επίσης, σας συμφέρει να αγοράζετε πάντα μεγάλα μεγέθη σε όλα σας τα καλλυντικά, δεδομένου ότι το μικρό μέγεθος δεν είναι ποτέ ανάλυση φτηνότερο. Προηγουμένως, όμως, πρέπει να έχετε βεβαιωθεί πως αγοράζετε ακριβώς το είδος που σας χρειάζεται.

Για τα ρούχα

Μπορείτε να αρματωθείτε τα εσώρουχά σας έντελώς ανέξοδα, αφήνοντας μέσα στο σουτάρι το μουκοσάπυνο που χρησιμοποιείτε για το μπάνιο σας.

Το κραγιόν

Θα έχετε προσέξει ασφαλώς, πως το ίδιο κραγιόν παίρνει διαφορετική απόχρωση, ανάλογα με το φυσικό χρώμα των χειλιών της γυναίκας που το φοράει. Αν είσατε από κείνες που ωριμαίνετε κραγιόν παίρνουν στα χείλια τους μία μπλε απόχρωση, πριν αγοράσετε ένα καινούριο χρώμα δοκιμάστε το βάζοντάς λίγο την άκρη του μεσαίου δακτύλου σας, απ' την εσωτερική μεριά, βέβαια. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα, θα έχετε αποκτήσει την απόχρωση που θα πάρετε στα χείλια σας. Και μην αγοράζετε ποτέ μία μάρκα ή ένα χρώμα κραγιόν, μόνο και μόνο επειδή η γυναικεί σε μία φίλη σας, χωρίς να το δοκιμάσετε.

Αρωματικό μπάνιο

Αν σας πελέκωσε ένα ακριβό άρωμα, μην πετάτε τη μπουτίλ. Γεμίστε την με αγνό ελαιόλαδο, χωρίς ρεζίνη, κι αφήστε το μερικές μέρες να απορροφήσει τα υπολείμματα του αρώματος, που έμειναν κολλημένα στα τοιχώματα της μπουτίλ. Δυσ-τρείς σταγόνες απ' αυτό το λάδι, αρωματίζουν υπέροχα και ανέξοδα το νερό του μπάνιου σας.

Προσοχή

Τα καλά καλλυντικά είναι πανάκριβα κι' ε-πομένως, πριν αγοράσετε κάτι, πρέπει να προσέξετε πολύ, να διαλέξετε με την ησυχία σας και να βεβαιωθείτε πως είναι αυτό που θέλετε. Πριν αγοράσετε οποιοδήποτε καλλυντικό, διαβάστε την επιστέγση, για να δείτε σε επιδεριμικά χρησιμεύει και αν ταιριάζει στην λα πριν το χρησιμοποιήσετε, διαβάστε τις οδηγίες και ακολουθήστε τις κατά γράμμα. Διαφορετικά, αντί για καλό, μπορεί να σας κάνει κακό.

Πομάδα με άγγουρια

Καθαρίστε ένα ή δυο άγγουρια, πετάξτε τις φλούδες και τους σπόρους, ζυγίστε την άσπρη ψίχα και ανακατέψτε την με ίση ποσότητα ελαιόλαδου πρώτης ποιότητας. Βάλτε το μίγμα σε μπλάν-μαρί, ανακατέψτε το και περάστε το από λεπτό τυλούκι. Έπειτα, ανακατέψτε το ίδιο πέντε-έξι φορές. Προσθέστε 1 γραμμάριο σαλιούλα για κάθε 100 γραμμάριο πομάδας, ώστε να διατηρηθεί. Φυλάξτε την σε βαζάκινα καλά σφραγισμένα.

Να και μία άλλη συνταγή πομάδας άγγουριών, που πετυχαίνει εύκολα:

96 » φρέσκο χοιρινό λίπος
52 » λευκό φαλάιν, άσπρο κερί μελισσών, άλκοολα άγγουριών.
52 » Λιώστε το λίπος, το λευκό φαλάιν και τα σε ένα γουδί που το έχετε ζεματίσει προηγουμένως. Χτυπήστε τα καλά κι' όταν η πομάδα αρχίσει να πήζει, προσθέστε το άλκοολα άγγουριών. Ανακατέψτε δυνατά, για να γίνει η πομάδα σαν κρέμα.

Για τα χέρια

Αν οι φλέβες των χεριών σας προξάνονται και προεξέχουν, αποκτήστε τη συνήθεια να τα ελαφρώς, τινάζοντάς τα συγχρόνως, σαν για κατεβή.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΣΕ-Ι-ΜΣ ΤΣΕ-Ι-2

(Τελευταίον)

— Για τόσο βλάκα με περνάτε, γέλασε η Τζίνα. Έκλεψε την τσάντα μιας κοπέλλας και της πήρε την αδειά. Αγοράσα, μάλιστα, και μία ξανθεία περρούκα. (Σώπασε, για να πη μία μεγάλη γουλιά ούισκυ). Άφησα στο Λη μισή ώρα προτεραιότητα, κι ύστερα τον ακολούθησα. Βρισκόμουν καμιά δεκαπενταριά χιλιόμετρα πριν απ' το μοτέλ «Πάρκ». Οδηγούσα άργα, γιατί δεν ήθελα να φτάσω πριν φύγει ο Λη. Κι' άλλωστε, ήμουν πιωμένη.

«Αφνικά, ένας άνθρωπος ρίχτηκε μπροστά στις ρόδες του αυτοκινήτου. Φρενάρισα απότομα, αλλά ήταν πολύ άργα! Τον χτύπησα λίγο με το φτερό, καθώς σταματούσα. (Έριξε μία ματιά στον Τέρρελ). Δεν είσατε υποχρεωμένος να με πιστέψετε. Δεν έχω αποδείξει.

— Συνεχίστε, είπε εκείνος. — Ωραία! Αυτός ο τύπος, λοιπόν, έκανε ότο-στόπ και μου ζήτησε να τον πάω μαζί μου. Του εξήγησα πως πήγαινα στο «Ο-γίους και μου είπε πως ακριβώς πρὸς τα εκεί ήθελε να πάει κι αυτός. Ανεβήκα. Τον είχα δηλαδή στο φάος των φάρων. Δεν ήταν απ' τους τύπους, που μπορεί να ενοχλήσουν μία άγνωστη γυναίκα. Τους ξεχωρίζω άμεσα, γιατί τέτοιους, γιατί χρειάστηκε πολλές φορές να τους αντιμετωπίσω. Αυτός, όμως, είχε κάτι το ιδιαίτερο. Ήταν όμορφος, ένας σωστός γόης. (Ξαναπείε μία γουλιά ούισκυ). Υπήρχε πάνω του κάτι, δεν ξέρω τί, που μ' έσπρωχνε να του κάνω εκμυστηρεύσεις. Ήμουν τυφλά στο μεθύσι και φοβόσα άναστατωμένη. Κι' άλλως, αν δεν είχα μεθύσει, δε θα μπορούσα να βάλω σ' ενέργεια το σχέδιό μου. Τέλος πάντως, μου φαίνεται πως φλούρησα περισσότερο απ' όσο έπρεπε.

Του μίλησα για το Λη και κείνη τη βραδιά, την Πάρνα. Του είπα πως έπρεπε να της πάρω τα χαρτιά, ή να τη σκοτώσω. Όταν τέλειωσα, είχαμε φτάσει στο μοτέλ «Πάρκ». Τότε άρχισε να μου μιλά, μέσα σ' αυτοκίνητο, που το είχα στοματίσει κοντά στο μοτέλ. Μου δήλωσε πως θα ' αναλάμβανε όλα αυτάς. Πρόσθεσε πως του άρεσα πολύ και πως με λυπόταν για τις άτυχίες μου. Άλλωστε, έδειχνε πως ήξερε τί θα πη να είσαι έρωτευμένος. Είχε πολύ αυτοπεποίθηση, ήταν όμορφος... Ήμουν τόσο μεθυσμένη, που χαίρομουν να τον ακούω. Μου είπε πως οι γυναίκες του είδους της Σού Πάρνελ δεν αξίζουν να ζουν. Μου ύπασε έκανε ' ασχοληθή μαζί της.

Στο πίσω κάθισμα, είχα άφισει το μαχαίρι κι' ένα σιδερένιο λαστό απ' τα εργαλεία του αυτοκινήτου. Τά πήρε. Τη στιγμή, που έβγαυε από τ' αυτοκίνητο, εαφνικά, φοβήθηκα. Του είπα πως δεν ήθελα να άνοκατευτή σ' αυτή την ύπασση και πως μπορούσα να τα βγάλω πέρα μόνη μου. Μου χαμογέλασε. «Έσείς δε θα μπορούσατε να σκοτώσετε ούτε μύγα», είπε. Έκείνη τη στιγμή, το κεφάλι μου γύριζε. Ήξερα πως, αν έβγαυα απ' το αυτοκίνητο, δε θα μπορούσα να σταθώ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΠΕΡΑΣΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

μένοντάς τον.

«Μετά από λίγο, γύρισε και ξανακάθισε πλάι μου. Μου είπε: «Εν τάξει. Τη συγγίσα μία και καλή. Δε θα σας ενοχλήση πια, έσας και το φιλάρο σας». Νόμισα πως θα λιποθυμούσα. Είχα μία μπουτίλ ούισκυ κάτω απ' το κάθισμα κι' εξακολουθούσα να πίνω. Ξαφνικά, ένοιωσα πως μ' έσπρωχνε απ' το κάθισμα. Κάθισε αυτός στη θέση μου, πήρε το τιμόνι και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε. Νομίζω πως έχασα τις αισθήσεις μου. Το μόνο, που θυμάμαι, είναι πως, όταν συνήλθα, ήμουν έαπλωμένη στο χορτάρι, στην άκρη του δρόμου. Έκείνος είχε εξαφανισθεί με το αυτοκίνητο. (Φού-

σκωσε τα μάγουλά της και τα χείδεψε). Θεέ μου! Μεθύσι που το έχω! Αυτό είν' όλο. Δεν τη δολοφόνησε ο Λη. Έκείνος ο τύπος είναι ο ένοχος!

— Πως ξέρετε, ότι τη δολοφόνησε εκείνος; ρώτησε ο Τέρρελ. Μπορεί να τη σκότωσε ο Χάρντι και αυτός ο τύπος, που λέτε, να τη βρήκε νεκρή, μπαίνοντας στο περιπτερό.

— Νομίζετε; Έγώ δεν το πιστεύω. Όταν μπήκε στο περιπτερό, φορούσε ένα σπορ σακάκι. Όταν ξαναβγήκε, το κρατούσε κάτω απ' τη μασχάλη του, διπλωμένο απ' την άκρη. Γιατί; Δεν ξέρω. Μου έδωσε το μαχαίρι. Ήταν τυλιγμένο στο εσώ-

στα πόδια μου. Τον άφησα να φύγει κι' εγώ έμεινα εκεί, περι-

Klavin

πλένει τα διπλά

Διπλό πλύσιμο
ίδια
έξοδα

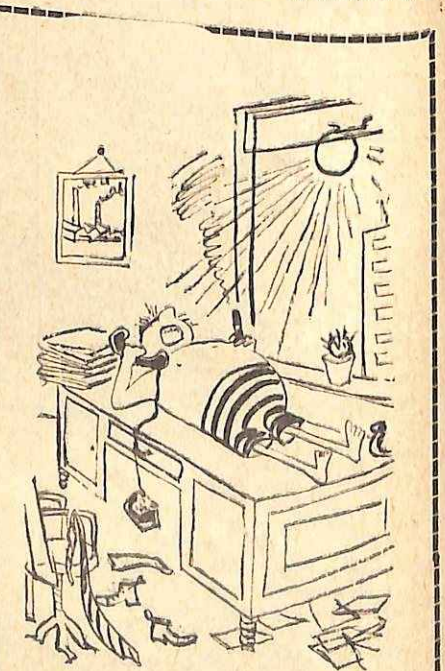
ΧΕΡΙΑ ΑΠΑΛΑ

ΟΛΑ ΚΑΘΑΡΑ

Το KLIN δεν χρειάζεται παρά τα μισά λεφτά για μία καλή πουκάλα. Έτσι, με το KLIN έχετε οικονομία στο σπίτι και απόλυτη καθαριότητα. Το KLIN σώνει τα χέρια άπαλα και κάνει τα ρούχα να μαροβολούν. Ναι, το KLIN σημαίνει πάντα με μισά λεφτά.

Κ6Ν 1713

να — Δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος
να τὸν ξαναπιάσῃ κρίσι μανία

— 'Αδύνατον! Αὐτὴ τὴν ὥρα δὲ
μπορῶ νὰ δεχθῶ κανένα. Ἔχω μὰ
πολὺ σοδοσὴ σύσκεψη!

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΑΓΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Η υπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΔΡΑΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Είμαστε δυνάμει νοσηδικοί στο Βελγικό ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΝ - ΤΡΙΧΟΠΟΙΗΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΕΝΤΑ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΛΗΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣ ΔΕ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ ΤΗΛ. 612010

KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Αντιρυτιδικά οπιοειδή του οίκου μας από δόσανα και κυτταρικά εκχυλισματα. Κατέχουμε μυστικά που είναι καλύτερα από όλα τα άλλα ανταγωνιστά μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΣ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης)
Τηλέφ. 532.563

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ, ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

έπωφελήθηκε για να μάθετε να σχεδιάζετε, να σκιτσογράφετε, να ζωγραφίζετε με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Ζητήστε μας πληροφορίες για τα Συστήματα Α.Β.Σ. για μεγάλες και για μικρές. Έγγραφα τα παιδιά σας ΓΑΡΑ, για να έπωφελήσουν το διάστημα του καλοκαιριού, γιατί έρχονται στη Β.Α.Β.Σ. τα βοηθήματα στις σχολικές τους επιδόσεις. Για πληροφορίες επιπλέον, όπως να διδάξετε και να μαθητεύσετε. Αν επιδοθείτε, έχετε ή αν μένετε σ' επαρχία, στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε δωρεάν το αναλυτικό μας τεύχος, χωρίς καμιά υποχρέωσή σας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 - Τηλ. 628.904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έγκληση 9-3. Τα α-
πογεύματα μόνον επί συνεντεύξει
Καλλιόπης Γκουστάβ 113 - Τηλέφ.
613.610 - Οικία 710.752.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς α-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' έγκληση
9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. δόξ. Με-
τσόβου 25 Α' δρόμ. (στάσις Μου-
σειού). Τηλέφωνον 810.975.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (Πλατεία Αγίου
Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 10 π.μ. -
1 μ.μ. και 5-8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

Ο Ζίμμερμαν χαμογέλασε. Φαι-
νόταν απόλυτα σίγουρος για τον
εαυτό του. Έδωσε πάλι στη Βάλ
την εντύπωση ενός χαλαρμένου
κληρικού.

Καταλαβαίνω την αιτία αυ-
τής της ερωτήσεως, είπε. Φοβά-
στε... Φυσικά... Πέρασατε μια
δυσάρεστη στιγμή... Έφτασε έ-
κείνη η σφήνα... αλλά πάλι πα-
ρά, Σας βεβαιώνω πως δεν έχετε να
φοβάστε τίποτα.

Η Βάλ συλλογίστηκε το μα-
τωμένο σακκάκι, που δεν ήταν πιά
παρά άσπρες στάχτες σκορπισμέ-
νες στον άνεμο. «Δεν έχετε να φο-
βάστε τίποτα!», Ήξερε τώρα, πα-
ρά την εμπιστοσύνη της στον
Κρίσ, πως είχε δολοφονήσει εκεί-
νη τη γυναίκα. Μέσα στη χαρα-
κτηριστική της βροχή, δεν μπο-
ρούσε να ξεχάσει πως η αστυνο-
μία μπορεί να ανακάλυπτε κάπο-
τε, ότι είχε διαπράξει αυτός το
φριχτό έγκλημα...

Ο Ζίμμερμαν σηκώθηκε.
— Πρέπει να προλάβω το αε-
ροπλάνο. Έρχομαι, φεύγω... δεν
έχω ποτέ δικό μου καιρό. Μη στε-
νωχωριέστε. Σε δεκαπέντε μέρες,
κι' εσείς κι' ο σύζυγός σας θα
έχετε ξαναβρεί τη γαλήνη. Σας
ζηλεύω, κυρία Μπάρνερ. Είναι
πάντα ωραίο να ξαναρχίζεις απ' τη
αρχή τη ζωή σου.

Κι' έφυγε, αφού της έσφιξε το
χέρι. Η Βάλ έτοιμαζόταν να τον
μιμηθεί, όταν μπήκε ο δόκτωρ
Γκουστάβ.

Φαντάζομαι πως θα ανακου-
φιστήκατε, κυρία Μπάρνερ, είτε
χαμογελώντας. Σε μερικές μέρες,
θα μπορούσατε να όητε το σύζυγό
σας. Ο δόκτωρ Ζίμμερμαν είναι
αισιόδοξος. Νομίζω πως μπορεί-
τε να ξαναορίσετε να σκεφτείτε
την ευτυχία.

Μά, κάτι στη στάση του, πα-
ραξένεψε τη Βάλ. Τον κύτταζε
προσεχτικά.

Ο δόκτωρ Ζίμμερμαν μου
ύποσχεθηκε πως ο Κρίσ θα ξανα-
γίνει φυσιολογικός. Μου εξήγησε
πως έφτασε για όλα μια σφήνα...

Ο δόκτωρ Ζίμμερμαν καλ-
λιεργεί την αισιοδοξία, απάντησε
ήρεμα ο Γκουστάβ. Είναι το κα-
θήκον του. Εγώ, όμως, δεν είμαι
της ίδιας γνώμης, γιατί έχω πα-
ρακολουθήσει επανειλημμένως τα
αποτελέσματα αυτών των λεπτόν
εγχειρήσεων στον έγκεφαλο. Ο-
ταν είμαστε τυχεροί, πετυχαίνου-
με μία φορά στις τρεις. Μην έ-
χετε, λοιπόν, πάρα πολλές ελ-
πίδες. Περιμένετε να βγεί από την
κλινική ο Κρίσ. Οι δυο επόμενες
βδομάδες θα μάς πουν τι μπο-
ρούμε να ελπίζουμε. Ακόμα και
τότε, δε θα έχουμε καμιά από-
λυτη βεβαιότητα. Όλα εξαρτών-
ται κατά πολύ απ' τον ίδιο τον
άρρωστο.

— Όστε, δεν πιστεύετε πως
γιατρούτηκα πραγματικά; ρώτησε
η Βάλ, νοιώθοντας ένα ρίγος στη
σπονδυλική της στήλη.

Δεν είπα αυτό. Απλώς, δεν
ξέρουμε. Δε θέλω να έχετε αυτα-
πάτες. Πιστεύω πως, σε δεκαπέν-
τε μέρες, θα είμαι σε θέση να
σας ανακοινώσω τα συμπεράσμα-
τά μου.

Όπως η Βάλ κατέβαινε τα
σκαλοπάτια της εισόδου, για να
γυρίσει σ' αυτοκίνητό της, ενσω-
σε ένα συναίσθημα κενού. Ή σκέ-
ψη πως θα ξαναζούσε με τον άν-
τρα της, την έκανε ν' ανατρι-
χιάζει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

«3 Σεπτεμβρίου: Πάει έ-
νας μήνας, που είχα να γράφω
σ' αυτό το ημερολόγιο. Κι' άλ-
λως, δεν υπάρχουν κανένας λόγος
να γράφω καθημερινά τί μου συν-
έβη από τότε, που βγήκε απ' την
κλινική ο Κρίσ.

Ο χειρουργός, εκείνος ο χον-
τρός άνθρωπος, έλεγε πως εί-
ναι ωραίο να ξαναρχίζεις κανείς τη

ζωή του απ' το μηδέν. Είναι α-
λήθεια; Μου υποσχέθηκε πως ο
Κρίσ θα ξαναγινόταν φυσιολογι-
κός. Νομίζω πως έγινε, αλλά δεν
είναι πιά ο άντρας, που παντρεύ-
τηκα. Δε μπορώ να κάνω τίπο-
τα... Προσπαθώ, αλλά εξακολου-
θώ να σκέφτωμαι εκείνη τη γυ-
ναίκα. Η ανάμνησή της, ο φρι-
χτός της θάνατος, μ' εμποδίζουν
να αναπάρω τον άντρα μου. Κά-
θε φορά, που κυττάω τα λεπτά
του χέρια, σκέφτομαι το μοχαίρι,
που ξεκοιλίασε εκείνη τη γυναίκα.
Χαίρομαι που δε θέλησε να πά-
νει στη μεσημβρινή Γαλλία. Τώ-
ρα πια είμαι σίγουρος πως δε
θα μπορούσε να αποφασίσει ένα
τόσο μεγάλο ταξίδι, μόνη μαζί
του. Όταν μου πρότεινε να μεί-
νω στο ξενοδοχείο Σπάνις
Μπαϊν, καμιά δεκαπενταριά μέ-
ρες ακόμα, άσπρου να αναρρώσει,
ένοιωσα βαθιά ανακούφιση. Έ-
χουν περάσει δέκα μέρες, που βρι-
σκομάστε εδώ. Κάνουμε πολλά
μπάνια. Τεμπελιάζουμε στον ήλιο.
Διαβάσαμε. Ο Κρίσ ξαναέκρινε
τον Ντικενς του. Είμαι σίγουρος
πως ξέρει, ότι ξέρω πως δολο-
φόνισε εκείνη τη γυναίκα. Είναι
αδύνατο να ήρεμήσουμε, όταν βρι-
σκομάστε μαζί. Είμαστε ευγυ-
νικοί. Ανταλλάσσουμε χαμόγελα.
Προσέχουμε πολύ να μη στενωχο-
ρήσουμε ο ένας τον άλλο. Τώρα
πιά, ξέρω πως η ζωή μας δε θα
ξαναγίνει ποτέ όπως πριν απ' αυ-
τό το φοβερό ατύχημα. Μου λέει
πως βιάζεται να γυρίσει στη Νέα
Υόρκη. Ο δόκτωρ Γκουστάβ δε
θέλει να τον αφήσει να φύγει πριν
από μία βδομάδα. Τον παρατη-
ρεί με φανερή περιέργεια, όταν
έρχεται εδώ. Είμαι βέβαιη πως
δεν είναι σίγουρος για τα αποτε-
λέσματα της εγχειρήσεως, αλλά
δε λέει τίποτα. Τι χρειάζονται,
λοιπόν, οι γιατροί; Χτές, τον συν-
άδελφό μου μέχρι τ' αυτοκίνητό του.
Ο Κρίσ μάς παρακολουθούσε απ' τη
βεράντα. Ο δόκτωρ Γκουστάβ
μου είπε πως δεν έπρεπε να έχω
πολύ πολλές ελπίδες... Τι να ση-
μαίνει αυτό;

Χτές το βράδυ... Φαντάζομαι
πως αυτός είναι ο λόγος, που ξα-
ναγίσαμε να γράφω σε αυτό το
ημερολόγιο... Καθόμαστε από άρ-
κετη ώρα στη βεράντα, εγώ κι' ο
Κρίσ, κυττάοντας το φεγγά-
ρι. Ύστερα, ήρθε στο δωμάτιό
μου. Ήθελε να κοιμηθούμε μαζί.

Ήταν η πρώτη φορά, που έδει-
χνε τέτοια διαθέσι, από δυο χρό-
νια. Ναι, πάνε δυο χρόνια, που
κοιμόμαστε μόνι μου, άρρωστη
από έρωτα γι' αυτόν, λαχταρών-
τας να νοιώσω τα χείλια του πά-
νω στα δικά μου, το κορμί του
δίπλα στο δικό μου. Μά, βλέπον-
τας τον να ξεπροβάλλει μέσα στο
δωμάτιο, που το φωτίζει μόνο το
φεγγάρι, φοβήθηκα! Σκέφτηκα τα
χέρια του, το μαχαίρι, εκείνη τη
γυναίκα. Το άγγιγμά του μ' αρ-
ρώσταινε. Φαντάζομαι πως η έκ-
φραση του προσώπου μου με πρό-
δωσε. Μου χαμογέλασε... Σκέφτη-
κα τη Τζοκόντα... Ήταν το ίδιο
χαμόγελο. Μου είπε: «Θα προσ-
παθήσουμε να ξανασημειώσουμε ο
ένας τον άλλο. Έδειξε πολλή υ-
πομονή μαζί μου. Μπορώ να σου
δείξω κι' εγώ». Μά κατάλαβα πως
είχε απογοητευθεί και μάλιστα
πως, εαφνικά, άρχισε να με βα-
ρύνεται. Όταν γύρισε στο δωμά-
τιό του, έκλαψε. Τώρα ξέρω πως
δε θα ξαναμπορέσω ποτέ ν' α-
νεχθώ το άγγιγμά του. Αυτή εί-
ναι «η ευχαρίστηση ν' αρχίζεις
τη ζωή σου απ' το μηδέν», που
έλεγε εκείνος ο χοντρός άνθρ-
ωπος;

«6 Σεπτεμβρίου: Είμα-
στε καθισμένοι στη βεράντα, ο-
ταν κατέβηκε η σκλόα του ξε-
νοδοχείου εκείνη η κοπέλλα. Ή-
ταν αξιολάτρευτη: νέα, ήλιοκα-
μένη, με μελένια μαλλιά και ένα
μικροσκοπικό μπιρκίνι. Περπατού-
σε με μία χάρι, που δε μπορε-
σε ποτέ να την αποκτήσω. Ή-
ταν σχεδόν ολόγυμνη. Μπήκε σ' τ'
αυτοκίνητό της, κάθισε στο βο-
λάν... Ήξερε πως όλος ο κόσμος
της παρακολουθούσε, ακόμα κι' εγώ
κι' ο Κρίσ.

Ο Κρίσ μου είπε:
— Έίδες αυτή την κοπέλλα;
— Αναρωτιέμαι ποιά να είναι. Πρό-
σεξες το περπάτημά της;
— Ποιά κοπέλλα; απάντησα
απόρητα. Όχι, δεν την πρόσεξα.

Ήταν φέμμα, και εκείνος τ'
ήξερε. Γύρισε μία σελίδα του βι-
βλίου του. Τον κοιτούσα και είδα
καλά πως δε διάβαζε.

Παρά τον καιρό ήλιο, ένοιω-
σα ξαφνικά πως πάγωνα.

Την είχε συμβουλευσει να χω-
ρίσουν. Τώρα, η Βάλ ήξερε πως
έπρεπε να το πάρει απόφασι. Το
έκοιλασμένο πτώμα μιας γυναι-
κας τους χώριζε για πάντα. Συλ-
λέπτετε να πάρουν διαζύγιο. Συλ-
λογίστηκε τα χρόνια, που την πε-
ρίμεναν. Θα γύριζε, βέβαια, στο
οίκο της. Ήταν η Βάλ κλειδώνε
την τελευταία βαλίτσα, χτύπησε
το τηλεφώνο.

Ήταν ο πατέρας της.
— Βάλ; Είσαι καλά;
— Ναι, μπαμπά. Θα πάρουμε
το αεροπλάνο των δέκα.

— Όρα! Πάει ο πατέρας σου
στο αεροπλάνο. Πώς παεί ο Κρίσ;
— Θαμνάσια. Άνυπομονει να
ξαναβρεί το γραφείο του.

— Αλήθεια; Μά πως πάει,
Βάλ; Άκου, εκείνος ο χοντρός
γιατρός δε με έπεισε. Ο Κρίσ
πγαίνει π ρ α γ α τ ι κ ά καλύ-
τερα;

— Μά, μπαμπά, τί είναι αυτά
που λες; Κι' βέβαια πγαίνει
καλύτερα! Είναι έτοιμος να ξα-
ναρχίσει να εργάζεται.

— Καλά... Τόσο το καλύτερο...

«Ναι, ο Κρίσ, τουλάχιστο, θα
μπορέσει να ξαναρχίσει τη ζωή του
απ' το μηδέν», σκέφτηκε η Βάλ.
Γύρισε κοντά στις βαλίτσες και
τις άνοιξε. Τοποθέτησε όλα τα
δικά της πράγματα στην πρώτη
και τα πράγματα του Κρίσ στην
άλλη.

Από κείνη τη στιγμή, είχαν
χωρίσει.

ΤΕΛΟΣ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ - ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
και η θεραπεία της
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα κεντρικά δι-
επιστημιακά Δρχ. 30 και εις την
διεύθυνση του συγγραφώσε
ΟΔΟΣ ΣΕΚΕΡΗ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΟΥ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

«Ναι, ο Κρίσ, τουλάχιστο, θα
μπορέσει να ξαναρχίσει τη ζωή του
απ' το μηδέν», σκέφτηκε η Βάλ.
Γύρισε κοντά στις βαλίτσες και
τις άνοιξε. Τοποθέτησε όλα τα
δικά της πράγματα στην πρώτη
και τα πράγματα του Κρίσ στην
άλλη.

Από κείνη τη στιγμή, είχαν
χωρίσει.

ΤΕΛΟΣ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ - ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
και η θεραπεία της
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα κεντρικά δι-
επιστημιακά Δρχ. 30 και εις την
διεύθυνση του συγγραφώσε
ΟΔΟΣ ΣΕΚΕΡΗ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΟΥ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΟΥ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΟΥ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΟΥ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

«Ναι, ο Κρίσ, τουλάχιστο, θα
μπορέσει να ξαναρχίσει τη ζωή του
απ' το μηδέν», σκέφτηκε η Βάλ.
Γύρισε κοντά στις βαλίτσες και
τις άνοιξε. Τοποθέτησε όλα τα
δικά της πράγματα στην πρώτη
και τα πράγματα του Κρίσ στην
άλλη.

Από κείνη τη στιγμή, είχαν
χωρίσει.

ΤΕΛΟΣ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΕΧΝΗΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ - ΕΦΑΡΜΟΓΗ

ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ
και η θεραπεία της
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα κεντρικά δι-
επιστημιακά Δρχ. 30 και εις την
διεύθυνση του συγγραφώσε
ΟΔΟΣ ΣΕΚΕΡΗ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΟΥ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΟΥ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΟΥ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΟΣ ΕΙΡΗΝΗ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΗ
ΒΑΛΛΑΩΡΙΟΥ 12 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ ΤΟΠΙΚΑ
ΟΠΟΥ ΘΕΛΕΤΕ • ΟΣΟ ΘΕΛΕΤΕ
ΟΠΟΤΕ ΘΕΛΕΤΕ

ΜΕ ΤΑ ΕΙΣΡΟΥΧΑ
ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

SILHOUETTE
SANS SOUCI

Κατά το σύστημα του φιλο-θέου SAVINA και του
γνωστού Γερμανικού Καμιν, εξαφανίζουν τοπικά τα
περίττα λίπη δια μέσης της τριχοειστικής κυκλοφορίας
και λειανίζουν την επιδερμίδα. Έξαιρετικού ηθ-
ευστικού αποτελέσματος διαρκώς και αβίαστα
εντός 15 ημερών.

Τά ΖΩΑ του σπιτιού σας

ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

ΟΤΑΝ ο σκύλος είναι ζωντός,
όταν δείχνει περιέργεια κι' έ-
χει όρεξη να φάη, θα πη πως εί-
ναι καλά στην υγεία του. Αν ό-
μως έχει μάτια θολά, άνορεξία,
διάρροια, γενική κακοδιαθεσία,
μπορείτε να συμπεράνετε με βε-
βαιότητα πως έχει αρρωστήσει.

Αλάνθαστος οδηγός είναι επί-
σης η θερμοκρασία του. Όταν
δείτε στεγνή και ζεστή την άκρη
της μύτης του, θα πη πως έχει
πυρετό. Μπορείτε ωστόσο να βε-
βαιωθείτε γι' αυτό, ή ένα ειδικό
κρηματοζώο θερμομέτρο, που το
εισάγετε στο άπνευσμένο του
ζώου, ως 4-5 πόντους βαθμιά, τ'

καί θανατηφόρες αρρώστιες των
σκυλίων προλαμβάν

ΒΕΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Πέδρο Γκουίντάνο γύριζε τρεις ώρες καθάλα με τ' αλόγο του γιά να διασχίση το κτήμα του αφέντη του Χοσέ Χιμένθ, που ήταν ένα από τα πιο μεγάλα και πιο πλούσια του Μαριανό. Είχε ξεκινήσει από την έπαυλη την ώρα που ο ήλιος, άρχισε ν' ανεβαίνει στον ορίζοντα. Ο ένας μετά τον άλλο οι βοσκοί, τον είδαν να μετράει με το μάτι τα κοπάδια τους. Η κτηνοτροφία είναι ο πραγματικός πλούτος της Βραζιλίας, όπου τ' αλόγα, οι αγελάδες και τα πρόβατα αβουνούν.

Ο αφέντης του Χιμένθ, σαν το διβλικό Άδραμ, ζούσε ευτυχισμένος σε μια έπαυλη, που ήταν στο βάθος μιας χαράδρας. Είχε φτάσει, εδώ κι είκοσι χρόνια, στην ερημιά αυτή μαζί με τη γυναίκα του τη Λόλα και τον Χουάν τον κουμπάρο του. Ο τελευταίος είχε κρεμάσει στην πλάτη του ένα κοφίνι και μέσα σ' αυτό έκλαιγε ένα μωρό, ο γιός του Ο Πέδρο. Σ' ένα άλλο κοφίνι, που κρεμόταν στο μοναδικό μολάρι των μεταναστών, δρισκόταν άλλο ένα παιδάκι κοιμισμένο, ο γιός του Χιμένθ και της Λόλας, ο Μινούκιο. Δούλεψαν σκληρά, μερψαν τ' αγρία δάση, τα κακοτράχαλα βουνά, έφτιαξαν σπιτία, κήπους, μαντριά και πλούτισαν. Έλευθερη ήταν η γη, μα δινόταν μονάχα σ' εκείνους που είχαν γερά μπράτσα κι' αλύγιστη θέληση. Μα πάνω σ' αυτό το δημιουργικό μόχθο, αορώστησαν και πέθαναν η αδύναμη γυναίκα του Χιμένθ και ο Χουάν ο πατέρας του Πέδρο.

Δυο μεγάλοι ξύλινοι σταυροί, έδειχναν πάνω στην πλαγιά του βουνού, τους τάφους των. Ο Πέδρο, κάνοντας κάθε πρωί το γύρο των κτημάτων, περνούσε από τους τάφους αυτούς, στεκόταν λίγη ώρα, και προσευχόταν γιά την ψυχή του πατέρα του και γιά τη γυναίκα, που τον είχε ναουρσίσει στην άγκαλιά της.

Έτσι και τώρα, αφού έκανε τον πρωινό του περίπατο και τα είδε όλα, γύριζε στη βίλλα, όπου δρισκόταν ο αφέντης του κι' η όμορφη κόρη του Μαρέγια, που την άποχτησε από τη δεύτερη γυναίκα του τη Μαργαρίτα.

Όσο εκείνο το πρωινό, κάτι έσφιγγε την καρδιά του Πέδρο. Πήγαινε κι' όλο το βλέμμα του ήταν καρφωμένο πάνω στην όμορφη βίλλα. Η Μαρέγια, συλλογιόταν, άλλα. Τώρα έμπνησε, θα δρισκόταν σε τώρα ζωντανή, θα δρισκόταν στον κήπο και θα φρόντιζε τα λουλούδια. Τα δεκαπέντε, έγγονισατα χρόνια της, την έκαναν να πηδάει, να γελάει και να τραγουδά απ' το πρωί ως το βράδυ.

Η Μαρέγια είχε φύγει, μικρό κοριτσάκι ακόμη, από τη βίλλα γιά το μοναστήρι του "Αγίου Λουδοβίκου του Μαριανό, όπου κι' έμαθε γράμματα. "Έτσι δεν γνώρισε τον αδελφό της, το Μινούκιο. Όταν γύρισε στην έπαυλη, ήταν πιά μια ξεπεσμένη μικρούλα.

Ο Πέδρο δεν έπαινε να την κυτάξει. Μέσα σε μια άκτινα από αυτό κοριτσάκι, δεν υπήρχε γι' αυτόν το γοητευτικό θέσμα από τη Μαριανό, που τείζει εκείνη τη στιγμή τ' αγαπημένα περιστερία της.

Μα τον ίδιο θαυμασμό προκαλούσε η πεντάμορφη κόρη του Χιμένθ και σ' ένα καθάλα, που φάνηκε τη στιγμή εκείνη στο μονοπάτι, που οδηγούσε στη βίλλα. Ο άγνωστος σταμάτησε απότομα τ' αλόγο του κι' έμεινε εκεί, σαν μαρμαρωμένος πάνω στους ανατολίζοντες λόφους.

Ο νιοφερμένος δεν ήταν ντυμένος σαν τους Βραζιλιάνους αγρότες.

Με το ψηλό, πλατύμορφο καπέλο του και τη γκριζά φορεσιά του φαινόταν μάλλον σαν "Αμερικανός. Ηταν ένας ρωσάλεος κάου-μπού, με πρόσωπο άδρό, ηλιωμένο. Η Μα-

ρέγια σήκωσε το κεφάλι της, είδε τον καθάλα, τρώμαξε κι' έφυγε τρεχάτη.

Ο ξένος έβαλε τα γέλια, σηπρούνισε τ' αλόγο και τράβηξε κατ' ευθείαν γιά την έπαυλη. Μπροστά στην εξώπορτα πήδησε από τ' αλόγο του, χτύπησε την πόρτα και μπήκε.

Ο Πέδρο, που τη στιγμή αυτή γύριζε, γνώρισε τον ξένο και κοινοστάθηκε. Μιά θλιβερή σκηνή πέρασε από το μυαλό του, που ο κυριώτερος ήρωάς της ήταν ο καθάλα, που μόλις είχε μπή στο σπίτι του Χιμένθ.

Η σκηνή αυτή ξετυλίχτηκε εδώ κι' ένα χρόνο. Ο Πέδρο πήγαινε στο μοναστήρι, όπου σπουδάζει η Μαρέγια, γιά να τη φέρει πίσω στον πατέρα της. Στο δρόμο γιά να ξεκουραστή, μπήκε σ' ένα πανδοχείο. Μαζί μ' αυτόν μπήκαν κι' άλλοι ταξιδιώτες. Ο έρχοις τόσο κόσμου έφερε κάποια αναταραχή στο μικρό πανδοχείο. "Ένας ήσυχος "Ινδιάνος σερίτης, προσπαθούσε να τα βγάλει πέρα, όσο μπορούσε καλύτερα. "Αέσανα ο άγνωστος καθάλας, που ο Πέδρο τον είχε δει πριν από λίγο, μπήκε μέσα στην αίθουσα του πανδοχείου, χύμησε πάνω στον "Ινδιάνο, και τον μαχαίρωσε. "Όλα αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, που κανείς δεν πρόλαβε ούτε να εμποδίση τον φονιά, ούτε να τον πιάσει. Χάθηκε με τ' αλόγο του σαν αστραπή. Οι ξένοι πεποιήθηκαν τον πληγωμένο "Ινδιάνο, που σε λίγο συνήλθε και έξηγησε την αιτία της επιθεσίας.

Ο μαχαίροβγάλτης αυτός λεγόταν "Ελ Μινούκιο κι' είχε έρθει λίγους μήνες πριν από το Νότο, σε αξιόθνητη κατάσταση. Ο "Ινδιάνος τον είχε μαζέψει στην καλύβα του και τον είχε περιποιηθεί. Ο ξένος ήταν ένας βλοσυρός, ένας κλειστός άνθρωπος. Ο "Ινδιάνος γιά να τον διασκεδάσει, του διηγόταν διάφορες ιστορίες. "Ανάμεσα σ' αυτές, είχε την άτυχία να μιλήσει στον ξένο, γιά κάτι εγκαταλειμμένα αδαμαντωρυχεία. "Από τότε ο "Ελ Μινούκιο έγινε θηρίο. Δεν τόν άφηνε ούτε στιγμή ήσυχο. "Έφτασε μάλιστα στο σημείο να τον φοβερίσει πώς θα τον σκότωνε, αν δεν του έδειχνε αυτά τα παλιά αδαμαντωρυχεία.

Ο "Ινδιάνος αναγκάστηκε να άπακούσει. Τον δόχησε σε παλιά αδαμαντωρυχεία, να δεν δριχάνε ούτε ίχνος διαμαντιού. Οι έρευνες αυτές βάσαναν ένα ολόκληρο μήνα. Κάθε βράδυ, που γυρίζουν άπρακτοι, ο "Ελ Μινούκιο γερούσε πάνω στο δυστυχισμένο "Ινδιάνο. Είχε γίνει ο βασανιστής και ο δημότης του. Τέλος ο "Ινδιάνος απελπίστηκε και μια νύχτα εξαφανίστηκε από την καλύβα του. Κι' ύστερα από λίγους μήνες βρήκε δουλειά σ' εκείνο το πανδοχείο. Μα δεν γλύτωσε από την έκδίκησι του "Ελ Μινούκιο...

Η σκέψη, πώς ο φονιάς αυτός δρισκόταν τη στιγμή εκείνη στη βίλλα του Χιμένθ, έκανε τον Πέδρο ν' ανατριχίλασε.

Ανήσυχος πλησίασε αθόρυβα και κρυφουκταζε από τ' ανοιχτό παράθυρο. Στο μεγάλο χώλ του Ισογειου δυο άντρες ήταν αντιμετώπι. Ο αδιότατος "Ελ Μινούκιο, ψηλός και δυνατός, με τόν επίσης μεγαλόσωμο και δυνατό Χιμένθ.

Οι φωνές και των δυο ήταν δυνατές, άγριες.

— Έτσι, λοιπόν, πατέρα! Δεν δίνεις λίγα χρήματα στο γιό σου που έχει ανάγκη; φώναξε ο "Ελ Μινούκιο.

— Όχι, τίποτα! Δεν θέλω να βλέπω έναν παλιάνθρωπο σαν κι' εμένα στο σπίτι μου. Δεν σ' αναγνωρίζω πιά γιά παιδί μου, φύγε!

Τα μάτια του "Ελ Μινούκιο ά-

στράψαν από μίσος.

— Τί καλός πατέρας, που μου είσαι! Σπατάλας τα λεφτά σου γιά τη μικρή αδελφή μου και σε μένα δεν δίνεις τίποτα! "Ήρεες μονάχα να με κλείσεις στο Λυκείο, γιά χάρι της μητριάς μου, που δεν ήθελε να με βλέπη!...

— Σε κράτησα, όσο μπορούσα, στον ίδιο δρόμο. Θυμήσου ότι από πέντε χρόνων άρχισες κιόλας να κλέβεις.

— Τότε ήμουν παιδί και δεν ήξερα τί έκανα. Τώρα όμως είμαι άντρας κι' ήθελ να ζητήσω το μεριδίό μου. Μαυ χρωστάς ακόμη χίλια χρυσά φράγκα.

— Δεν σου χρωστάω τίποτα, ληστέ, τούπε εξαλλά ο Χιμένθ. Δέκα ολόκληρα χρόνια δεν έκανα τίποτ' άλλο, παρά να πληρώνω τα χρέη σου. Φτάνει πιά! Δρόμο!

— Όποτε αυτή είναι η απόφασί σου; Τόσο το χειρότερο γιά εμένα!

Ο θυμωμένος χτηματίας τράβηξε το πιστόλι του. Ο "Ελ Μινούκιο ώρμησε στην πόρτα, καθάλασε τ' αλόγο του κι' έφυγε καλπάζοντας και φωνάζοντας:

— Και τί μπορώ να κάνω εγώ,

στραψαν από μίσος.

— Τί καλός πατέρας, που μου είσαι! Σπατάλας τα λεφτά σου γιά τη μικρή αδελφή μου και σε μένα δεν δίνεις τίποτα! "Ήρεες μονάχα να με κλείσεις στο Λυκείο, γιά χάρι της μητριάς μου, που δεν ήθελε να με βλέπη!...

— Σε κράτησα, όσο μπορούσα, στον ίδιο δρόμο. Θυμήσου ότι από πέντε χρόνων άρχισες κιόλας να κλέβεις.

— Τότε ήμουν παιδί και δεν ήξερα τί έκανα. Τώρα όμως είμαι άντρας κι' ήθελ να ζητήσω το μεριδίό μου. Μαυ χρωστάς ακόμη χίλια χρυσά φράγκα.

— Δεν σου χρωστάω τίποτα, ληστέ, τούπε εξαλλά ο Χιμένθ. Δέκα ολόκληρα χρόνια δεν έκανα τίποτ' άλλο, παρά να πληρώνω τα χρέη σου. Φτάνει πιά! Δρόμο!

— Όποτε αυτή είναι η απόφασί σου; Τόσο το χειρότερο γιά εμένα!

Ο θυμωμένος χτηματίας τράβηξε το πιστόλι του. Ο "Ελ Μινούκιο ώρμησε στην πόρτα, καθάλασε τ' αλόγο του κι' έφυγε καλπάζοντας και φωνάζοντας:

— Και τί μπορώ να κάνω εγώ,

στραψαν από μίσος.

— Τί καλός πατέρας, που μου είσαι! Σπατάλας τα λεφτά σου γιά τη μικρή αδελφή μου και σε μένα δεν δίνεις τίποτα! "Ήρεες μονάχα να με κλείσεις στο Λυκείο, γιά χάρι της μητριάς μου, που δεν ήθελε να με βλέπη!...

— Σε κράτησα, όσο μπορούσα, στον ίδιο δρόμο. Θυμήσου ότι από πέντε χρόνων άρχισες κιόλας να κλέβεις.

— Τότε ήμουν παιδί και δεν ήξερα τί έκανα. Τώρα όμως είμαι άντρας κι' ήθελ να ζητήσω το μεριδίό μου. Μαυ χρωστάς ακόμη χίλια χρυσά φράγκα.

— Δεν σου χρωστάω τίποτα, ληστέ, τούπε εξαλλά ο Χιμένθ. Δέκα ολόκληρα χρόνια δεν έκανα τίποτ' άλλο, παρά να πληρώνω τα χρέη σου. Φτάνει πιά! Δρόμο!

— Όποτε αυτή είναι η απόφασί σου; Τόσο το χειρότερο γιά εμένα!

Ο θυμωμένος χτηματίας τράβηξε το πιστόλι του. Ο "Ελ Μινούκιο ώρμησε στην πόρτα, καθάλασε τ' αλόγο του κι' έφυγε καλπάζοντας και φωνάζοντας:

— Και τί μπορώ να κάνω εγώ,

στραψαν από μίσος.

— Τί καλός πατέρας, που μου είσαι! Σπατάλας τα λεφτά σου γιά τη μικρή αδελφή μου και σε μένα δεν δίνεις τίποτα! "Ήρεες μονάχα να με κλείσεις στο Λυκείο, γιά χάρι της μητριάς μου, που δεν ήθελε να με βλέπη!...

— Σε κράτησα, όσο μπορούσα, στον ίδιο δρόμο. Θυμήσου ότι από πέντε χρόνων άρχισες κιόλας να κλέβεις.

— Τότε ήμουν παιδί και δεν ήξερα τί έκανα. Τώρα όμως είμαι άντρας κι' ήθελ να ζητήσω το μεριδίό μου. Μαυ χρωστάς ακόμη χίλια χρυσά φράγκα.

— Δεν σου χρωστάω τίποτα, ληστέ, τούπε εξαλλά ο Χιμένθ. Δέκα ολόκληρα χρόνια δεν έκανα τίποτ' άλλο, παρά να πληρώνω τα χρέη σου. Φτάνει πιά! Δρόμο!

— Όποτε αυτή είναι η απόφασί σου; Τόσο το χειρότερο γιά εμένα!

Ο θυμωμένος χτηματίας τράβηξε το πιστόλι του. Ο "Ελ Μινούκιο ώρμησε στην πόρτα, καθάλασε τ' αλόγο του κι' έφυγε καλπάζοντας και φωνάζοντας:

— Και τί μπορώ να κάνω εγώ,

Πέδρο; ρώτησε η κοπέλλα με άπορία.

— Κάτι πολύ σοβαρό. Να με βοηθήσεις να βρούμε έναν τρόπο να άποφύγουμε το φόνο του πατέρα σου ή αυτού του αγριάνθρωπου.

— Λέγε μου, λοιπόν, τί θέλεις, να κάνω και θα το κάνω... Είμαι έτοιμη να θυσιάσω γιά τόν πατέρα μου...

— Το ξέρω, αγαπημένη μου! Πήγαινε άμέσως στο σταύλο. Θα βρης ένα αλόγο σελλωμένο. Καθάλασε το και τράβα κατά τα παλιά όρυχεία. Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να τριγυρίζη κατά εκεί. "Αμα σε δει, θα προσπαθήση νάρθη κοντά σου. "Αφενέ τον να έρθη. Θα θελήση επίσης να σε παρασύρη. "Ακούθησε τον, μα προσπαθήσε να περάσεις από το δάσος του Συρινγκας. Μήπως φοβάσαι;

— Δεν φοβάμαι καθόλου! του άποκρίθηκε η Μαρέγια με ύπερηφάνεια.

Σε λίγο η Μαρέγια έφτασε καθάλα στα παλιά όρυχεία. Μόλις μπήκε στη βραχώδη περιοχή, συναν-

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Πού πηγαίνεις, κοπέλλα μου; την ρώτησε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

λύτρα που ζητάς! Τα διαμάντια αυτά θάναι δικά σου, μονάχα αν ξεχάσεις πώς έχεις πατέρα πάνω σ' αυτή τη γη. "Αλλιώς θα σε καταπιή ο γκρεμός! "Εμπρός όρκισου στη Μαύρη Παναγιά της Μπαίας, που είναι εκδικητική στους επίορκους, πώς θα φύγεις μαζί με τα διαμάντια και δεν θα ξαναφανής ποτέ πιά!

Γιά ένα λεπτό απλώθηκε βαθεία σιωπή. "Επειτα πνιγμένα λόγια διήλθαν από το στόμα του "Ελ Μινούκιο. Προτίμουςε τα διαμάντια από το θάνατο.

Είχε όρκιστή στην Μαύρη Παναγιά της Μπαίας και δεν θα πατούσε ποτέ τον όρκο του! "Εξ άλλου, είχε γίνει πλούσιος και δεν είχε ανάγκη να εκδιόχη τον πατέρα του...

Ο Πέδρο και η Μαρέγια έφτασαν στην έπαυλη το απομεσήμερο. Ο Χιμένθ τους περίμενε μ' αγωνία, κρατώντας στα χέρια ο τοουέκι του. — Αργήσατε πολύ παιδιά μου κι' ανησυχούσα, μη σάς συμβή τίποτα μ' αυτόν τον ληστή!...

— Πατέρα, είπε η Μαρέγια, ο άστυς υιός δεν θα ξαναγυρίση ποτέ πιά στα χώματά μας!...

Και του διηγήθηκε τι έγινε. Ο Χιμένθ ένθουσιώστηκε, πήρε τα χέρια των δυο παιδιών και τα ένωσε: — Τώρα έχετε την ευχή μου, τους είπε, άγκαλιάζοντάς τους.

— Έτσι, η χαρά και η γαλήνη απλώθηκαν πάλι στην ευλογημένη εκείνη γη.

A. ΚΑΛΝΤΕΡΟΝ

••

ΘΑΜΜΕΝΟΣ ΖΩΝΤΑΝΟΣ

Έκείνη τη νύχτα, ο Γιόχαν Σλάιφερ, ένας βιεννέζος εργάτης είκοσιπέντε χρόνων, είχε διασκεδάσει με την καρδιά του. Αφού έμεινε αρκετές ώρες σ' ένα λαϊκό μπαρ, πίνοντας με τους φίλους του, αποφάσισε να ξεκινήσει γιά το σπίτι του. Είχε πάρει μαζί του τρεις μπουτλλιές μπύρα.

Μιά και δρισκόταν κοντά σ' ένα παλιό νεκροταφείο, του φάνηκε πολύ διασκεδαστικό να συνεχίση το γλέντι του ανάμεσα στους πεθαμένους. Μπήκε, λοιπόν, μέσα και προχώρησε ανάμεσα στα μνήματα. Τα πόδια του, όμως, δεν άντεχαν πολύ και, αφού σκόνταψε μερικές φορές, έκρινε ότι δε χρειαζόταν να πάη μακρύτερα. Κάθισε στο χορτάρι κι' έγειρε προς τα πίσω, γιά ν' ακουμπήσει στον πιο κοντινό τάφο. Μα, δεν είχε προσέξει πώς η πλάκα ήταν ανασκαμμένη και, αντί γιά το στερεό μάρμαρο, συνάντησε το κενό. "Επείσε πίσω και βρέθηκε μέσα στον άδειο τάφο, σε δυο μέτρα βάθος.

Μά, το χειρότερο απ' όλα ήταν πως, πέφτοντας, ο Γιόχαν είχε παρασυρθεί το ατρήγιο που κρατούσε στην παλάμη κι' εκείνη είχε ξαναπέσει στη βέσι της. Πανικόβλητος, ο Γιόχαν προσπάθησε να σκαρφαλώση στα τοιχώματα του τάφου, μα δεν μπορούσε να σπρωχθή πωθενά γιά να σπρώξει τη βαρειά πλάκα με άκατη δύναμη.

Μετά από δεκατέσσερις μέρες, ένας περαστικός που έφυγε να περνώ από εκεί, άκουσε να βγαίνουν μέσα από κάποιο μνημα άδύνατα θογγήτα κι' είδε ένα σκελετωμένο μάρμαρο. Σίγουρος πως ήταν ορυκτάρας, το έβαλε στα πόδια!

Οι τέσσερις αστυνομικοί, που ήλκυον έπειτα από λίγο την πλάκα, αντίκρισαν έναν απεριποίητο πλάκα, με τοί και κόκκαλα, με ανασκαμμένα μαλλιά κι' άγρια μάτια, που γελούσε άπαιστα. "Ήταν ο άτυχος Γιόχαν, που η φοβερή του περπέτεια τον είχε τρελλάνει.

Τον πήγαν άμέσως στο νοσοκομείο, αλλά ήταν άργα πιά. Πέθανε σε μερικές μέρες και τον έθαψαν σ' εκείνο τον ίδιο τάφο!

δόςω, μα άφησέ με πρώτα. Θα σου δείξω πού είναι!...

Ο "Ελ Μινούκιο γύρισε στη Μαρέγια και της είπε:

Η δειλία του παιδιού

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΕΞΥΠΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΜΙΑ φορά κι 'ένα καιρό, ήταν δυο αδέρφια και είχαν κληρονομήσει από τον πατέρα τους ένα μοναδικό κτήμα, που το είχαν και οι δυο μαζί. Ο ένας αδερφός ήταν έξυπνος και ο άλλος κούτσος. Μια μέρα ο έξυπνος λέει του κουτού: — Αδερφέ, λέω πως είναι καιρός να το μοιράσουμε τούτο το κτήμα μας.

— Νά το μοιράσουμε, συμφωνήσε ο καμμένος ο κουτός.

Πάει λοιπόν ο έξυπνος την άλλη μέρα το πρωί, και μοιράζει το κτήμα, όπως του άρεσε. Ο κουτός όμως κατάλαβε το άδικο, και πήγε στο παλάτι του βασιλιά να ζητήσει το δικό του.

Ο βασιλιάς τον άκουσε κι' έστειλε έναν από τους ανθρώπους του να φέρουν τον άδικο αδερφό, και, σαν ήρθε, πάχισε να τους συμβάλλει. Μά σαν είδε την έπισημή τους ο βασιλιάς τους είπε: — Άφου δε θέλετε να συμβάλλετε, θα σας πω ένα αίνιγμα κι' ο οποίος το βρή θα πάρη τα καλά κομμάτια από το κτήμα σας. Συμφωνεί; — Καλά κομμάτια, βιάστηκε να πη ο έξυπνος.

Συμφωνήσε κι' ο καμμένος ο κουτός.

Τότε, τους είπε ο βασιλιάς: — Θέλω να μου πείτε ποιο είναι το πιο γρήγορο πράγμα στον κόσμο. Σήμερα όχτώ, θάρθετε να μου φέρετε την απάντησή σας.

Φεύγουν κι' ο καθένας πάει στο σπίτι του.

Το μυαλό του έξυπνου άρχισε να δουλεύει: — Τούτο να είναι, κείνο να είναι; συλλογίζοταν.

Ο καμμένος ο κουτός δε μπορούσε να βρή τίποτα. Ζήτησε, λοιπόν, τη συμβουλή της κόρης του, που ήταν πολύ όμορφη κι' έξυπνη.

— Μη νοιάζεσαι καθόλου, πατέρα μου, του είπε η κόρη. Την ημέρα που είναι να πας στο παλάτι, θα σου πω εγώ τι πρέπει ν' αποκριθής για να κερδίσεις.

Πέρασαν οι όχτώ μέρες. Μόλις ημερώσε η κόρη του κουτού είπε στον πατέρα της: — Πάει η ώρα που βασιλιά, πως το γρηγορώτερο πράγμα στον κόσμο είναι ο νους του ανθρώπου.

Πάει λοιπόν στο παλάτι, και παρουσιάζεται μπροστά στο θρόνο του βασιλιά.

— Λοιπόν; ρώτησε ο βασιλιάς τον έξυπνο. Βρήκες ποιο είναι το γρηγορώτερο πράγμα; — Μάλιστα, αφέντη βασιλιά, αποκρίθηκε ο έξυπνος. Είναι το πουλί.

— Όχι, είπε ο βασιλιάς.

— Τό άλλο είναι.

— Ούτε. Για λέγε εσύ, είπε στον άλλο.

— Αφέντη βασιλιά, είπε δειλά ο κουτός. Θα ρωτώ πως το γρηγορώτερο πράγμα στον κόσμο, πρέπει να είναι ο νους του ανθρώπου, που πάει σε μια στιγμή στην Αμερική κι' από εκεί στην Αφρική.

— Σωστά, του είπε ο βασιλιάς. Αυτό είναι. Θα σας ρωτήσω όμως και κάτι άλλο. Σε μια βδομάδα από σήμερα, την ίδια μέρα και την ίδια ώρα, θάρθετε να μου πείτε ποιος είναι το πιο χρήσιμο και απαραίτητο πράγμα στον κόσμο.

Τα δυο αδέρφια έφυγαν και γύρισαν ο καθένας στο σπίτι του.

Ο έξυπνος, συλλογίζοταν: — Τι να είναι τάχα; Τούτο; 'Εκείνο; Τα λεφτά θάγαν. Μπορεί κανείς να ζηση χωρίς λεφτά; Ο καμμένος ο κουτός, τράβηξε γραμμή στην κόρη του.

— Τώρα ο βασιλιάς θέλει να του πούμε ποιο είναι το πιο χρήσιμο και απαραίτητο πράγμα στον κόσμο, της είπε.

— Θά το βρούμε, πατέρα.

Πέρασαν πάλι οι όχτώ μέρες.

— Λοιπόν, τι θα πω στο βασιλιά; τη ρώτησε.

— Θά του πης πως είναι η γη, του αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Κι' αν με ρωτήσει γιατί;

— Θά του αποκρίθης πως αν δεν ήταν η γη, που θά πατούσαμε για να σταθούμε;

Πήγανε τα δυο αδέρφια στο παλάτι και παρουσιάστηκαν στο βασιλιά.

— Λοιπόν τη βρήκατε την απόκριση; τους ρώτησε ο βασιλιάς.

Πάλι αποκρίθηκε πρώτος ο έξυπνος: — Εγώ, αφέντη βασιλιά, λέω πως το πιο χρήσιμο και απαραίτητο πράγμα στον κόσμο είναι τα λεφτά, είπε.

— Όχι, είπε ο βασιλιάς.

— Τό ψωμί.

— Ούτε.

— Τό νερό.

— Ούτε κι' αυτό.

— Υστερα ο βασιλιάς γύρισε στον άλλο.

— Εσύ τι λες; τον ρώτησε.

— Εγώ, αφέντη βασιλιά, λέω πως το πιο χρήσιμο και απαραίτητο πράγμα στον κόσμο, είναι η γη.

— Εσύ μονάχα ν' αρέσεις και σένα πηρα μαζί μου στο σπίτι του πατέρα μου.

— Γιατί; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Γιατί αν δεν ήταν η γη, που θά πατούσαμε για να σταθούμε;

— Πολύ σωστά, συμφωνήσε ο βασιλιάς. Δικά σου τα καλά χωράφια. Τα κέρδισες.

Ο άλλος, κατάπιε το θυμό του κι' έφυγε.

Σαν άπομειναν μονάχοι με τον κουτό, ο βασιλιάς τον ρώτησε:

— Ποιος σε συμβούλεψε να μου πης όσα μου είπες;

— Κανένας, αποκρίθηκε ο κουτός! Μονάχος μου τα βρήκα.

— Ψέματά λες, Θέλω να μου πης την αλήθεια, χωρίς κανένα φόβο.

Τότε ο κουτός μίλησε για την κόρη του.

— Μια τέτοια γυναίκα, θέλω κι' εγώ για βασιλισσα, είπε ο βασιλιάς.

Και πρόσταξε να φέρουν τρεις τουλούπες μπαμπάκι. Μόλις τις έφεραν, τις έδωσε στον κουτό και του είπε:

— Νά τις πές στην κόρη σου και να της πης να γνέση τούτο το μπαμπάκι, να το ύφανη πανί, και να ράψη τα προκιά της, γιατί θα την πάρω γυναίκα μου.

Ο καμμένος ο πατέρας πήρε τις τρεις τουλούπες το μπαμπάκι και γύρισε στο σπίτι του καταστεχωρημένος.

— Αυτό κι' αυτό, είπε στην κόρη του. Τι θα κάνουμε τώρα;

— Μη νοιάζεσαι πατέρα, τον ήσυχασε η κοπέλλα. Και κατέθηκε στην ακροθαλασσιά. Ξερρίζωσε μια τουφά βούρλα και είπε στον πατέρα της:

— Νά πάρης τούτα τα βούρλα και να τα πές στο βασιλιά. Νά του πης πως τον παρακαλώ να μου φτιάξη απ' αυτά αργαλειό, χτένι, αδράχτι, ανέμη και σάιτες, για να γνέσω, και να ύφανω το μπαμπάκι που μου στείλε.

Πήγε λοιπόν ο κουτός τα βούρλα στο βασιλιά και του είπε την παραγγελία της κόρης του.

Ο βασιλιάς σάστισε με την εξυπνάδα της και του είπε:

— Νά μου τη φέρης άμέσως να τη δω.

— Όσο φτωχικά ντυμένη κι' αν ήταν η κοπέλλα, το παλάτι έλαμψε από την όμορφη της.

Ο βασιλιάς θαυμάστηκε.

— Θά σε κάνω γυναίκα μου και βασιλισσά μου, της είπε, γιατί είσαι όμορφη κι' έξυπνη και σου αρέζει. Μονάχα που θα κάνουμε μια συμφωνία: Δέ θ' ανακατευθής ποτέ στις δουλειές του βασι-

λείου μου. Δέχεσαι;

Δέχτηκε λοιπόν η κόρη του κουτού αδερφού και υπέγραψε ένα χαρτί πως αν κάποτε ανακατευόταν στις δουλειές του βασιλείου, ο γάμος θα χαλούσε και η βασιλισσα θα γύριζε στο σπίτι του πατέρα της, χωρίς φασαρίες. Θά είχε όμως το δικαίωμα να διαλέξη και να πάρη μαζί της, ό,τι της άρεσε από το παλάτι.

Παντρεύτηκε λοιπόν η κοπέλλα το βασιλιά, και ζούσαν ήσυχα κι' ευτυχισμένα.

Μια μέρα, ωστόσο, αποφάσισε, ο βασιλιάς που ήταν, να πάη να δει πως περνούσαν οι φυλακισμένοι. Τους ρώτησε αν ήταν ευχαριστημένοι από φαγητό και περιποίηση, και οι φυλακισμένοι της έκαναν τα παράπονά τους. Ούτε το φαγητό ήταν αρκετό, ούτε τα ρούχα τους, ούτε και καθόλου περιποίηση είχαν.

— Εγώ δε μπορώ να σας βοηθήσω σε τίποτα, τους είπε η βασιλισσα. Μπορώ, όμως, να σας πω τι να κάνετε για να βρής το δικό σας.

Κι' αφού τους δασκάλεψε γύρισε στο παλάτι, χωρίς να πη τίποτα γι' αυτή την ιστορία στον άντρα της.

Σε λίγες μέρες, πήγε και ο βασιλιάς να δει τους φυλακισμένους, και μόλις μπήκε στη φυλακή, άρχισαν να φωνάζουν όλοι μαζί:

— Γιατί φωνάζετε έτσι;

— Μάθαμε πως στον τόπο μας, βγήκαν από τη θάλασσα τα ψάρια και φάγαν τις γυναίκες μας και τα παιδιά μας, και ρήμαξαν τα σπίτια μας.

Ο βασιλιάς γέλασε:

— Μην είσαστε άνοητοι! Είναι ποτέ δυνατό να βγούν από τη θάλασσα τα ψάρια και να φάνε ανθρώπους και να ρημάζουν σπίτια;

— Και μήπως είναι δυνατό, αφέντη βασιλιά, να ζήσουμε με τόσο λίγο φαγητό, που μας δίνουν, να τα λιγοστά σούρα και με την κακομεταχείριση, που έχουμε εδώ στη φυλακή;

Ο βασιλιάς βρήκε πως είχαν δίκιο οι άνθρωποι, μα ξαφνιάστηκε από τον έξυπνο τρόπο που βρήκαν για να του πουν τα παράπονά τους. Και σαν έιασε πως πριν από λίγες μέρες είχε περάσει από τις φυλακές η βασιλισσα, υποψιάστηκε πως η συμβουλή ήταν δική της.

Γύρισε καταθυμωμένος στο παλάτι και της είπε:

— Σε πήρα γυναίκα μου, και σ' έκανα βασιλισσα, με μια μονάχα συμφωνία: Μά μην ανακατεύεσαι στις δουλειές του βασιλείου. Μά μην πηγεις στις φυλακές και αντί να μου πης μόνη σου τα δικά παράπονα των φυλακισμένων, τους ξεσηκώσες και λίγο έλειψε να κάνουν επανάσταση και να χυθή αίμα. Συμφωνά με το χαρτί που υπογράψαμε, διάλεξε ό,τι σου άρεσε από το παλάτι μου, γιατί, ο γάμος μας χάλασε και πρέπει να γυρίσης στο σπίτι του πατέρα σου.

— Συμφωνώ, του αποκρίνεται η έξυπνη βασιλισσα. Δώσε μου την άδεια να περάσω και τούτη τη νύχτα στο παλάτι και αύριο το πρωί θα φύγω.

— Έγινε η χάρη σου, της είπε ο βασιλιάς.

Πέρασε η μέρα, και της είπε ο βασιλιάς, και η βασιλισσα κάθισαν στο τραπέζι να δευτηνίσουν.

Η βασιλισσα, όμως, είχε ρίξει μέσα στο κρασί ναρκωτικό κι' έτσι ο βασιλιάς έγειρε στο καθισμά του κι' αποκοιμήθηκε.

Σαν τον είδε κοιμισμένο, η γυναίκα του πρόσταξε να ζήσουν τη βασιλική άμαξα, να σηκώσουν δυο άνθρωποι το βασιλιά και να τον εξαπλώσουν στα μαλακά καθίσματα.

Υστερα, κάθισε και η ίδια αντίκρυ του και είπε στον άμαξα να τους πάη στο σπίτι του πατέρα της.

Ο καμμένος ο πατέρας στο σπίτι του πατέρα της, άνοιξε και ρώτησε της ξαφνιάστηκε και του είπε να μη νοιάζεται, να μη μιλάη και ευχήση ο βασιλιά και να τη βοηθήση να τον ξεπλώσουν σ' ένα κορβανάκι.

Σαν έφυγαν το πρωί ο βασιλιάς, κύταξε γύρω του ξαφνιασμένος. Είχε τη γυναίκα του και τη ρώτησε:

— Τι τρέχει; Ποι έμιασε;

— Τρέχει, πως έφυγα από το παλάτι, σύμφωνα με το χαρτί που είχαμε υπογράψει, και πως βρισκόμαστε στο σπίτι του πατέρα μου.

— Καλά εσύ, μα εγώ τι δουλειά έχω εδώ με ποιά δικαίωμα με πήρες από το παλάτι μου;

— Με το δικαίωμα που μου δίνει το ίδιο το χαρτί που υπογράψαμε, του εξήγησε χαμογελάστη η βασιλισσα. Δέ λεί το χαρτί πως φεύγοντας από το παλάτι σου έχω δικαίωμα να πάρω μαζί μου ό,τι μου αρέσει;

— Και λοιπόν;

— Και λοιπόν έμένα ούτε τα πλούτη ούτε τα καλά σου μου χρειάζονται. Εσύ μονάχα μ' αρέσεις κι' εμένα πήρα μαζί μου.

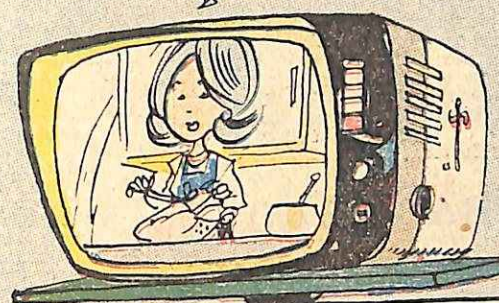
Τότε γέλασε ο βασιλιάς και της είπε:

— Χαλάλι σου! Είσαι πιο έξυπνη από μένα, και από δω κι' εμπρός, έχεις δικαίωμα να κρίνης τις υποθέσεις του βασιλείου και να κυβερνάς μαζί μ' έμένα το λαό μου.

Γύρισαν λοιπόν ο βασιλιάς και η βασιλισσα στο παλάτι τους, κι' έζησαν αγαπημένοι κι' ευτυχισμένοι χρόνια πολλά.

Ο Ριχτς και το κοτόπουλο

— Κανετε, αγαπητές μου φίλες, ό,τι κάνω κι' εγώ και θά έχετε τό μεσημέρι στο τραπέζι σας ένα θαυμάσιο νότο τούτολο.

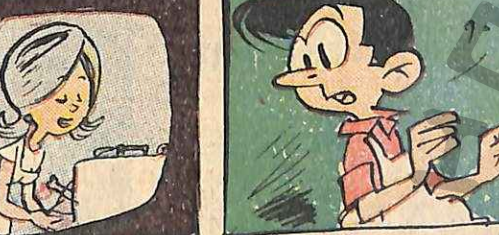

— Όπως εγώ, τοποθετείτε τώρα το ύψοςχο αυτό σίνο-νο μέσα στο φούρνο σας...

ΤΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 45 ΛΕΠΤΑ

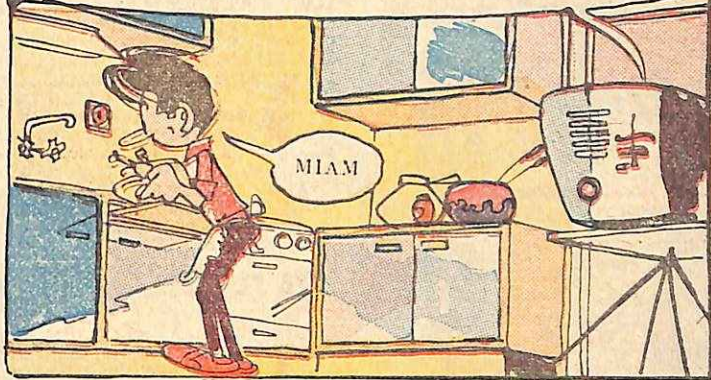
— Έδώ είμαι και πάλι, χαλές μου φίλες. Είναι ή ώρα ν' ανοίξουμε το φούρνο μας.

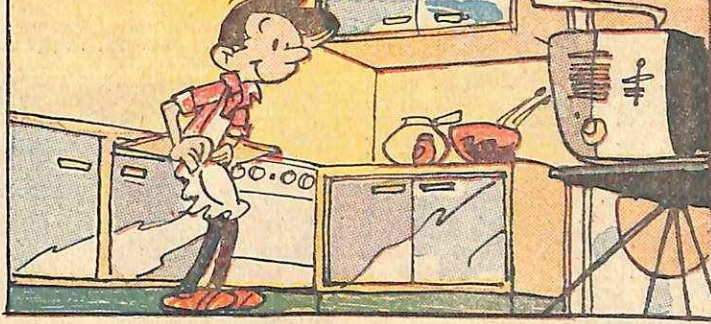
— Α να δε θη το άφρησώ έτσι εγώ το πράγμα. Ένα να άφρησώσ α.π. έκανε κι' εγώ. Πώς είναι λοιπόν δική τον νά...

— Το γελάτε με κυρά, ρού, κοινοίναρι. Βάζετε λίγο λίπος στο στήθος και τό τοποθετείτε στην πλατέλα πυρέξ...

— Θά τά ξαναποιήσε σε τρία τεταρτία της ώρας. Τό κοτόπουλο σας θά είναι τότε ψημένο στην έντέλεια. Στό διάστημα αυτό θά σά; κοινητούμε συντροφιά με λίγη εύχάριστη μουσική.

— Τί άριστοφγημα!... Τί θαύμα!...

ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ τών δίσκων

ΖΙΛΙΜΠΕΡ ΜΠΕΚΟΥ

Ο κ. «Ε μεντενάν...»

— Καμένη μου Ζιλμπέρ, με τη φωνή που έχεις μη περιμένεις να γίνης ποτέ τραγουδιστής. Καλύτερα να διαλέξεις κάποιο άλλο επάγγελμα, προκειμένου να γελιάς όλο κόσμο μαζί σου...

— Όταν ονειρεύεσαι να δρέψεις δάφνες στο πεντάγραμμο κι' ακούς αυτά τα τρομερά λόγια και μάλιστα από μια φίρμα που λέγεται Εντίθ Πιάφ, δεν μπορεί παρά να νοιώσεις άπεραντη απογοήτευση και να άσπασθής τη συμβουλή της...

Αυτό θά έκανε οποιασδήποτε έκτος από τον Ζιλμπέρ Μπεκού. 'Η πίστι του, στο τραγούδι και στο ταλέντο του, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε καμία «πολύτιμη» συμβουλή από οποιαδήποτε καλλιτεχνική φίρμα δεν θά κατόρθωνε να τον πείσει...

Τα πρώτα καλλιτεχνικά δήματα του Μπεκού, ήταν πολύ δύσκολα. Έκείνη την εποχή, πριν, δηλαδή, δέκα χρόνια, το σάλονι της Εντίθ Πιάφ ήταν ένας καλός κύκλος γνωριμιών που ενδιέφερε απόλυτα τον Μπεκού. Στο σπίτι της πρώτης κυρίας του γαλλικού τραγουδιού στο Παρίσι, συγκαταστά ονόματα που σήμερα είναι άσπαστοι: Ζακ Πίλς, Σαρλ Αζναβούρ, 'Υβ Μοντάν, Τεό Σαράπο κ.ά. Φυσικά, η πόρτα της Πιάφ δεν ήταν άνοιχτη για όλους και για μερικούς ήταν έντελως απόρρητη. Στα ένδοξα αυτά του σπιτιού, ο Μπεκού μπήκε με τη συνπαράστασι του φίλου του τραγουδιστή, Ζακ Πίλς, που ήταν και η άδυναμία της Εντίθ... Τον υπεστήριξε μ' όλα της τα μέσα και είχε ορκιστή να τον κάνει διάσημο.

Τρείς δόκλερες, όμως, περίμενε την πρώτη φορά ο Ζιλμπέρ στο σάλονι της. Φυσικά δεν του έβασε σημασία και εξακολουθούσε σ' όλο το διάστημα της γνωριμίας τους να τον περιφρονεί και να τον ταπεινώνει με τον χειρότερο τρόπο. Για ένα διάστημα ο Μπεκού έπαιξε τον ρόλο της... καμαριέρας, για ν' άκούσει τελικά τα πικρά λόγια της, που άναφέραμε στην άρχη του σημειώματός...

Όταν ο Ζιλμπέρ Μπεκού παρουσιάστηκε για πρώτη φορά μπροστά στο κοινό του παρισινού θεάτρου «Ολμπία», όλοι χαϊρέτησαν μ' ενθουσιασμό το νέο μεγάλο άστέρι του τραγουδιού. Οι πιο θερμά του έπαισαν σε ζητωκραυγές, τόσο ζοηρές, που προκάλεσαν ζημίες στο θέατρο και επεισόδια με την αστυνομία...

φιλέστατου Μπεκού δεν προκαλούν ύστερία. 'Εξ άλλου, το είδος των τραγουδιών του δεν είναι εκείνο που απευθύνεται στους όργισμένους, αλλά και εξοργιστικούς νέους... Είναι τραγούδια με μελωδία, με λεπτή συγκίνηση και πάθος. Τα περισσότερα τα γράφει ο ίδιος, όπως το θρυλικό «'Ε, μεντενάν» (Και τώρα...) που του χάρισε την παγκόσμια άναγνώρισι.

Στην πρόσφατη επίσκεψή του στην Αθήνα, πριν δύο εβδομάδες, ο Μπεκού βρήκε την ευκαιρία να μάς

ευχαριστήσει για τα τόσο κολακευτικά λόγια που γράφουμε γι' αυτόν και να εκφράσει τη μεγάλη αγάπη του στο φιλόξενο μουσικόφιλο αθηναϊκό κοινό. Στην ερώτησή μας, πώς αισθάνεται σαν φίρμα του τραγουδιού, απάντησε, με το αιώσιο χαμόγέλο του, ότι αυτό δεν συνέβη από την μία ημέρα στην άλλη, αλλά κατόπιν σκληρής δουλειάς. 'Επομένως ήταν επακόλουθο... Την ίδια συμβουλή, δηλαδή σκληρή δουλειά, δίνει σε όλους τους επίδοξους τραγουδιστές...

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

«ΟΥΑΤ Α'Ι'Ν'Τ ΣΑΙΗ»: Το θρυλικό «'Ετι θά έλεγα» που μάς έμαθε ο Ραίη Τσάρλς πριν άρκετά χρόνια, ταίριαζε πολύ στο κλίμα τους και οι Άστροναύτες έκαναν ότι μπορούσαν για να παρουσιάσουν άρτιωτερή τη σύνθεσι του τυφλού βασιλικού της Τζάκ. Το πολύ ζοηρό αυτό κομμάτι που ήχογραφήθηκε μπροστά στο ύστερικό άκροατήριο του κλάμπ Μπαγιά και διαρκεί πέντε λεπτά, σίγουρα θά άνθουσίαση τους πολύ νέους φίλους μας.

«ΚΡΙΣΤΙΝΑ»: Ίσως, ο χαρακτηρισμικός δίσκος — εκπλήξι, να μην έκ-

ουν η με άλλα λόγια «Μαρία μου». Ταγκι; Γιατί όχι; Σλόου; Τσά-τσά; Άσφαλώς. Ένα κομμάτι για πολλά χορευτικά γούστα (όχι προς Θεού, έ-ξαλλά) που συνδυάζει έξοχα το ρυθμό με τη μελωδία.

«ΟΥΑΝ ΠΡΙΟ-ΓΟΥ ΛΙΤΑ ΓΚΕΡΑΣ»: Πριν ακόμη προβλήθι η ταινία «Κίσινγκ Κάιν», τα τραγούδια που λανσάρε ο Πρίσλεϋ έγιναν ήδη σουζέ. Το σενάριο που είναι πολύ ένδιαφέρον, δίνει στον Έλκας την ευκαιρία να τραγουδήσι και άναλόγα θεάματα. Το γεγονός ότι ο Πρίσλεϋ δεν άποτελεί πλέον είδωλο μόνο της γολαίας, αλλά κάθε φίλου του καλού τραγουδιού, μάς το επιβεβαιώνει η έρμηνεία του στο κομμάτι «Ού-αν μπύ, του λιλ γκέρας» ('Ένα ά-γόρι, δύο κορίτσια). 'Η φωνή του ά-ψογη, πετσαρωμένη με διαύγεια τόσο εκπληκτική, συνοδεύει άρρήστως, που δέχεται σχόλια...

«ΚΛΑΟΥΝ»: Ο Νίνι Ρόσο και η άρχητρα του Φράνκο Πιζάνο σ' ένα δάξ άρκετά θλιμμένο, όπως και το πρόσωπο του κλόνου η παλιάτσου, πιασ από την κωμική μάσκα του... Στην άλλη όψη «Οι Μουσικάντι» (Οι Μουσικάντηδες).

«ΣΚΡΙΒΙ»: Παραγωγή, αλλά και ποιότητα είναι το πιστό της Ρίτα Παϊν. 'Η δεκαεξάχρονη διεθνής βεντέτα του τραγουδιού (3 χρυσό δίσκοι) ζωηρή όσο ποτέ άλλοτε, με άλκασαλληνα κρεσέντα και άφθονο κέφι, τραγουδάει το «Σκρίβι» (Γράψε) σε ρυθμό σλόου τούτσι. Οι κακές γλώσσες λένε πως η Ριτάλα διατηρεί τρυφερή αλληλογραφία με την... πατρίδα της, τώρα που βρίσκεται στην Άμερική. 'Επομένως, το «Σκρίβι» είναι συμβολικό και επίκαιρο...

— Ψηλά τα χέρια, 'Ελ! Άλλά εκείνο που άρραπλίζει τον διάσημο Έλκας δεν είναι το έ-ξάσφαυρο που κρατά ή χαριτωμένη Μάογκρετ, αλλά το άκατα-νίκητο χαμόγέλο της...

Φράση αυτή που προκαλεί η «Κριστιν», στο κομμάτι αυτό η Μίς 'ΕΕ δεν τραγουδάει, αλλά άρκεται να μάς πη τόσο χαριτωμένα το όνομά της και άλλα πολλά... που τα προστιμάμε και από την καλύτερη μελωδία.

«ΕΛ ΠΟΡΟΠΟΜΠΕΡΟ»: Ένρικο Μασίας: Ένα όνομα που λέει τόσα πολλά στους φίλους του γαλλικού τραγουδιού... 'Ο μαίτρ μάς χαρίζει μαζί με την άγάπη του και το «'Ελ Πορομπομπέρο», ένα εκπληκτικό σά-σύνθεσι και σαν έκτελεσι μάμπο, προσωριμένο για κέφι και ξεφάντωμα. Στην άλλη όψη ένα χαμηλόφωνο ή... χαμηλόφωνο νουάτο-γικό ταγκό...

«ΜΠΑΛΑΛΑ'ΙΚΑ»: Ένα άργανο, που θυμίζει στέπες και άδέχαστες μελωδίες, δανείστηκαν για τίτλο τους το τρίο Μουζέ γιέ Παρί. 'Ο ρυθμός της «Μπαλαλαίκας» είναι ένα άργεντινικό ταγκό, που δέ θυμίζει καθόλου... μπαλαλαίκας.

«ΜΑΡΙΑ ΜΑ'Υ-ΩΟΥΝ»: Τα δύο άδερφάκια, οι Άδς 'Ιντιος Ταμπάκ-ρας, που βάλλουν να κατακλύσουν τον κόσμο με πόηση και ρομαντισμό, προχωρούν στο... εύγενικό τους έργο με το νέο τους σχήμα «Μαρία μού ά-

Η έγχρα μεταξύ Ντήν Μάρτιν και Τζέρρυ Λιούις συνεχίζεται εδώ και άρκετά χρόνια. Οι πρώτοι άγώ-ριστοι φίλοι στη ζωή και στην εύ-λη άρνούται να συμφιλώθουν παρά τις προσπάθειες κοινών τους φίλων... Και όμως, ο Λιούις έπρεπε να είναι ο πρώτος καλεσμένος στη δε-ξίωση που έδωσε ο διάσημος τρα-γουδιστής με την ευκαιρία της 25ης έπετείου της καλλιτεχνικής του ζωής...

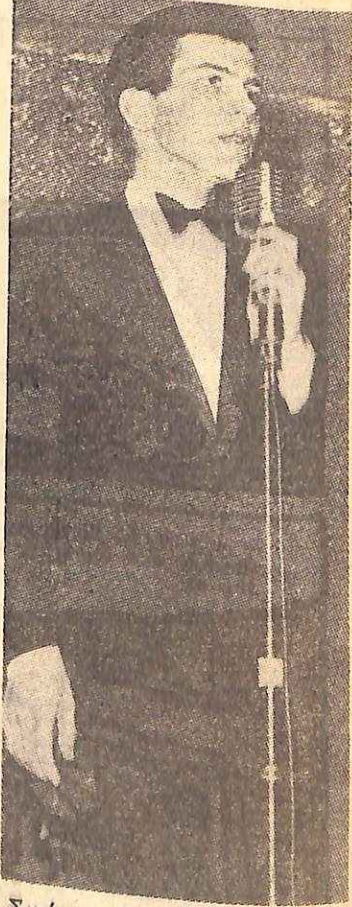
Τώρα που πλησιάζει η παρακμή τους, οι Μπήλς σκέφτηκαν κά-τι πρακτικό και σχετικό με το επά-γγελμά τους: Να ιδρύσουν μια έ-ταιρία δίσκων και να λανσάρουν τα τραγούδια των νέων τραγουδιστών. «Υπάρχουν φωνές και συγκροτήμα-τα που άξίζουν τον κόπο να άνα-δειχθούν», δήλωσαν όμόφωνα τα τέσσερα σκαθάρια...

Η ιστορία δεν έπαυλαμβάνε-ται σ' όλες τις περιπτώσεις. 'Ο Τζόννυ Χαλντνταίη ήλπιζε με την στράτευσι του πως θά γινόταν θο-ρυδός άνάλογος με εκείνον του Πρίσλεϋ... Παρά τη διαφημιστική έκστρατεία, η μόνη, που της έλει-ψε ο Τζόννυ της, είναι η μνηστή του Σουζέι Βαρτάν...

Κάτι συμβαίνει στους Τσακά-τσας, σχολιάζουν οι μουσικοί κύ-κλοι. 'Η πολύμηνη σιωπή του δη-μοφιλέστατου σεξέθου είναι τρομε-ρά αισθητή στους θαυμαστές του...

Ο Κάουτ Μπέιου, στενός φί-λος και συνεργάτης του Φράνκ Σί-νάντρα και ο συνθέτης Κούινς Τζόνσον, έτοιμάζουν ένα μεγάλο μουσικό άλμπουμ.

Τώρα τελευταία, ο τρομπετί-στας Άλ Χέρτ, βρίσκει πολύ εύχα-ριστή τη συντροφιά της Άνν Μάρ-κρετ. Άλλά και η κατά φαντασίαν μνηστή του Πρίσλεϋ θαυμάζει από μι-κρή τη χρυσή τρομπέτα του Άλ... Ν. ΚΥΤΤΑΡΗΣ

Σινάντρα, νιός: Θόρυβος, διαφή-μια, σκανδάλη. Θά συνεχίση, άσπαστο, με την ίδια έπιτυχία την καριέρα του μεγάλου πα-τέρα του;

Ο Παύλος Μπουντούνης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Π. ΜΠΟΥΝΤΟΥΝΗΣ

Στίβος και φούτ μπάλλ

Ο ποδοσφαιριστής, για να εί-ναι καλός και άποδοτικός στην ό-μάδα του, δεν άρκει ένα ξέρη μπάλ-λα», πρέπει να είναι και άθλητής, με την πλήρη σημασία της λέξεως. Μπορεί την τέχνη του ποδοσφαίρου να την κατέχη και έμφυτα. Άν δεν διαβέτη, όμως, σωματικές ικανότη-τες, άν δεν είναι καλά γυμνασμέ-νος, θά άποτύχη στην προσπάθειά του να διαριθί, να άποδώσι και γε-νικάτερα να προοδεύσι.

Ο Παύλος Μπουντούνης φαίνε-ται, ότι είχε καλούς συμβούλους στο ξεκίνημά του στο ποδόσφαιρο. Τον ώθησαν να ασχοληθι πρώτα γενί-κα με την άθλησι κι' ύστερα να ει-δικεθι στο φούτ-μπαλ, που του ά-ρεσε.

Έτσι, ο νεαρός αυτός ποδο-σφαιριστής, πριν ασχοληθι συστη-ματικά με τη μπάλλα, ήταν άθλη-τής στίβου στον Γ. Σ. Κερατσινί-ου. Έχει ασχοληθι με το δρόμο των 200 μ. μετ' έμποδίων, και με το άλμα επί κοντώ! Άν και τα δύο αυτά άγωνίσματα φαίνονται ότι είναι άσυνδύματα για ένα και τον αυτόν άθλητή, εν τούτοις ο Μπου-ντούνης τα κατάφερε. Στο δρόμο των 200 μ. μετ' έμποδίων έχει ά-τομικό ρεκόρ 29'0", ενώ στο επί κοντώ 3 μέτρα.

Βέβαια, δεν είναι ρεκόρ ύπολογι-σιμα, αλλά πρέπει να σκεφθι κά-νένος ότι τα πέτυχε σε ηλικία 15 χρόνων.

Σήμερα είναι 17 χρόνων (έτελεί-ωσε την έβδομη γυμνασίου) και ο στίβος άποτελεί γι' αυτόν μια ά-νάμνησι. Άλλά τον ώφελισε πολύ στην ποδοσφαιρική του καριέρα. Άπό το 1960 άνήκει στα «ταϊκό» του «Ολμπιακού». Μετά προωθή-θηκε στην έφηβική ομάδα, όπου παί-ζει άκόμη σήμερα. Χάρι στη συμ-μετοχή του η έφηβική του «Ολμπι-ακού» κατέταχι τρίτη στο πρωτά-θλημα και άν είχε λίγη τύχη θά μπορούσε να διεκδικήσι και τον τί-τλο.

Άγωνίζεται στη θέσι του σέντερ μπάκ. Έχει δυναμισμό, μαχητικό-τητα και μεγάλη αντίληψι σαν άνα-χαιτιστής. Έπίσης μπορεί να παί-ξη σε οποιαδήποτε θέσι της άμύν-ης, ενώ δεν μπορεί να θεωρηθι και άκα-τάλληλος για την έπίθεσι. Έπειδή, ήταν από τους καλύτερους της ό-μάδας του έπέλεγι και στην έθνι-κή έφηβων που πήρε μέρος στο εύ-ρωπαϊκό πρωτάθλημα.

Όσοι παρακολουθούν την έφηβι-κή ομάδα του «Ολμπιακού» προ-βλέπουν ότι ο Παύλος Μπουντούνης σύντομα θά καταλάβι μια θέσι στην α' όμάη των «έρυθρολευκών» άν συνεχίσι να έχη την ίδια καλή ά-πόδοσι.

Αθλητικά παραθήνια

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πριν φύγη για τις 'Ηνωμένες Πολιτείες ο άρχηγός της «ΑΕΚ» κ. Κλεάνθης Μαρπούλιας, έπισκέφθηκε την έκκλησία των Άγίων Θεοδώρων και άναψε ένα καράκι.

— Πρόκειται για μια καθιερωμένη συνήθεια πριν από κάθε μετάβασι του στο έξωτερικό, που συνεχίζεται

τη τη συμμετοχή. Θά ταλαιπωρηθούν οι παίκτες μας και το Σεπτέμβριο θά είναι ζωντανά πτώματα, άπάντησε ο Γιουγκοσλάβος προπονητής, που κάτι περισσότερο φαίνεται ότι ήξερε από τον προπονητή του «Ολμπιακού» κ. Ντόλγκος.

—'Η διοίκηση του «Ολμπιακού» δεν άνανέωσε το συμβόλαιο του κ. Ντόλγκος, ύστερα από την ήττα ά-πό την «Τουλούζ» (2-4). Το μάτς αυτό ήταν το χειρότερο φετεινό των «έρυθρολευκών».

στίβου κ. Ντάλλες ξέρει άριστα τα ελληνικά. Σ' όλες τις όμιλλας του οι άκροατές του τον καταλαβαίνουν θαυμάσια.

—Τη γλώσσα μας την έμαθε από τη μητέρα του, που ήταν Έλληνισσα. —'Ο Σεφανάκος έρριξε τις εύ-θύνες για την κακή άπόδοσι του «Ο-λμπιακού» στους νέους παίκτες, άλ-λα για να μη θεωρηθι μεροληπι-κός, κατηγορήσε τους παλαιούς και, φυσικά, τον έαυτό του...

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ-ΣΧΟΛΙΑ

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΥΠΕΛΟ

Η Διεθνής ποδοσφαιρική Όμο-σπονδία άρισε τις ήμερομηνίες των άγώνων της Έθνικής μας ομάδας του Παγκοσμίου Κυπέλλου, ως έξης: 25-11-64: Έλλάς — Δανία. 9-12-64: Έλλάς — Ουαλλία. 27-1 — 65: Δανία — Έλλάς. 7-3 — 65: Ουαλλία — Έλλάς. 30-5 — 65: Ρωσία — Έλλάς. 3-10-65: Έλλάς — Ρωσία.

ΤΟ ΤΟΥΡΝΟΥ «ΕΚΘΕΣ ΕΩΝ»

Το διεθνές τουρνουά ποδοσφαίρου μεταξύ ομάδων όπλεων έκθέσεων θά διεξαχθι έφέτος σε δώδεκα όμιλλες. Ο «Άρης» Θεσσαλονίκης, που θά έκ-προσωπήσι τη συμπατριεύουσα, περι-εληφθι στο δωδέκατο όμιλο, μαζί με τις ομάδες «Ρόμα» Ιταλίας, «Ζαγ-κρεμ» Γιουγκοσλαβίας και «Κράτς» Αυστρίας. Οι άγώνες θ' άρχίσουν στις 6 Σεπτεμβρίου.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΣΙΣΜ

Για το πρωτάθλημα ΣΙΣΜ η Έ-θνική μας στρατιωτική ομάδα κληρώ-θηκε ν' άγωνισθι με τις ομάδες των ένοπλων δυνάμεων Πορτογαλίας, Βελ-γίου, Γαλλίας, Γερμανίας και Ισπα-νίας. Από τις έξι αυτές ομάδες η νικήτρια θ' άντιμετωπίζι τις πρω-βάθμιες Μέσες Άνατολής, Αφρικής και Δ' όμιλου (Όλλανδία, ΗΠΑ, Λου-ξεμβούργον).

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΠΡΟΠΟΝΗΤΩΝ

Άπό 20-24 Ιουλίου, στο κέντρο του Άγιου Κορμά, θά λάβη χώρα σεμινάριο προπονητών στίβου, που άργανώσιν ο ΣΕΓΑΣ. Θά διαδίδουν οι Τζόρτζ Ντάλλες, Όττο Σμιτς, Κλ. Παλαιολόγος και Δμ. Ξηρου-χάκης.

ΝΕΟ ΡΕΚΟΡ

Ο νέος άθλητής του άλματος έ-πι κοντώ Χρ. Παπανικολάου κατέρ-ριψε το ρεκόρ του Γ. Ρουμπάνη (4.60) στο άλμα επί κοντώ με 4.69.

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΜΠΑΣΚΕΤ

Η μικτή ομάδα μπάσκετ της Θεσ-σαλονίκης θά πάρι μέρος σε διεθνείς άγώνες μπάσκετ μπάλλ, που θά γί-νουν στα Σκόπια, άρχας Αύγουστου.

ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ

Η ΕΠΣ Άθηνών άρχισε σταυρο-φορία για την άνταχσι του «Πανα-θηναϊκού» προκειμένου να καταρθώσι ο άθηναικός σύλλογος να έπανορθώ-ση τις ζημιές που ύπεσσι το γη-πέδο του κατά τον άγώνα «ΠΑΟ — «Ολμπιακού» (1-1).

Η ΔΙΑΚΟΠΗ

ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ήταν η άπόφα-σι του «Ολμπιακού» να δια-κόψι τη συμμετοχή του στο «Κύ-πελλο Ράππαν». Πριν δηλώσι ότι θά μετάσχι, έγγράφως πολύ κακά τις τεράστιες ύποχρεώσεις, που τον άνέμεναν — μαζί με τις συνέ-πειες — και όφειλε να δώσι με-γαλύτερη προσοχή και σημασία, σε μια τέτοια άπόφασι. Είναι ά-παράδεκτο για διεθνείς λόγους, για το γηπεδό του, αλλά και για τους παίκτες ΠΡΟ — ΠΟ της Ένωσης, ν' άρξισι και να μην τελειώνι μια μεγάλη διεθνή συμμετοχή. Δε μάς ενδιαφέρουν τα αίτια που προκάλεσαν τη δια-κοπή. Όλα μπορούσαν να όπερ-ηθώθουν, άρκει να πρυτανεύσι πε-ρισσότερο φιλάθλο πνεύμα και μεγαλύτερη συνείδησι εύθύνων.

χρόνια τώρα... —Μετά την άπόφασι του «Ολμπι-ακού» να διακόψι τη συμμετοχή του στο «Κύπελλο Ράππαν», η ΕΠΟ άπο-τάθηκε στον «Απόλλωνα» και στον «Πανιώνιο».

—'Ο πρώτος που ρωτήθηκε ήταν ο έρυσκόμενος στη Γιουγκοσλαβία προ-πονητής του «Απόλλωνα» κ. Τ. Σί-πονης.

—'Ούτε γι' άσπιο δέ συζητώ αυ-

—'Η οικογένεια του Ρουμπάνη έ-γραψε άμέσως γράμμα στο Γιώργο Ρουμπάνη, που βρίσκεται στις 'Ηνω-μένες Πολιτείες, για να του άναγγεί-λη το... «θλιέρο» γεγονός, ότι ο Χρ. Παπανικολάου κατέρριψε το ρε-κόρ του επί κοντώ με 4.69.

—'Οπως είναι γνωστό ο Γ. Ρου-μπάνης κατείχε το ρεκόρ αυτό από τον Ιούλιο του 1960 με 4.60 μέτρα.

—'Ο Άμερικανός προπονητής του

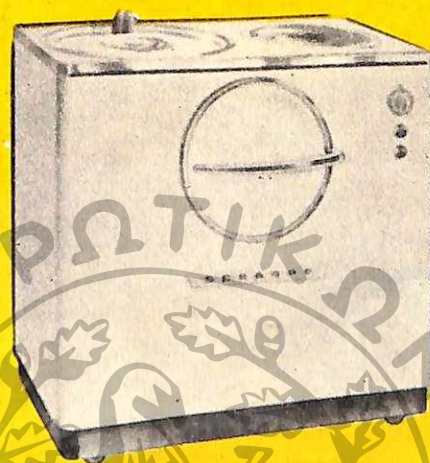
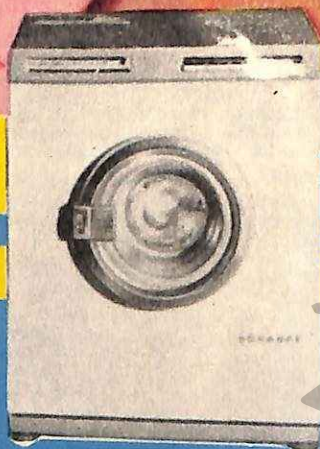
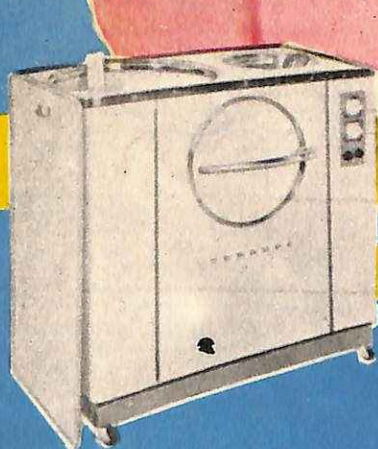

Άπό τον άγώνα για το Κύπελλο Ράππαν μεταξύ 'Τουλούζ' Γαλ-λίας — «Ολμπιακού» Πειραιώς 4-2: 'Ο Γάλλος σέντερ υπάκ- και ο τετατοφύλακας ποσοπαθών να άποκορύψουν τη μάλλα, ενώ άνάμενα τους βρίσκονται ο Νεοφώτιστος.

3. МПОНЕРТ

γι' αυτό διάλεξα
τὸ πλυντήριο

SCHARPF

SCHARPF

Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ
Τὸ καλύτερο
ἀπὸ τὰ καλύτερα
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Δ Η Μ. Σ. Χ Ο Υ Β Α Ρ Δ Α Σ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 - ΠΑΤΗΣΙΩΝ 154 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 31